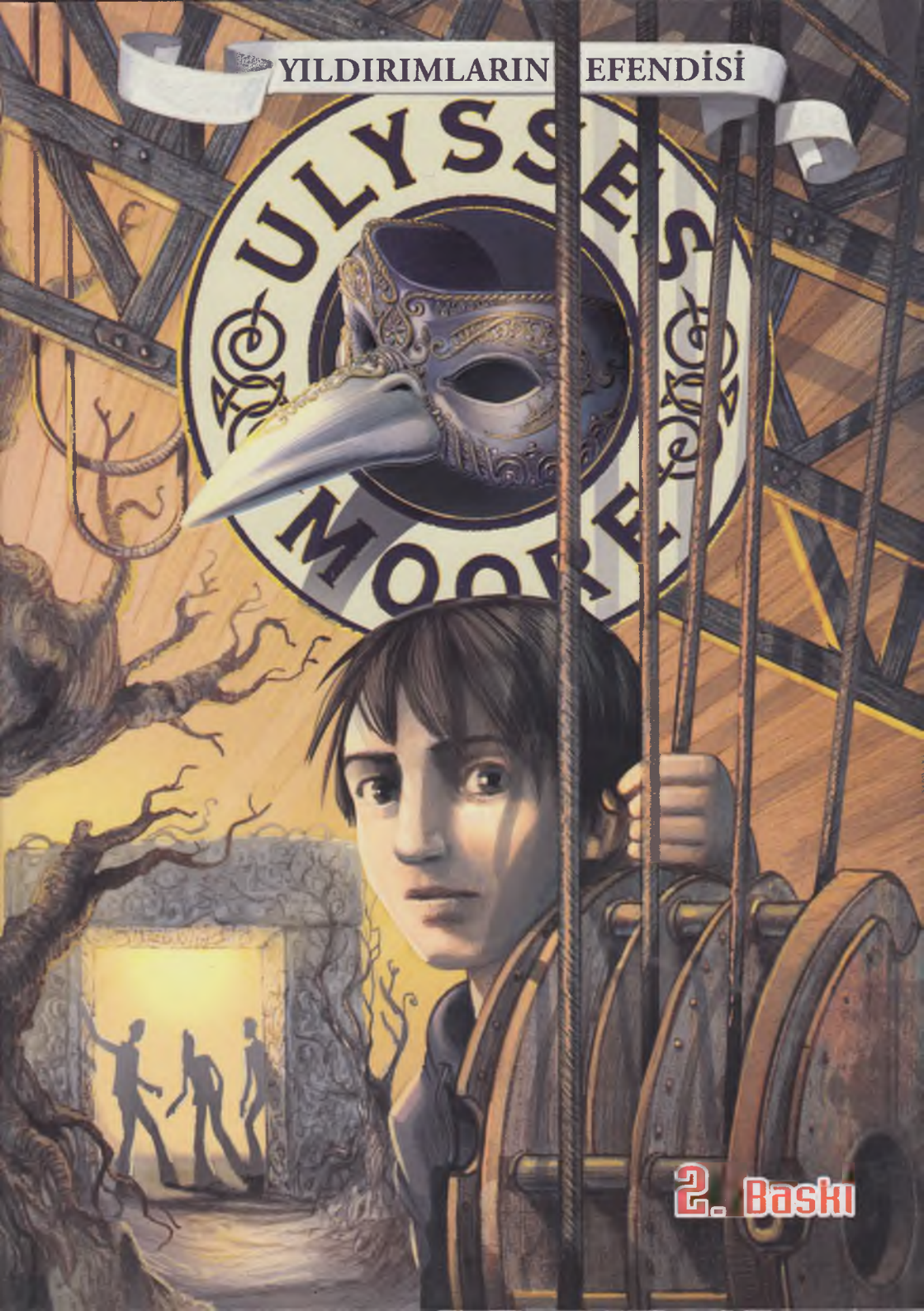
YILDIRIMLARIN EFENDİSİ
ULYSSES MOORE
2. Baskı

YILDIRIMLARIN EFENDİSİ

Üç sütun açılır otların yoluna,
Ulaştırır seni suyun hudutlarına.
Demir parmaklıklı kapı kapalıysa, unutma
imkansızdır onu çalmak,
Görgüsüzlük değildir gene de, sadece suyu kapatmak.

Ulysses Moore

17.50 TL
ISBN 978-605-111-542-9
9 786051 115429
Doğan Egmont

Ölen Ülke'yi bulmak için Anita, Rick ve Jason gizlice yollara düşüyor. Kilmore Koyu'nda kalan Julia ise arkadaşlarıyla iletişim kurmak ve onlara yardım etmek için Morice Moreau'nun defterinin bir kopyasını bulmaya çalışıyor.
Çünkü Anita, Rick ve Jason'ın başı gerçekten belada. Kundakçılar ile onların şefi Malarius Voynich, Ölen Ülke'yi yok etmek istiyor ve bunun için çok tehlikeli bir silah kulanıyorlar: Ateş.
Çocuklar, bir ülkeyi ve onun kalan son sakinini kurtarmak, daha da önemlisi Zaman Kapıları'nın gizemini tamamen çözmek için zamana karşı bir yarışa giriyorlar.

Bu kitap Ulysses Moore efsanesinin sekizinci kitabıdır.

www.ulyssesmoore.it

SÖZ DİNLEMEZ

Yazan

M. VOYNICH

Frognal Lane - Londra

KUNDAKÇILAR KULÜBÜ

SÖZ DİNLEMEZ

Yazan

M. VOYNICH

Frognal Lane - Londra

Ulysses Moore
YILDIRIMLARIN EFENDİSİ

Özgün adı: *Il Maestro Di Fulmini*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Özgün kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2010 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2010

Çeviren: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Uğur Aktaş, Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Basıldığı Yer: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
Haramidere 34524 Avcılar-İstanbul
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-111-542-9

Sertifika No: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın
herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak
kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

YILDIRIMLARIN EFENDİSİ

Doğan Egmont

Bölüm 1

MACERA KUTULARI

Yüksek ve dar bir villaydı. Pencereler aydınlıktı ve yola bakan dökme demirden bahçe kapısı kapalıydı. Gökyüzündeki bulutlar yıldızların önünü kapatıp onların ışığını tehditkar bir havaya dönüştürüyor, villanın sivri çatısına ve tavan arası penceresine vuruyorlardı. Evin baktığı yol arnavutkaldırımıyla döşenmişti ve arabalar bir sıra halinde kenarda park ediliydi. Birkaç adım ötede küçük bir Protestan kilisesi göze çarpıyordu. Kiliseyi geçince yol yokuş aşağı iniyor ve Thames Nehri'ne kadar devam ediyordu.

Nehrin suyu asfaltla aynı renkteydi.

Yolun başında bir taksi belirdi ve arka tarafını bir tümseğe çarpıp hoplattıktan sonra tam bahçe kapısının önünde durdu.

Taksinin sol kapısı aralandı.

"Buranın doğru adres olduğundan emin misiniz?"

Kapı, yolcunun etrafına daha iyi bakmasını sağlayacak kadar daha açıldı. O anda sanki bir çağrıya cevap verir gibi yolun kenarındaki sık ağaçlardan oluşan çitin gölgesinde bir siluet belirdi ve taksiye yaklaştı.

"Gelmenize çok sevindik, Doktor Voynich" diye konuştu adam bıçak kadar keskin bir sesle.

Kapıyı tutan elinde cafcaflı bir altın yüzük parlıyordu.

Doktor Voynich taksi şoförüne dönüp "Beni burada bekleyin" diye buyurdu.

Yeni gelen adamın kapıyı açmasını bekledi ve taksiden indi.

Onu karşılayan siluet yarım adım geriledi. Önce elini uzattı, sonra Doktor Voynich'in asla kimseyle tokalaşmadığını hatırlayıp hemen geri çekti. Kundakçı fötr şapkasını kafasına geçirip şemsiyesinin sivri ucunu bir baston gibi yere doğrulturken, o da hazır olda bekledi.

Etrafı inceleyen Doktor Voynich "Korkunç bir yer" diyerek fikrini belirtti.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu adam. "Ama burası en şık mahallelerden biri..."

Aniden şemsiye havaya dikildi. "Pöh! Yüzeysel gösterişlerin ürünü olan burjuva mimarisi! Ama bu gösteriş merakı insanı ne yağmurdan ne de soğuktan korur. Girelim bakalım bu gereksiz binanın içi nasılmış?"

Siluet yana çekilip Doktor Voynich'i bahçe kapısına kadar

geçirdi. "Bay Farrinor'un eserlerine dayanarak yapıldı..." diye fısıldadı ve Doktor Voynich'e bir kart uzattı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Hopper Farrinor
-Macera Kutuları-

"Peki öyleyse?"

"Bunu ilginç bulacağınızı düşünüyoruz."

Bir kez daha şemsiyesini sabırsızca elinde çevirdi. "*İlginç* demek. Bana kalırsa bu bir savaş ilanı."

"Buna kendiniz karar vereceksiniz, Doktor Voynich."

Bahçe kapısından içeri girdiler. Siluet şeklindeki adam bahçeyi aydınlatmak için konulmuş küçük bir lambanın yanından geçti. Üzerinde ceket olan ufak tefek bir adamdı. Ayrıca Malarius Voynich'inkinin aynısından bir fötr şapka vardı kafasında.

"Bay Farrinor bizi salonda bekliyor. Çay yaptı..." diye açıkladı adam.

"Ben çay içmem. Sadece rubarb likörü."

İki adam başka bir şey söylemeden eve girdi. Boş bir portmantonun durduğu oldukça şık bir holü geçtikten sonra salona yöneldiler. Bay Farrinor bir divana oturmuş gelmelerini bekliyordu. Onları görür görmez ayağa fırladı.

"Doktor Voynich!" dedi heyecandan çatlamış bir sesle. "Bu onuru bana yaşatacağınıza hiç ihtimal vermiyordum..."

Malarius Voynich fötr şapkasını çıkarıp şemsiyesini masa-

nın kenarına astı. Şöyle bir etrafına bakındı. "Karşılama cümlelerinizi kendinize saklayın, Bay Farrinor. Neden burada olduğumu ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Bay Farrinor fazlasıyla şişman bir adamdı. "Tabiatıyla efendim. Dünyanın en büyük edebiyat eleştirmeni iltifat almak için yola çıkmaz, elbette."

"Yeterli. Şimdi sizin eserlerinizi görmek istiyorum."

"Hemen önünüzdeki masadalar" diye cevap verdi Bay Farrinor. "Onlara Macera Kutuları diyorum."

Malarius Voynich şeytani bir ifadeyle sırıtarak karşısındaki adamı başıyla onayladı. "Çok mütevazı bir isim, Bay Farrinor. Öyle değil mi?"

Fakat cevap beklemeden masaya doğru yürüdü ve sıra sıra dizilmiş acayip nesneleri incelemeye başladı. İlk bakışta farklı boyutlarda kitapları andırıyorlardı. Ancak kağıt yerine tamamen tahtadan yapılmışlardı. *Rüzgarlı Ailenin Uçma Macerası* adlı kitabı ellerinin arasında çevirdi ve malzemesini hayranlıkla inceledi. Bir tetiğe basıldığında tahta kitap açılıveriyor, içindeki kelimeler ve eski kartpostallardakilere benzeyen çizimlerle dolu sayfalarını gözler önüne seriyordu.

"Anladınız değil mi, Doktor Voynich... kağıttan tahtaya... ve tahtadan kağıda... zamanda bir dönüş yolculuğu ve hayal gücünün eşmerkezli çemberleri gibi. Tahtayı kullanmamın nedeni bir kitabın yazıdan önceki halini hatırlatmak ve anlatı sanatının temelini göstermekti. Tahta, hayal gücünü korur ve..."

"Ve tahta çok güzel yanar..." diye bitirdi Malarius Voynich

kuru ve heyecansız bir sesle.

Bay Farrinor belli belirsiz içini çekti. "Ah, tabii. Bu zaten ortada: Tahta çok güzel yanar, tabii kalbi de ısıtır."

Malarius Voynich sabırsızca ellerini salladı. "Şu tam takır kuru bakır artist saçmalıklarını kes! Ateşten bahsediyorsam, Bay Farrinor, yangın çıkaran ateşten bahsediyorumdur. Yararsız şeyleri yakan ve ardında küllerden güzel bir dağ bırakan ateşten!" Sonra zalim bakışlarını yeniden masanın üzerindeki tahta kitaplara dikti.

"Benim Macera Kutularım hoşunuza gitmedi galiba..."

"Daha da kötü, Bay Farrinor. Onlar insanı dehşete düşürecek kadar... eşsizler." Bir yandan da, kapağında *Seyahat Eden Şehir* yazan kitabın üzerinde parmaklarıyla sinirli sinirli tempo tutuyordu.

"Kitabın kapağının gıcırdayarak açıldığını fark ettiniz mi?" diye sordu Bay Farrinor ıslık gibi çıkan bir sesle. "Bilerek öyle yaptım. Kitaba esrarlı bir hava katmak için. Hem zaten bu cilt, *Seyahat Eden Şehir*'i aramaya koyulacak okuyuculara hitap ediyor."

Malarius Voynich sert bir hareketle kitabın kapağını hızlıca kapattı. "Bu kadarı yeter!" diye bağırdı. "Bu kitaplar var olan tek örnekler mi?"

"Evet. Şu anda hepsi önünüzde."

"Mükemmel." Doktor Voynich salona döndü ve en küçük ayrıntıya kadar her şeyi aklına yazmak için etrafı inceledi. "Bana öyle geliyor ki siz seyahat etmeyi çok seviyorsunuz, Bay Far-

rinor. Öyle değil mi?"

"Ah, evet, Bay..."

Salondaki üçüncü adam öksürdü.

"*Doktor* Voynich demek istedim. Zaman bulabildiğimde, Doktor Voynich. Zaman bulabildiğimde."

Malarius Voynich çıtır çıtır yanan şöminenin üzerinde asılı duran Afrika maskesinin karşısında durdu.

"Dogon" diyerek altını çizdi Bay Farrinor.

"Ne dediniz?"

"Karşınızdaki maske Dogonların ayin maskesidir. Dogonlar, Orta Afrika'da bir halktır ve..."

Malarius Voynich yüzünü adama döndü. "Beni oyalamaya mı çalışıyorsunuz, Bay Farrinor? Ben seyahat etmem. Ben seyahat etmekten nefret ederim. Seyahat etmek bir münasebetsizliktir. Bir belirsizlik, bir tahmindir. Kayıp zamandır. Ve benim kaybedecek zamanım yok. Özellikle de sizin gibileri kontrol etmem gereken şu günlerde. Ancak dikkatimi çeken bir şey var ve emin olmak istiyorum. Bütün bunları siz icat etmemişsiniz. Bu tahta kutuların içinde sadece, nasıl desem... kelimeler yok, nesneler de var. Elle tutulan nesneler. Siz gerçekle oyun mu oynuyorsunuz?"

"Tam üstüne bastınız, Doktor Voynich!" diye bağırdı Bay Farrinor, büyük bir heyecanla. "Bunu daha iyi özetleyemezdiniz! Ben gerçekle oyun oynuyorum. Benim fikrim bir macera hikayesini..."

"Sizin fikriniz mi? Sizin fikriniz ha! Siz buna fikir mi diyor-

sunuz?" diye sordu Malarius Voynich. Öfkeden küplere binmişti. "Siz kaç yaşındasınız, Bay Farrinor?"

"Gelecek hafta yirmi iki yaşıma gireceğim."

"Yeterli! Ve yirmi iki yaşındayken bir fikre sahip olabileceğinize inanıyorsunuz, öyle mi? Yazabileceğinize... yontabileceğinize... ve gerçekle oyun oynayabileceğinize inanıyorsunuz! Hem de yirmi iki yaşında!"

"Ben..."

Malarius Voynich şemsiyesini kapıp havada ıslık sesi çıkartacak kadar hızla kaldırdı ve ucunu Bay Farrinor'un burnuna doğrulttu. "Gerçekle oyun oynanmayacağını bilmiyor musun sen, genç dostum?"

Şemsiyeyi indirdi. Kudurmak üzere olan sanat eleştirmeni topukları üzerinde döndü ve fötr şapkasını eline alıp ardına bile bakmadan salondan çıktı. "Beni izleyin, Bay Farrinor."

"Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Kımıldayın!" diye kükredi eleştirmen ve Londra'nın rutubetli gecesine adım attı.

Sadece bir anlığına durdu ve dışarıya kadar onlara eşlik eden üçüncü adama doğru döndü. "Oldukça inandırıcı ve korkunç derecede hayalperest. İsmini tehlikeli kişiler listesine alın ve kitapların orijinallerden tamamen kurtulun."

Adam büyük bir coşkuyla başını salladı. "Gaz kaçağı gibi mi gözükecek?"

Tam o sırada şehrin üzerindeki gökyüzü gürledi.

Malarius Voynich mavi yıldırımlar taşıyan bulutlara baktı.

"Hayır" dedi. "Şöyle sağlıklı, eski moda bir yıldırım çarpması olsun."

"İşte geldim!" diye seslendi genç yazar, yanlarında belirir belirmez. İki adamın konuşmasından habersiz gülümsüyordu.

Malarius Voynich onu evin önündeki yolda bekleyen taksiye kadar götürdü. Arka taraftaki koltuklara kurulup yola çıktılar. Bir süre sonra evlerin sıralandığı yol arkalarında kalmıştı.

Fakat bir süre sonra "Lanet olsun!" diye bağırdı Bay Farrinor. "Anahtarlarımı unutmuşum!" Sonra kendi kendine kıkırdadı. "Ne zaman acelem olsa onları evde unutuyorum."

"Yalnız mı yaşıyorsunuz, Bay Farrinor?"

"Evet. Neden sordunuz?"

"Ah, sadece merak ettim."

"Merak demişken... Gecenin köründe nereye gittiğimizi söyler misiniz acaba?"

"William Turner'ı tanıyor musunuz, Bay Farrinor?"

"Ressam olan mı?"

"Evet, o. Herhalde onun *Londra Parlamento Binasında Çıkan Yangın* adlı ünlü tablosunu da biliyorsunuzdur."

"Onlarca kez görmüş olmalıyım."

"Peki o yangının nasıl çıktığını bana söyler misiniz, Bay Farrinor?"

"Hayır, galiba bu konuda hiçbir fikrim yok."

"Ama bu konuda fikir sahibi olan biri var" diye cevap verdi Malarius Voynich ve ellerini esrarengiz bir şekilde şemsiyesinin sapında birleştirdi.

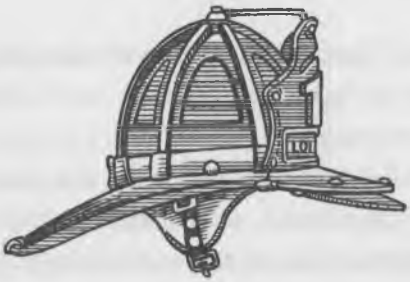

Bölüm 2

SICAK ÇİKOLATA

Gece yerini yavaş yavaş gündüze bırakırken taksi son sürat yol alıyordu. Rick Banner gözlerini pencereden ayırmıyordu.

Kendini kırmızı bir balık gibi hissediyordu. Bütün hayatını küçük, yuvarlak bir kasenin içinde geçirmişti ve şimdi bir denizde yüzmesi bekleniyordu.

Söz konusu deniz Londra'ydı. Başkent. Ve onun büyük tren istasyonu. Ve onun önündeki park yerinde bir yılan gibi bekleyen taksi sıraları. Birbirinin aynı farları kocaman gözler gibi açılmış, demirden hayvanları andırıyordu. Sonra bütün o caddeler, binalar, trafik sıkışıklıkları, cam ve betondan kabusa benzer gökdelenler. Işıklı yol tabelaları. Karanlıkta yürüyen insanlar. Thames Nehri. Saat kulesi.

"Vay canına!" diye bağırdı Rick arabanın arka camından görünenlere hayretle bakarken. "Londra'nın bu kadar büyük olduğuna inanamıyorum."

Taksinin içi bile can sıkıcıydı: Şoför mahallini ayıran camın üzerine telefon numaraları, şehir haritaları, taksiciler birliğinin kuralları, müşterinin haklarının yazılı olduğu bir kağıt ve son olarak da başkentteki en iyi Hint restoranının reklamı yapıştırılmıştı. Çok fazla bilgi vardı.

"Şehrin bu kadar büyük olması sizi etkilemiyor mu?" diye konuştu Rick.

Hemen yanında oturan Jason hayır anlamında başını salladı. "Hayır. Ben burada büyüdüm."

"Peki, özlemiyor musun?"

"Biraz, evet... ama Kilmore Koyu'nu bırakıp buraya dönmem."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Galiba evet" diye cevap verdi Jason. Şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Genç Covenant daha önce hissetmediği duygularla boğuşuyordu. Üzgün değildi. Ama bir şeyi kaybetmenin verdiği melankoli ile daha iyi bir şeye ait olmanın verdiği gurur arasında kalan bir duyguydu hissettiği. Londra'nın sıkış tepiş, hareketli hayatıyla, Kilmore Koyu'nun küçük ve sonsuz dünyası arasında bir yerdeydi.

Aniden uzaklardan gelen sirenlerin gürültüsü onları çevreleyen havayı yardı. Şehrin bir yerinde yangın çıkmıştı.

Rick saatine baktı. "Havalimanına gitmek neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Daha yirmi dakika oldu."

"İyi" diye onayladı çocuk. "Beklenmedik bir şey olmadığı taktirde erken geldik sayılır."

"Öyle..." diye mırıldandı Jason. Sirenler dikkatini dağıtmıştı.

İki itfaiye aracı metalik mavi ve kırmızı ışıklar saçarak arkalarından onlara doğru yaklaşıyordu. Taksi şoförü yavaşladı ve itfaiye araçlarına yol vermek için kenara çekildi. Yanıp sönen ışıklar şehrin sokaklarında gözden kaybolurken yeniden kendi şeridine geçti.

"Kötü şans" dedi Rick. O da Jason gibi Kundakçılar Birliği'ni düşünüyordu.

"Belki de sadece bir ağaçta mahsur kalmış bir kedidir."

"Veya kapıda kalmış bir ihtiyar."

Hiç içlerinden gelmese de gülmeye başladılar. Sonra burunlarını cama dayayıp bir alev topu ya da tüten dumanlar görme umuduyla dışarı bakmaya koyuldular. Ama hiçbir şey görünmüyordu.

Heathrow Havalimanı'na ulaştıklarında yağmur çiselemeye başlamıştı.

Jason koltuğunda kaykılıp şoföre, "Size bir altın sikkeyle ödeme yapsam olur mu?" diye sordu. Bir yandan da Nestor'un hazırladığı Hayali Gezginler ekipmanıyla dolu sırt çantasını ka-

rıştırıyordu.

Adam ona Hintçeyle İngilizce karışımı bir dilde cevap verdi. Jason bir anlığına bunun dalga geçilecek bir şey olup olmadığını düşündü. Sonra cüzdanında kalan son Sterlinleri eline döktü ve taksi ücretini ödedi.

Dış hatlar giden yolcu terminalinin önünde taksiden inerken, "Makbuz alabilir miyim lütfen?" diye sormayı unutmadı.

Rick hemen önünde, burnunu havaya dikmiş kazık gibi duruyordu.

"İliklerine kadar ıslanmak mı istiyorsun? Hadi, içeri girelim" dedi Jason.

Rick yağmurun altında gözlerini kısmıştı. "Uçaklar her şeye rağmen uçar, öyle değil mi? Yağmur yağsa bile?"

Jason güldü. "Amma abarttın. Birkaç damla yüzünden uçuşlar iptal olmaz."

Rick kendi kendini ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Sırt çantasını omzuna attı ve elektronik sesler çıkararak açılan camlı kapılardan geçen Jason'ın peşine takıldı. Havalimanının büyük salonuna girdiğinde durdu ve arkadaşının kolunu yakaladı. "Sen bir şey söylemeden ya da yapmadan önce bilmen gereken bir şey var Jason" dedi. "Ben hayatımda hiç uçağa binmedim."

"Ya, ben de binmedim."

"Hadi ya. Korkmuyor musun?"

"Hayır."

"Çok şanslısın. Bana akıl almaz bir şey gibi geliyor."

"Eski Mısır'daki Punt topraklarından daha akıl almaz değildir herhalde. Ya da Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nden?"

"Yok o kadar da değil. Ama bütün o yerler... sanki bir rüyanın parçaları gibiydi, öyle değil mi? Sanki Metis'in güvertesinde uyuyakalmıştık ve sonra uyandığımızda... Hem şimdi yanımızda Ulysses Moore'un bize yol gösterecek defterleri de yok."

"Çünkü buraya gelmek için 1974'ten kalma bir lokomotife binmemiz ve gece boyunca İngiltere'nin raylarında yol almamız yetti."

"Sonra da oldukça sıradan bir taksiye bindik."

"Ve buraya kadar ulaştık."

Etraflarına göz gezdirdiler. "Peki ya şimdi?" diye sordu Rick. Sonunda Jason'ın kolunu bırakmıştı.

"Sen endişelenme, ben nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Önce tabeladan kendi uçuşumuzu bulmalıyız. İşte şu yukarıdaki, gördün mü?"

"Bizim uçuşumuz hangisi ki?"

"Londra-Toulouse arası."

Rick kalkan uçakların yazılı olduğu tabeladaki yer isimleri arasında gözlerini gezdirdi. Bir süre sonra aradığı şeyi bulmuştu: "Check-in 15. Bu ne anlama geliyor?"

"15 numaralı kapıda duran hanıma biletlerimizi ve bagajlarımızı teslim edip bu uçağa bineceğimizi söylememiz gerektiği anlamına geliyor."

"Neden? Yoksa uçağa binmeme gibi bir şansımız var mı?"

"Sana neler oluyor, Rick? Daha önce bu tür sorular sorduğunu hiç duymamıştım."

15 numaralı kapının önünde oluşan kısa kuyruğa girdiler. Jason ve Rick pasaportlarını çıkarmış, ellerinde hazır tutuyorlardı.

"Fotoğrafta nasıl çıktığını göstersene" dedi Jason.

Rick pasaportunu Jason'a uzattı. "Ama sakın gülme! Nestor benim korkunç bir fotoğrafımı çekti."

"Hay bin dalgakıran, haklısın" diye onayladı Jason, fotoğrafa bir kez baktıktan sonra.

"Anlamadığım bir şey varsa o da benim ben olduğumu kanıtlamak için neden bir kağıt parçasına ihtiyaç duyduğum."

Jason esnedi. "Zamanın doldu Rick. Bu soru sabahın dördünde sorulabilecek en garip soru."

"Beşi."

"Sen busun işte. Sana bir teklifim var: kaydımızı yaptıralım, sonra da dev gibi bir sıcak çikolata ve erikli kek alıp Anita'yı beklemeye başlayalım. Ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor."

"Ama dileyelim ki karşılığında altın kabul ediyor olsunlar" diye homurdandı Jason.

Bölüm 3

LONDRA'DAN KAÇIŞ

Annemle babama yalanlar söyleyip duruyorum, diye düşündü Anita Bloom. Babası Heathrow Havalimanı'nm giden yolcu terminaline yaklaşmıştı. Sağanak yağmurun altında ancak öndeki arabaların farlarını görebiliyordu.

Babası, "Saat daha sabahın beşi bile değil!" diyerek esnedi. Aynada tıraşsız suratına baktı ve koltuğuna yaslandı. "Birkaç saat sonra burası nasıl sıkışacak kim bilir?" Başını salladı. "Eğer uygarlık diye buna diyorlarsa dünyanın sonu geldi demektir."

Anita cevap vermedi. Babasının düşüncelere kapılıp kendi kendine konuşmayı sevdiğini biliyordu. Bazen kendisi de böyle yapardı. Ama bu sabah değil. Çünkü eğer konuşmaya başlasaydı ağzından bir sürü aptalca şey dökülecceğini biliyordu.

Uykuluydu ve korkuyordu.

Uykuluydu çünkü bütün gece hiç uyumamıştı. Londra'daki evin yatağına uzanıp gözleri açık vaziyette kötü düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışıp durmuştu. Onu uyutmayan düşüncelerin en başında yola çıkma vaktinin yaklaşmış olması geliyordu. Tam uykuya daldığında da kalkma vakti gelmişti.

Korkuyordu çünkü anne babasından gizli çıkacağı seyahatin amacını düşünmek bile kızın tam anlamıyla nefesini kesiyordu. Onlara Venedik'e döneceğini söylemişti. Ama Anita Fransa'daki Toulouse'a gitmek için bir uçağa binmek üzereydi.

Ve bir kez oraya vardı mı...

Zink-zink diye bir ses çıkıyordu ön camdaki sileceklerden.

"Neredeyse geldik" dedi babası. "Gene de biraz yürümen gerekecek."

Arkalarında birileri kornaya basıyordu.

"Trafik ve yağmur. Tipik bir Londra sabahı. Seni kapının önünde indirmeme izin vermeyecekler galiba."

"Merak etme. Venedik'te de yağmur yağıyor" dedi sonunda Anita.

Babası gülümsedi. "Ama en azından trafik yok."

Kuyrukta hareketsiz durmaktan sıkılan babası yan şeritteki iki arabanın arasına daldı. Anita yerinden zıplamış, arkalarındaki arabanın şoförü de oldukça kızmıştı. Bay Bloom kolunu çıkarıp özür dilemek için camı indirdi, sonra adım adım ilerleyen trafikte ilerlemeye devam etti.

* * *

Arabanın sinyalleri yanıp sönüyordu. Park etmiş arabalar mezbahaya girmek için sıra bekleyen hayvanlara benziyordu. Anita babasını öpmek için uzandı, birkaç gün önce Londra'ya beraber geldiği küçük bavulunu aldı ve dizlerinin üzerine koydu. Başını çevirip camdan su birikintileriyle dolu ıslak kaldırıma baktı ve her şeye rağmen oraya kadar gitme düşüncesinden hoşlandığını kabul etti.

Şu anda Kilmore Koyu'nda yağmurun yağıp yağmadığını ve oğlanların kazasız belasız Londra'ya varıp varmadıklarını merak etti. Eğer onlarla havalimanında karşılaşmazsa, hiçbir şey olmamış gibi Venedik uçağına binebilirdi. Belki de Cornwall'daki haritalarda gösterilmeyen o kasabada geçirdiği o iki gün bir rüyaydı.

Sanki Venedik'teyken okuldan sonra gidip ders çalışmayı sevdiği o evde, Morice Moreau'nun geçen yüzyıldan kalma defterini hiçbir zaman bulmamıştı. Ama o defter vardı ve paltosunun iç cebindeki ağırlığını hissedebiliyordu. Küçük ve hafif bir defterdi. Yirmi sayfadan oluşuyordu. Fakat en sondaki dört sayfası baştan sona bembeyazdı. Nestor bu kitabın Ölen Ülke'ye ulaşmak için kullanılan bir rehber olduğunu söylemişti. Ayrıca bu öyle bir kitaptı ki, sayfaları arasından bir kadın Anita'ya seslenmiş ve ondan kendisini kurtarmasını istemişti.

Kimden ya da neden kurtaracaktı peki?

Anita, kağıdın dokusunu düşündükçe parmaklarının karıncalanmaya başladığını hissetti. İlk kez on altıncı sayfaya elini koyduğunda o isimsiz kadının sesinin kafasının içinde yankı-

landığını duymuştu.

"Sana iyi yolculuklar" dedi babası ve kızı düşüncelerinden çekip çıkardı.

Zink-zink diye bir ses çıkıyordu önünde gidip gelen sileceklerden.

"Tamam, babacığım. Sen de sakın işe geç kalma."

Adam kıkırdadı. "Şehir merkezine dönmek için üç saatim var. Oraya varır varmaz anneni benim için öp. Sonra da beni ara, olur mu?"

Anita kendini tüm bu yalanların altında küçülmüş hissederek babasına döndü. "Baba, sana bir şey söyleyeceğim..."

"Nedir?"

Gözlerinin önünde aynı anda bir sürü 'hayır' yanıp sönmeye başladı. Yapmak üzere olduğu şeyi babasına anlatamazdı. Balıkçının meşesinin ardındaki patikadan ve patikanın sonundaki Kilmore Koyu'ndan ona bahsedemezdi. Bir çocuk kitabındaki karakterlerle konuştuğunu ve topallayan bir bahçıvanın onları Pireneler'in eteklerinde, var olmayan bir ülkeye gitmekle görevlendirdiğini birkaç dakika içinde babasına açıklayamazdı. Bir Hayali Gezgin olduğuna, başkalarının hayali zannettiği yerlere gerçekten seyahat edebildiğine babasını nasıl inandırabilirdi?

Baba beni dinle, diye başlardı konuşmaya. *Hayali bir yere ulaşmak için iki şeye sahip olman lazım. O yerden gelen bir nesneye ve bir rehbere.*

"Anita" dedi babası.

Kız dönüp babasına baktı. *Bir nesne ve bir rehber.* Paltosunun iç cebindeki deftere elini değdirdi. "Baba?"

"Ne var? Acele et, yoksa uçağını kaçıracaksın."

"Eğer ben yanlışlıkla..."

"Eğer sen yanlışlıkla ne?"

"Yok bir şey. Unut gitsin. Sonra konuşuruz."

Arabanın kapısını açtı ve ayaklarıyla etrafa sular sıçratarak havalimanı binasına doğru koştu.

Beş araba gerideki sarı saçlı adam, yanındaki kıvırcık saçlı kardeşine, "Bu şehrin sembolünün neden palmiye ağacı değil de şemsiye olduğunu şimdi anladın mı?" diye sordu.

Sağanak yağmur Makasçı kardeşlere ait 1994 yapımı Aston Martin DB7 marka lüks arabanın tepesini dövüyordu. Yağmur sesinin yanı sıra bir daktilonun tikleme sesi duyuluyordu.

Kıvırcık saçlı adam başını salladı. "Öyle olmadığı için çok şanslıyız" dedi. "Elimizde bir palmiye ağacıyla ortalarda dolanmak çok zor olurdu."

Kardeşi sersemlemiş bir ifadeyle ona baktı. Dış hatlar giden yolcu terminalinin beyaz ışığı ıslak kaldırımı aydınlatıyordu. "Sen kafayı mı üşüttün?"

"Galiba evet" diye cevap verdi kıvırcık saçlı adam ve şemsiyesini almak için arka koltuğa uzandı. "Seninkini de almamı ister misin?"

"O şemsiyeden tiksindiğimi biliyorsun. Çok eski moda bir şey."

"Nasıl istersen. Sana iyi ıslanmalar. Çünkü bizim kız az önce binaya girdi."

"Islanacağımı kim söyledi. Buraya park edemeyiz. O yüzden birimiz arabada kalacak."

"Öyleyse neden ben ıslanacakmışım?"

"Çünkü şoför koltuğunda ben oturuyorum, sevgili kardeşim. Şimdi o kızın ardından içeri koş ve elimizden kaçmasına izin verme."

Bu sırada büyük bir insan denizinin ortasına dalan Anita cep telefonuna bir can simidi gibi sarılmıştı. Aldığı mesajları çabucak okudu ve Venedik'teki Tommi'ye yapmak üzere olduğu şeyi açıklayan bir mesaj yolladı.

Venedik'e dönmüyorum. Fransa'ya, Toulouse'a gidiyoruz. Ölen Ülke'yi arayacağız. Annemi idare et.

Jason'a veya Rick'e de mesaj atmak ve *Neredesiniz?* yazmak isterdi. Ama ne yazık ki o ikisinin cep telefonu yoktu.

Toulouse'a giden uçağa nereden kayıt yaptıracağını kontrol etti. Şansına biletini önceden değiştirmişti ve şimdi her şey hazırdı.

Check-in 15.

Oraya vardığında yüreği ağzındaydı. Herkesin kendisine baktığı hissine kapılmıştı. *İşte karşınızda*, diyordu kafasının içinde bir ses. *Evden kaçan kız!*

"Neredesiniz?" dedi Anita cep telefonunu sıkarak. Korkuyordu.

Üzerinden atamadığı bir korkuydu bu. Anne babasının her şeyi öğrenmesinden ve ona fırça atmasından (bunun kaçınılmaz olduğunu bilmesine ve buna kendini çoktan hazırlamış olmasına rağmen) korkuyordu. Ama gene de içinde şiddetli bir korku vardı ve önceki gece babasıyla beraber Frognal Sokağı 23 numaraya yaptıkları o gezi sırasında iyice katı bir hale bürünmüştü. Giriş kapısının üzerindeki Kundakçılar Kulübü yazısını kendi gözleriyle görmüştü.

Kundakçılar.

Haklarında pek bir şey bilmediği bir grup insandı onlar. Bir zamanlar Moore ailesinin evi olan o binada toplanıyorlardı. Bir zamanlar Hayali Gezginler Kulübü'nün toplandığı aynı salonda. Anita içlerinden birini tanıyordu. Onu Venedik'te Tommi'yle kendisinden Kilmore Koyu'na gidiş talimatlarını açıklayan belgeyi çalarken görmüştü. Bir başkasını ise Morice Moreau'nun defterindeki sayfalardan birinde, birbiri üstüne yığılmış sandalyelerden oluşan bir kulenin tepesinde görmüş ve onunla konuşmuştu.

"Kimsin sen?" diye sormuştu Jason ona.

Hemen ardından da Nestor defteri çabucak kapatmıştı.

Kilmore Koyu'nun bahçıvanı onlara Kundakçıların değer vermedikleri her şeyi yaktıklarını açıklamıştı. Ve artık Kilmore Koyu'na da değer vermediklerinden emindi.

İç cebinde taşıdığı seyahat defterine de.

15 numaralı kapının önündeki kuyrukta beklerken Anita'nın ruh hali birden değişiverdi. Kuyruğun ön taraflarında uzun boylu bir oğlan vardı. Saçları taranmamıştı ve yer hostesiyle tartışıyordu. Sonra ne konuştuklarını duydu ve gülmemek için kendini zor tuttu.

"15 Sterlinim yok!" diye bağırıyordu.

Bu öfkeli genç, Jason'dı. Hemen yanında Rick duruyordu. Utançtan suratı saçları gibi kıpkırmızı kesilmişti. Arkalarındaki sıra uzuyordu ve canı sıkılan yolcular kızmaya başlıyorlardı.

"Sorun ne?" diye sordu Anita hemen önündeki kişiye.

"Görünüşe göre bu oğlanın sırt çantası kabul edilenden daha ağır. Bu yüzden ödeme yapması gerek, ama o bunu reddediyor."

Anita gülümsedi. "Geçmeme izin verir misiniz? Onu tanıyorum ve ödemeyi ben yapabilirim."

"Neden olmasın? Bu iş ne kadar çabuk hallolursa yola o kadar çabuk çıkarız."

Anita yer hostesinin önünde dikilen Jason ve Rick'in yanına ulaştı. Sabahın körü olmasına rağmen Jason'ın suratı ışıl ışıldı. Onun arkasında duran Rick utangaç utangaç gülümsedi.

"Neler olduğunu tahmin bile ede—"

"Aslına bakarsan edebilirim!" diye cevap verdi kız. "On beş Sterlin, öyle değil mi? Kredi kartıyla ödeyebilir miyim?"

Jason, "Anita!" diyerek itiraz etmeye çalıştı. "Ama bu hırsızlık."

Kız kredi kartını hostese uzattı. "Yolculuğunuz güzel geçti mi?"

"Evet" diye gülümsedi Rick. "Ya seninki?"

"Kötü değildi. Hem sonra... size haberlerim var."

"Nedir?"

"*Kötülerin* sığınağını buldum."

"Ah" diye karşılık verdi Jason.

Kayıt işlemlerini sessizce halledip bavullarının uzaklaşmasını izlediler. Sonra hostes onlara biniş kağıtlarını uzattı.

Biletleri kontrol eden Anita, "Üçümüz de yan yana oturuyoruz" diye açıkladı.

"Ben pencereden en uzak koltuğu istiyorum" dedi Rick.

"Ben de sıcak çikolata" diye ekledi Jason. "Bir de Anita'nın anlatacaklarını dinlemek."

Kıvırcık saçlı adam terminal binasından koşarak çıktı ve yeniden Aston Martin'e bindi. Birkaç kelimeyle kardeşine havalimanının içinde gördüklerini özetledi.

"O sırt çantasında ne taşıyorlar sence? Altın külçeleri mi?"

"Bilmiyorum."

"Her ne ise şu anda gitmek üzereler. Ve Venedik'e dönmüyorlar.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Arabayı güvenli bir yere park etmeyi."

"Ya sonra?"

"Şefi arayacağız."

"Bu saatte onu uyandırma riskine girecek misin?"

Kıvırcık saçlı adam saatini kontrol etti. "Sen hiç onun uyu-

duğunu duydun mu? Herhalde üç saatlik uyku ona yetiyordur."

"Ama eğer... eğer diyorum... tam da uyuduğu o üç saat içinde arasak ne olacak?"

Makasçı kardeşler birkaç saniye sessiz kaldı ve arabanın üzerine düşen yağmur damlalarının sesini dinlediler.

"Toulouse" dedi sonra sarışın olan. Kulağa bir film ismi gibi gelmişti.

"Pireneler'in eteklerindeki kafirlerin ve arayış içindekilerin mekanı."

"Sorum şu: Üç çocuk neden Toulouse'a gider?"

"Hem de aşırı yüklü bir sırt çantasıyla."

İkisinin de hiçbir fikri yoktu. Görevleri basitti: Cornwall'a gitmek, Anita Bloom'u takip etmek, Kilmore Koyu adında bir kasabayla ilgili bir şeyler öğrenmek ve rapor vermek. Başka bir yere gitmek konusunda emir almamışlardı. Yabancı bir ülkeye gitmek söz konusu bile olmamıştı.

"Daha önce hiç Pireneler'e gitmedik."

"Kim bilir ne kadar sıkıcıdır. Dağlar, keçiler, gübre kokusu. Biarritz Plajı'nda bir kahve içmeyi ya da Nice'teki Negresco Oteli'nde bir oda kiralamayı buna bin defa tercih ederim."

"Evet, ama onlar Toulouse'a gidiyor. Hemen şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Bence onları izlemeliyiz. Aynı uçağa bilet alalım, akıllarından ne geçtiğini öğrenelim ve bulduklarımızı rapor edelim."

Sarışın adam arabayı çalıştırıp park yeri aramaya başladı.

Kıvırcık saçlı olan bir kahkaha attı. "Hem bakarsın elimize iyi bir kundakçılık fırsatı geçer."

"İşte o zaman eve geri dönebiliriz..."

"Sonra da hak edilmiş rahat bir uyku çekeriz" diye ekledi kıvırcık saçlı adam.

Bölüm 4

MUCİZEVİ BİR İLAÇ

Julia yatağında yan döndü. Bir türlü uyuyamıyordu. Başı da ağrımaya başlamıştı.

Odası loştu. Başucundaki saat beşi beş geçtiğini gösteriyordu.

Acaba Toulouse uçağı Londra'dan kalkmış mıydı?

Sıkıntıyla yataktan kalktı. Şu anda onlarla birlikte uçakta olmamasının tek sebebi şu geçmek bilmez ateşti. Pencereye gitti ve dışarıya bakmak için kepenkleri açtı. Gökyüzü safran rengindeydi. Deniz uçsuz bucaksız bir çarşafı andırıyordu. En ufak bir esinti bile yoktu. Bu güzel manzaraya rağmen kızcağız belki de bir milyonuncu öksürük krizine tutuldu ve omuzları şiddetle sarsıldı.

Julia gerisingeri sendeledi ve kendini yeniden yatağa attı.

Yorganı zorlukla üzerine çekip gözlerini yumdu. Hava almaya ihtiyacı vardı. Bunu düşündükçe terliyordu. Düşünmediğinde de düşünmek istiyordu.

Sadece tek bir şey düşünmeye karar verdi: Ötekiler tehlikeli bir seyahate çıkmışlardı ve kendisi onlarla hiçbir şekilde iletişime geçemiyordu. Tek başına yatağın içinde dinlenmesi ve yüksek ateşin ona her istediğini yaptırmasına izin vermesi gerekiyordu.

Yorganın altında nefes almaya çalıştı ve kendini yüzü aşağı dönük vaziyette, yatağın kenarındaki zemine bakarken buldu. Yerde onlarca kitap ve dergi vardı. Jason ve annesi onları iyi vakit geçirmesi için getirmişlerdi. Ama kız, hiçbir zaman gerçek ve tam bir edebiyat sevgisine sahip olmamıştı. Bu yüzden yığınlarca kitap beşinci, altıncı, en fazla yirminci sayfasında ayraçla etrafa saçılmış duruyordu.

Julia hareketli bir kızdı. Tek başına kitaplarla dolu bir odaya kapanıp okumak ona göre değildi.

Sonra aniden evde oturmaktan patlayacağını hissetti. En azından aklına bir fikir gelmişti.

Ayağa kalkıp odanın öteki ucundaki eski gardıroba doğru yürüdü. 17. yüzyıldan kalma kilidini açtı ve eski ahşabı gıcırdatmamaya özen göstererek kapağını araladı.

Boğazına kadar çıkan bir öksürüğü durdurmaya çalıştığı için suratı kıpkırmızı olmuştu. Sonra uzanıp gardıroptan kendine spor bir kıyafet seçti. Kot pantolon, siyah bir tişört ve çok

kalın olmayan bir süveter. Kırmızı beyaz çizgili çoraplarını giydi ve en sevdiği babet ayakkabılarını eline alıp yatak odasından koridora çıktı.

Işıkları açmadan ve parmak uçlarında yürüyerek ikinci katın koridorunu geçti. Mermer döşeli banyoya girdi, kırmızı ayakkabılarını küveti çevreleyen basamağa koydu ve ecza dolabını açtı.

Hiç gürültü yapmamaya dikkat ederek tuhaf isimleri olan ilaçların şişelerini gözden geçirdi ve ateşini tamamen düşürecek bir şeyler aradı. Bugüne dek anne babası sadece doğal tedavi yollarını kullanmak ve ilaç tedavisine geçmemek konusunda keçi kadar inatçı olmuşlardı.

En sonunda Aspirin'in yeşil ambalajını buldu. Bu ilacı bir şeyler yedikten sonra içmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden ambalajı açtı, yuvarlak haplardan birkaçını çıkarıp cebine attı, kutuyu yeniden rafa koydu, dolabı kapattı, kırmızı ayakkabılarını eline aldı ve banyodan çıktı.

Merdivenin yanındaki duvarda asılı duran aile portreleri gözlerini ona dikmişti.

Julia taş basamaklardan yavaşça aşağı indi. Çorap giymiş olmasına rağmen soğuğu ayak parmaklarında hissediyordu. Merdivenin altına vardığında her zaman olduğu gibi gene o tanıdık esintiyi hissetti. Kuleden geliyor ve zemin kattaki tuğla kemerli, taş duvarlı odaya doğru esiyordu.

Merdivenin zeminine ulaştığında hiç tereddüt etmeden mutfağa doğru döndü. Bu sırada içinden geçtiği salonda bulu-

nan Argo Villası'nın binlerce eşyası, gölgelerin arasında yavaş yavaş nefes alıp veriyor gibiydi.

Mutfak sessiz ve sakindi. Julia buzdolabının kapağını sonuna kadar açtı, içindekileri şöyle bir gözden geçirdi, bir dilim salam çıkardı ve biraz ekmek bulma umuduyla kilerin kapısını açtı. Hemen ardından suyu ısınması için ocağa koymuş ve onu beklerken yaptığı sandviçi yemeye başlamıştı.

Bu sırada hemen yandaki odada oturan adam koltuktan kalktı.

Julia onu gördüğünde hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeyi sürdürdü. Bir tabureye oturmuş, kırmızı beyaz çizgili çoraplı ayaklarını da yukarı çekmişti.

Nestor topallayarak kapıdan içeri girdi.

"Burada olmaman lazım" dedi kız, adama. Bu sırada ekmeğinden bir lokma ısırmış ve dilinin üzerindeki tat almaya yarayan hücreler sünger gibi yumuşamıştı. "Eğer benimkiler bir şeylerin farkına..."

Nestor bir elini beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Hiçbir şeyin farkına varmayacaklar. Aşağı inerken senin de sesini duydum. Ve dışarı çıkacak kadar vaktim vardı."

"Gene de bu yaptığın hiç hoş değil" diye devam etti Julia. "Sonuçta burası senin evin değil artık."

İhtiyar bahçıvan mutfağın bitişiğindeki yemek odasını işaret etti. Devonshire'dan alınmış çiçekli bir kumaşla kaplı, geniş kolçakları olan bir koltuğun yumuşak ve yuvarlak siluetini işa-

ret etti. "Hayatımın büyük bölümünü şu gördüğün koltukta geçirdim, Julia."

Ocaktaki su fokurdamaya başlamıştı.

"Öyleyse onu kulübene taşı. Annemin karşı çıkacağını hiç zannetmiyorum."

"Hayatımın büyük bölümünü şu gördüğün odadaki, şu gördüğün koltukta geçirdim. Bazı şeyleri hiçbir şey olmamış gibi bir anda değiştiremezsin."

Julia güldü. "Bazı şeylerin değiştiğini kabul ediyorsun demek, ha?"

Julia'nın gülmesinin nedeni, Argo Villası'na taşındıkları ilk haftalarda annesinin mobilyaların her zamanki yerlerini değiştirip, evi kişiselleştirmeye çalıştığı zamanları hatırlamış olmasıydı. Bir tabloyu başka bir tablonun yerine asıyor, merdivenlerin tepesindeki aynanın eğimini değiştiriyor, modern ve daha rahatsız bir koltuk alıyordu. Ama bu değişiklikler çok kısa sürüyordu: O gün yeri değiştirilen bir eşya daha gece olmadan tek başına eski yerine geri dönüyordu. Yeni mobilyalar orta yerlerinden kırılıyorlardı. Vazolar yere düşüyordu. Anne babasına evi düzenleme konusunda yardım etmek için getirilen mimar, kötü giden birkaç yenileme denemesinden sonra başkentteki emin ve güvenli hayatına geri dönmüştü.

Ve her şey gene eskisi gibi kalmıştı.

"Hayaletler" diye sayıklıyordu babası bazen. "Bu evde hayaletler var. Bu kadar ucuza satın almamızın tek nedeni bu."

Aslında Argo Villası'ndaki bu esrarengiz hareketliliğin mi-

marı, şimdi evin bahçıvanlığını yapan, eskiden de sahibi olan ihtiyar adamdan başkası değildi. Her gece yeniden eski evine giriyor ve uykusuz bir patron gibi eski günlerin hatırına burada birkaç huzurlu saat geçiriyordu.

Adeta gerçek bir rüyalar bekçisiydi.

"Biraz çay ister misin?"

"Neden olmasın?"

Julia, Nestor'a sormadan raftaki tek fincanı seçti. Yaşlı adamın bu bardağı çocukluğundan beri kullandığını biliyordu.

"Uykun yok mu?" diye sordu kız.

"Yaşlılar az uyur" diye cevap verdi Nestor. "Çok fazla düşünce... ve sorun."

"Onların çıktığı seyahati düşünüyor musun?"

"Evet. Ve ne yalan söyleyeyim, bu iş hiç hoşuma gitmiyor. En kötüsü de ne yaptıklarını öğrenme imkanımızın olmaması."

"Bu konuda yanılıyorsun" diye cevap verdi Julia, kurnaz bir ifadeyle. "Benim aklıma bir fikir geldi."

"Nasıl bir fikir?"

"Şöyle: Morice Moreau'nun defteri bir pencere kitap, öyle değil mi? Yani başkalarıyla iletişim kurabileceğin bir araç."

"Doğru" diye cevap verdi Nestor.

"Sen geçen gün bize Argo Villası'nın kütüphanesinde bir kopya daha olduğunu söylemedin mi?"

"Evet ama onu bulamıyorum" diye fısıldadı Nestor. "Gene de aklından neler geçtiğini anladım."

"Defteri bulursak, oğlanlar kendi kopyalarını açtıklarında

onlarla *konuşabiliriz.*"

Nestor evet anlamında başını salladı. "İyi fikir."

Julia gülümsedi. Başı ağrımasına rağmen kendini iyi hissediyordu.

Adam saatine baktı. "Şimdi gitsem iyi olur. Çünkü birazdan annenle babanın, bu... aniden ortaya çıkan yolculuk hakkında St. Ives Koleji'ne açacakları telefona cevap vermeliyim."

"Ben de seninle geliyorum" dedi Julia.

"Lafı bile olmaz. Sen evde kalıp ateşinin düşmesini bekliyorsun..."

Julia elindeki aspirinleri neredeyse adamın gözüne sokacaktı. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Ben şimdi defteri aramaya başlayacağım."

Nestor çayından bir yudum aldıktan sonra "Bana pek de iyi bir fikir gibi gelmedi" diye cevap verdi. "İlaçlar hastalıkları iyi etmez, sadece kısa süre için hafifletir."

"Bana önerebileceğin daha iyi bir şey var mı?"

Nestor bir anlığına sorunun havada asılı kalmasına izin verdi. "Belki vardır. Ama bunun için yeterli bir sebep göremiyorum..."

"Yeterli bir sebep göremiyor musun? Nestor! Daha fazla beklemek istemiyorum. Kötü bir şeyler yaklaşıyor. Kim bilir bizimkiler şimdi nerededir? Kütüphanenden kaybolan bir defter var ve bu defter onların şu anda ne yaptıklarını öğrenmemizin tek yolu! Kundakçılar var! Ama ben... ben elim kolum bağlı bir halde oturuyorum. Ve dürüstçe söylemek gerekirse bu

bana hiç yakışmıyor."

Nestor gülümsedi. "İyi bir karakterin var."

"Yeni mi anladın?"

"Ah, hayır. Hep biliyordum zaten" diye kıkırdadı Nestor.

Julia adama ters bir bakış fırlattı.

"Zaten seni bu yüzden seçtim, kızım."

Mutfak kapısından çıktıklarında güneş dümdüz ufuk çizgisinde yükseliyor ve bulutlardan oluşan bir yorganın altında titriyordu. Büyük akçaağaç Argo Villası'nın çatısını gölgeler içinde bırakmıştı ve bahçedeki otların üzeri çiğlerle kaplıydı.

Julia, Nestor'un peşinden kulübeye girdi.

Büyük bir masanın üzerinde önceki gün karıştırdıkları kitaplar göze çarpıyordu: *Unutulmuş Diller Sözlüğü, Hayali Yerler Sözlüğü, Var Olmayan Kitaplar Kataloğu* ve elbette *Alfabetik Sıraya Göre İmkansız Nesnelerin Mucitleri.*

Yaşlı bahçıvan onları dikkate almadı ve mutfak tezgahının üzerindeki bazı dolapları açıp kapatmaya başladı. "Acaba onu nereye koydum..."

Julia bir sandalyeye oturdu ve dizlerini kendine çekti. "Geçen gün Anita buradayken..." diye homurdandı suçlarcasına. "Sen bana bu ilaçtan hiç söz etmedin."

"Doğru mu diyorsun?" dedi Nestor bazı kavanozları açıp kaparken. "Ah. İşte burada." Bir marmelat kavanozunu elinde tutuyordu. Üzerine el yazısıyla 'Grizu' yazılmıştı. Hem de Julia'nın havada karada tanıyacağı bir el yazısıyla. Bu Penelo-

pe'nin yazısıydı.

"Karımın eski ama gizli bir reçetesi..." Nestor kavanozun kapağını açtı ve bir kasenin içine korkunç bir koku yayan birkaç kaşık dolusu kuru ot koydu. "Eskisinden daha iyi hissedeceğin konusunda bana güvenebilirsin."

Julia yüzünü buruşturmuştu. "Emin misin?"

"Bütün hastalıklara karşı en iyi ilaç" diye gülümsedi Nestor. Biraz su katıp karıştırmaya başladı. "Bir parça şeker atınca tadı o kadar kötü olmuyor."

Julia dişlerini sıkıp burnunu kapattı. Sonra da karışımı denemek için ağzını açtı.

"Dik bakalım."

"Eminsin ama, değil mi?"

"İyileşmek istiyorsun, öyle değil mi?"

"Çok şirinsin. Evet, iyileşmek istiyorum."

Julia başka soru sormadan hepsini içti. Grizu'nun çok pişmiş bir yumurta ve kumu andıran bir tadı vardı. Biraz da acıydı.

"Böggg!" diye öksürdü Julia, hepsini başına diktikten sonra. "Ama bu çok fena!"

"İyileşmen için pasta verecek halim yoktu herhalde."

Nestor bir kez daha saatine baktı. "Tamam. Şimdi gerçekten kaçmam gerek. Telefon santralına kadar bayağı yol var."

Julia musluktan doldurduğu suyla ağzını birkaç defa çalkaladı. "Anneciğim! Şimdi de ağzımda sabun tadı kaldı."

"Büyüyünce geçer. Gerçekten iyileşmek istiyorsan, iyileşeceksin."

Julia bu cümleyi alayla tekrar etti. Sonra Nestor'un kapıdan çıktığını görüp arkasından bağırdı. "Nestor? Defter nerede? Onu en son nerede görmüştün?"

Nestor, "Seyahat kitaplarının durduğu rafta" dedi ve gülümsedi. "Önceden benim günlüklerim de orada duruyordu."

"Arada sırada kuledeki odaya bulmamız için bıraktığın günlükler mi?"

"Leonard ve Calypso'nun bir sandığa koyup tanımadığım bir kişiye gönderdiği ve o kişinin de bunları yayınladığı günlükler" diye cevap verdi Nestor ve topallayarak bahçeye çıktı.

Onun ardından kapı kapandı. Julia bir süre daha kulübede zaman geçirdi. Sonra kalktı ve sabah saatlerinin temiz havasına çıktı.

Büyüyünce geçer. Şüphen olmasın. Gerçekten iyileşmek istiyorsan, iyileşeceksin.

Bir elini alnına götürdü. Bu sırada bir martı uçurumdan havalanmıştı. Beyaz bir virgüle benziyordu.

Julia bahçeyi dolaşan ve demir parmaklıklı büyük bahçe kapısından dışarı çıkan çakıltaşı döşeli yola baktı. Nestor sepetli motosikletini anayola çıkarmıştı ve şimdi ona binmek üzereydi.

Azıcık bile ateşi olmadığını fark eden Julia baş ağrısının da geçtiğini fark etti. Bir parmağıyla boğazına dokundu.

Artık boğazı da ağrımıyordu.

İnanmakta güçlük çekerek bütün vücudunu yavaş yavaş kontrol etti. Her şeyin eskisi gibi olduğundan emin olmak isti-

yordu. Fakat eskisinden bile daha iyiydi. Son günlerde ağrıyan kemikleri ve kasları yeniden işe koyulmak için can atıyorlardı.

"Hay bin dalgakıran" diye düşündü yüksek sesle. "Kendimi iyi hissediyorum."

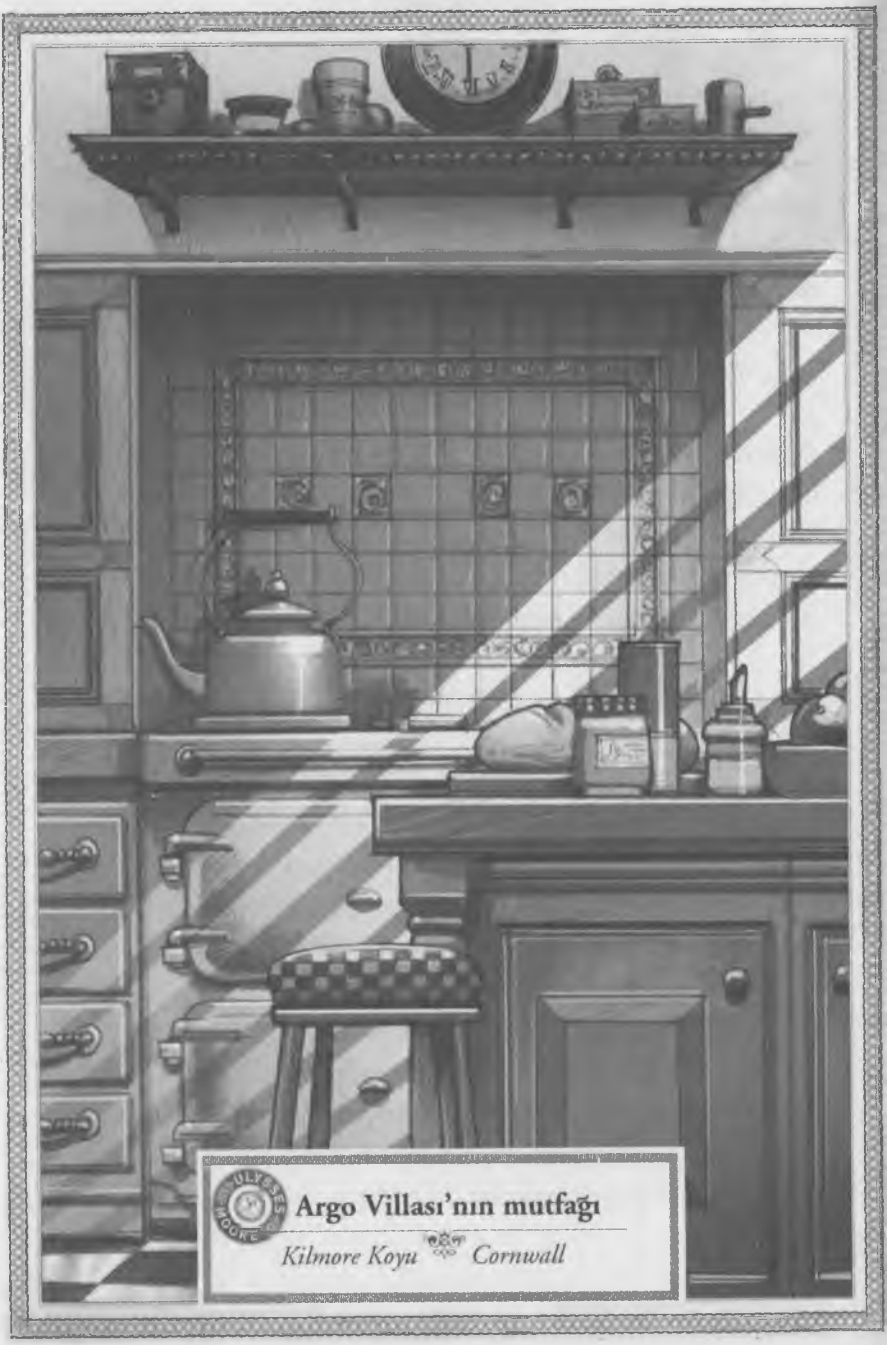
ULYSSES MOORE
Argo Villası'nın mutfağı
Kilmore Koyu Cornwall

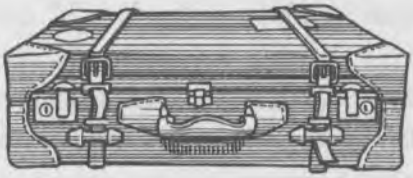

Bölüm 5

FRANSA'DA

Rick'in geçirdiği korku dolu dakikalara rağmen Air France'ın Londra-Toulouse seferi yapan ATR 500 model uçağı tam zamanında Fransa topraklarına iniş yaptı.

Çift motorlu uçak bulutları delerek piste ulaşmak için güneye doğru alçalmaya başladığında Anita korkudan hem Jason'ın hem de Rick'in elini tuttu, her ikisini de sıkmıştı.

Belki Jason'ınkini biraz daha fazla.

Uçak sonunda yere inip bir kez, sonra bir kez daha sıçramış ve kanatları yukarı kalkmış vaziyette fren yapmıştı. Asfalt piste değen tekerleklerinden büyük bir gürültü yükselmiş ama sonunda kazasız belasız durmuştu.

Kız başını koltuğun arkasına dayayıp gülümsedi.

"Geldik," dedi büyük bir coşkuyla.

Rick işte ancak o zaman açtı gözlerini.

Etraflarındaki yolcular kemerlerini çözüyorlardı. Bir ses Fransızca gerekli bilgileri veriyordu. Telefonların açılma melodileri duyulmaya başlamıştı.

İlk Jason ayaklandı ve "Haydi ikileyelim" diyerek ötekileri dürttü.

Uçağın neredeyse yarısı boştu. Çocuklar, koltukların üzerindeki dolaplardan bavullarını alan yolcuların arasından sıyrılıp çıkış kapısını açan hostesin yanına vardılar. Çabucak veda ettiler ve uçağa dayanan merdivenden inip onları bekleyen servis minibüsüne bindiler.

Hava sıcak ve nemliydi. Ağırlığını hissedebiliyorlardı.

Öteki yolcular telefonlarını omuzlarıyla kulakları arasına sıkıştırıp tekerlekli küçük bavullarını peşleri sıra çekerek yavaş yavaş yanlarına geldiler. Şık bir hanımefendi el hareketleriyle konuşarak arkadaşıyla randevulaşıyordu. Bir işadamı cep telefonunu kontrol ediyor, bir yandan da kravatını düzeltiyordu. Bir beyefendi gözlerini ayakkabılarının ucuna dikmiş, sanki bu ayakkabıları neden giydiğini düşünüyordu. Servis minibüsünün öteki tarafında ise, ellerinde şemsiye taşıyan siyah kıyafetli iki kişi vardı. Bunlardan biri sarışın, öteki kıvırcık saçlıydı. Yerel gazeteyi önlerine açmış, yüzlerini sayfaların arkasına saklamışlardı...

İşte Rick'in dikkatini çeken tam da bu gazete oldu. Kızıl saçlı oğlan öteki yolculara sırtını döndü ve önce Jason'a, sonra

da Anita'ya baktı. "Hey çocuklar, ellerinde gazete tutan şu iki tipi gördünüz mü?"

Anita omzunun üzerinden adamlara baktı. "Gazeteyi ters tutmuşlar..." diye belirtti. "Demek ki sadece okuyor gibi yapıyorlar."

"Ben de aynı şeyi düşündüm."

Servis minibüsünün lastikleri tıslադı ve yola koyuldu. Anita, Rick ve Jason birbirlerine sokulup tırabzana sıkıca tutundular. Sarışın ve kıvırcık saçlı adamlar gazeteyi indirmişlerdi.

Anita, Jason'ın kulağına eğilip "Bize bakıyorlar" dedi.

"Aklımıza tuhaf düşünceler sokmasak olmaz mı?" diye fısıldadı oğlan.

"Sana bize baktıklarını söylüyorum. Kıvırcık saçlı olan gözlerini bana dikti."

"Belki onun tipisindir."

"Sersem" diye kıkırdadı kız.

Servis minibüsü bir kez daha sıçrayarak pistin üzerinde döndü ve havalimanındaki alçak binaya yöneldi. Yol boyunca siyah kıyafetli iki adamın kılları bile kıpırdamamıştı. Çocukların da öyle.

Havalimanının kapısının önünde minibüsten indiler. Pasaport kontrolünün ardından tabelaları izleyerek bagajlarını alacakları yere gittiler. Jason, Anita ve Rick çok hızlı yürüyor ve kendileriyle siyah kıyafetli o iki adamın arasındaki mesafeyi olabildiğince açmaya çalışıyorlardı. Bu arada Anita bir elini cebine sokup Morice Moreau'nun defterinin hala orada olup ol-

madığını kontrol etti.

Göz açıp kapayıncaya kadar bavulların geldiği siyah bantlara vardılar ve bir köşede durup beklemeye başladılar.

"Ya hiç renk vermeyelim, ya da bizi takip ettiklerini anladığımızı belli edelim" diye önerdi Rick.

"Peki nasıl? Gidip Kundakçı olup olmadıklarını mı soralım?" diye cevap verdi Jason alay edercesine.

"Neredeler?"

O ikisinden iz yoktu.

"Çıktılar. Onları göremiyorum."

"Belki bavulları yoktu."

"Bana kalırsa yanlış alarmdı. Belki de gazeteyi gerçekten okuyamayacak kadar uykuları vardı."

Kırmızı bir ışık yandı ve bir düdük sesi duyuldu. Yürüyen bantlar hareket etmeye başlamıştı. Bavullar gün diye bantların üzerine bırakılıyor ve yolcuların önünden sıra halinde geçip gidiyordu. İlk gelen Jason'ın tangırdayan sırt çantasıydı. Sonra Rick'inki gözüktü ve onu Anita'nın tekerlekli bavulu izledi.

Dışarı çıkmaya hazır olan üç çocuk etraflarını kolaçan etti.

"Yoklar" dedi Anita rahat bir nefes alarak.

Ama çok yanılıyordu.

Bagaj alım yerini terk ettiklerinde, onları terminal binasının çıkışındaki bir gazete bayiinin önünde şemsiyelerine dayanmış bir halde buldular.

Çocuklar endişeli gözlerle birbirlerine baktı.

"Bana sorarsanız bu ikisi bizi bekliyor..." diye fısıldadı

Rick.

"Öyleyse onları daha fazla bekletmeyelim" diye cevap verdi Jason. Sırt çantasını omzuna alıp elini cebine soktu ve üzerine, seyahatleri boyunca yapacakları şeyleri not ettiği kağıdı çıkardı. Sonra eline bir kalem aldı ve en baştakinin üzerini karaladı: "Londra-Toulouse."

Bu sırada Anita'nın cep telefonu çalmaya başlamıştı. "Tommi'ye bir mesaj yolluyorum" dedi kız. "Şimdi neredeye gideceğiz?"

Jason'ın elindeki kağıda göre ikinci durakları M.* kasabasıydı. Buraya varmak için Pireneler'e çıkan bir otobüse binmeleri, bunun için de öncelikle otobüs terminalini bulmaları gerekiyordu. Ve bir kez oraya vardılar mı?..

"Önce onları başımızdan atmamız gerek" dedi Rick.

"Haklısın." Jason göz ucuyla not defterine baktı. "Benim bir fikrim var" diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

"St. Ives Koleji, iyi günler" diye konuştu Nestor. 'Binlerce sesin yankılandığı ev' olarak bilinen telefon santralının içindeydi. "İyi günler Bayan Covenant, bana her şeyi anlatabilirsiniz. Bir sorun mu var? Ah, tabii ya. Oğlunuzun çıktığı şu ani okul gezisi!"

Nestor, Kilmore Koyu'ndaki telefonları birbirinden ayır-

** Sevgili Okur, her türlü tehlikeye karşı önlem almak için bu kasabanın adını gizli tutmayı tercih ettik.*

mak için kullanılan mekanik kolun önünde oturuyordu. Bir yandan da elindeki kalemle kasabadaki ailelerinin bakır plakalarda yazan isimlerinin üzerinde ritim tutuyordu.

Anlayışlı bir ses tonu takınarak "Size çok geç haber verdiğimizi biliyorum ama... arada sırada böyle şeyler yaşanabiliyor" dedi Jason'ın annesine. "Orada ne kadar mı kalacaklar? Sadece birkaç gün. Öğretmenlerimizin hepsi onların yanında, dolayısıyla korkacak bir şey yok. Çok eğlenecekler. Biz ise... hep iş, hep iş. Öyle değil mi?"

Pencereden dışarı bakıp gülümsedi. Kilmore Koyu'nu çevreleyen orman, sık ağaçlardan oluşan bir labirentti adeta.

"Doğru söylediniz, Bayan Covenant. Doğru söylediniz. Çocuklar çok şanslılar. Ama bizi aramaya fırsat bulamadıklarına hiç şüphe yok. Zaten Jason'ın buna zaman bulacağına inanmıyorum. Bu gezi, çocukları bir an bile boş bırakmayacak şekilde ayarlandı. Biliyorum. Onları tanıyoruz. Ama onları çok yoracağımızdan emin olabilirsiniz. Ben teşekkür ederim. Size de. İyi günler."

Nestor konuşmayı sonlandırdı ve sesini yükseltmeye yarayan filtre kutusunu kenara bıraktı. Sonra bağlantıyı sağlayan elektronik mandalı masanın üzerinde duran siyah telefondan çıkardı ve yeniden St. Ives Koleji yazan sokete soktu.

Sinirli sinirli başını salladı. Bu tür hilekarlıklar yapmak hoşuna gitmiyordu. Her türlü kurnazlıktan nefret ederdi zaten, ama bu, Bay ve Bayan Covenant'a oğullarının Pireneler'de bir kurtarma gezisine çıktığını açıklamaktan daha kolay geliyordu.

Kilmore Koyu'nun telefonlarını kasabanın dışındaki telefonlara bağlayan mekanik kol bir kez daha çaldı.

"O da erken kalkmış..." diye mırıldandı. Bu seferki arama Banner'ların evinden yapılıyordu. Ve o da St. Ives'e yönlendirilmişti.

Elektronik mandalı yuvasından çabucak çıkardı ve yeniden kendi telefonuna taktı. "St. Ives Koleji, iyi günler. Ah, evet, günaydın, Bayan Banner, nasılsınız? Ne dediniz? Gezi mi? Çocuklar şimdi çıktı. Onlar için büyük bir eğlence olacak. Ve çok da faydalı. Göreceksiniz, oğlunuz ne kadar mutlu bir şekilde geri dönecek. Ah, hayır. Bu gece dönmeyecekler. Yarın. Biliyorsunuz, onlara şey için biraz zaman tanımak gerek... şey için, yapmaları gereken şeyleri yapmaları için!"

Havalimanından çıkan Anita, "Taksi!" diye bağırdı. Kız yolunu bulmak için çabucak etrafına bakındı. Taksiye binmek için bekleyen insanların yanına gitti ve kuyruğa girdi.

Siyah kıyafetli iki adam birbirlerine dönüp tokalaştı. Anita kuyruğun başlarına doğru ilerlerken kıvırcık saçlı olan aceleyle gazete bayiinden çıktı ve kuyruğa girdi. Kabaca insanları itip kakarak ön sıralara doğru ilerledi ve Anita'nın bindiği taksinin arkasındaki taksiye atladı.

"Şu taksiyi takip et!" diye emretti şoföre, öndeki arabayı işaret ederek.

Ama sarışın adam gazete bayiinde kalmıştı. Telaştan tırnaklarını kemiriyordu. Fakat gazete manşetlerini bile okuyacak za-

manı yoktu. Çünkü havalimanının kapısından Rick'in çıktığını gördü. Oğlan sırt çantasını omzuna almış, kızıl saçları güneşte alevler saçarak yürüyordu.

"Taksi!" diye bağırdı o da ve kısa kuyruğa girdi.

"*Peki ya üçüncü?*" diye düşündü sarışın. O neden yoktu? Hemen ne yapması gerektiğine karar vermeliydi. Kızıl saçlıyı mı izleyecekti, yoksa onun arkadaşını mı bekleyecekti?

Taksi kuyruğunda beş kişi vardı. Dört. İki. Sarışın adam gazeteyi elinden attı ve koşarak kuyruğa girdi.

Rick'le arasında üç kişi vardı. Oğlanın taksiye bindiğini görünce kulak kabartıp şoföre ne dediğini duymaya çalıştı. Ama tek bir kelimesi bile anlaşılmıyordu. Bu yüzden tıpkı ortağı gibi yaptı: Bir sonraki taksiye binmek için önündekileri tartakladı ve şoföre Rick'in bindiği taksiyi takip etmesini söyledi.

Havalimanının camından olanları izleyen Jason gülümsedi. Sakince dışarı çıktı ve üçüncü bir taksiye bindi. "Otobüs terminaline, lütfen" dedi şoföre.

Sonra saatine baktı. Rick ve Anita'nın takipçilerinden kurtulmak ve M. kasabasına giden otobüse yetişmek için elli dakikaları vardı.

Onlar başarısız oldukları taktirde oraya tek başına gitmek zorunda kalacaktı.

Jason otobüs terminaline vardığında taksiden indi ve içinde bulunduğu küçük meydandaki barlardan birinin dışında, sakin bir yere oturdu. Bir arpasuyu ısmarladı ve sarışını ya da kıvır-

cık saçlıyı görme korkusuyla etrafı taradı. Neyse ki onlardan iz yoktu. Nerede olabileceklerini düşünürken sırt çantasını açıp içinden adamların peşinde olduğu şeyi çıkardı: Morice Moreau'nun defteri. Anita onu Jason'a teslim etmişti. Şu ana kadar öğrendikleri kadarıyla bu küçük kitap Ölen Ülke, Arcadia'ya giden yolu tarif ediyordu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bu oldukça havada kalan bir tarifti. Morice bir dağ çizmişti. Zirvesinde alevler içinde bir kale vardı ve iki minik figür koşarak kaleden uzaklaşıyordu. Sonra bir adam vardı. Evinden çıkmadan önce aynaya bakıyordu. Aynı adam başka resimlerde de gözüküyor ve önce bir derenin kıyısında, sonra da sık bir ormanda yürüyordu. Ta ki Ölen Ülke'ye varıncaya kadar. Sonra nerdeyse hiç resim olmayan bir sayfa vardı. Harfler etrafa saçılmış ve kirpiye benzeyen bir hayvan resmi çizilmişti. Son dört sayfa boştu.

Baştan sona bembeyaz.

Jason defterin yirmi sayfasını birbiri ardına çevirdi. Sadece, siyah bir çerçeveyle çevrelenmiş olanlara geldiğinde duruyordu. Bunların hepsi boş sayfalardı. Bu da başka hiçbir okurun o anda kendi defterini açmadığını gösteriyordu. İlham almak için dönüp yeniden resimlere bakmaya başladı. Fakat dikkatlice incelemesine rağmen kayda değer bir ize rastlamadı. Ama belirsiz izleri takip etmek konusunda beceri kazanmıştı, bu yüzden endişelenmedi.

Fakat defter elinden kayıp düştüğünde gördüğü şey onu gerçekten korkuttu. Defter alevler içindeki kale resminin oldu-

ğu sayfada açık kalmıştı.

Kalenin olduğu sayfanın yanındaki siyah çerçevenin içinde bir adam belirmişti. Birbiri üstüne yığılmış sandalyelerden oluşan bir kulenin tepesindeydi.

Jason'ın yüreği ağzına gelmişti. Elini resme yaklaştırdı ve aynı adamın Kilmore Koyu'ndayken belirdiği günü düşündü. Jason ona ismini söylemişti. Bunun üzerine Nestor defteri elinden çekip almış ama Jason'ın yaşadığı yeri de adama söylemesine engel olamamıştı.

Tehlike, diye fısıldıyordu Jason'ın beyninin mantıklı tarafı. Ve onu uyarmaya çalışıyordu.

Ama içgüdülerinin sesi daha ağır bastı. Jason elini resmin üzerine koydu.

"KİMSİN SEN?" diye sordu kafasının içinde yankılanan güçlü bir ses.

"Sen kimsin?" diye karşılık verdi oğlan.

"KİMSİN SEN?"

Adamın sesi korkunç derecede büyük bir kötülükle doluydu. Ama o kadar ısrarcıydı ki, Jason gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ben öngörülemeyenim" diye cevap verdi.

"Öngörülemeyen mi? Bu da ne demek?"

"Takip edemeyeceğin kişiyim. Benim geldiğimi göremezsin ve beni kontrol edemezsin."

"Bana adını söyle."

"Ben bir Hayali Gezginim."

"HAYIR!"

"Üzgünüm ama evet."

"Hayali Gezginlerin soyu tükendi! Onların haritalarını yok ettik ve günlüklerini yaktık! Bu yüzden bu konuşmayı yapıyor olmamız imkansız. Sen yoksun!"

"Hiç de bile. Ben varım. Şu anda en büyük sorunumuz ne biliyor musun, şapşal resim?" dedi Jason. "Asıl var olmayan sensin!"

"Ama ben buradayım. Etten, kemikten ve ateşten! Ve sizi bulacağım! Kitabı da bulacağım, sizi de! Ve hepinizi yakacağım!"

"Bu sefer değil!" diye bağırdı Jason. "Çünkü her kimsen, bu kez biz seni bulacağız!"

Ani bir hareketle defteri kapattı ve yeniden sırt çantasına koydu. Bardaki öteki müşteriler meraklı gözlerle ona bakıyorlardı: Çok fazla dikkat çekiyor olmalıydı.

Jason arpasuyunun parasını ödedi ve yavaşça M. kasabasına gidecek olan otobüsün durağına doğru yürümeye başladı.

Eski otobüs durakta bekliyordu. Oğlan arkadaşlarını görme umuduyla arkasını dönüp küçük meydana baktı. Görünürlerde yoklardı. Şoförün yanındaki basamağa çıktı ve üç bilet aldı. Üzerlerinde mavi yazılar olan üç küçük beyaz kağıt.

Az önceki konuşmayı düşünmemeye çalışıyordu. Kimseyle konuşmaması gerekirdi.

İstasyonun iç taraflarında bir hareketlenme gözüne çarptı ve Jason halkın arasında Rick'i görür gibi oldu. Oğlan son sürat

koşuyor, sırtındaki çantası bir sağa bir sola yalpalıyordu. Jason elini kaldırıp Rick'e doğru salladı.

"Ucu ucuna!" dedi kızıl saçlı oğlan nefes nefese Jason'ın yanına vardığında.

"Nasıl gitti?"

"Bir köşeyi döner dönmez taksiden indim ve koşmaya başladım."

"Seni izledi mi?"

"Galiba izlemedi." Rick gözlerini kıstı. "Neyse ki ondan daha hızlıydım."

Sonra yarı yarıya boş olan otobüse göz attı. "Ya Anita?"

"Daha gelmedi."

Rick elini saçlarının arasından geçirdi. "Tuttuğunu koparan bir kız. Birkaç dakika içinde burada olacaktır."

"Ama otobüs kalkmak üzere."

Birkaç dakika daha beklediler. Hatta şoförün motoru çalıştırdığını duyunca ondan biraz daha beklemesini bile rica ettiler.

Adam öfleyip püflediyse de iki dakika daha beklemeye razı oldu. Ancak iki dakikanın ardından hala gelen giden olmadığını görünce kapıyı kapatmak için uzandı.

Tam o sırada meydanın iç kısımlarından, "Beni bekleyin!" diyen bir ses duyuldu.

Şoför ve çocuklar sesin geldiği tarafa bakmak için döndü ve turistlerle dolu bir faytonun üzeriden bir şimşek gibi atlayan Anita'yı gördüler. Kız koşarak yanlarına geldi.

"Faytona binmeyi nasıl becerdiğimi söylesem bana asla

inanmazsınız!" diye bağırdı kız, mutluluktan havalara uçarak.

"Herhalde inanamayız" diye kabul etti Jason ve otobüse çıkması için kıza elini uzattı.

"Peki ya tekerlekli bavulun nerede?"

"Onu feda etmek zorunda kaldım."

Anita, az daha o gelmeden kapanmak üzere olan kapıdan bir sıçrayışta otobüse çıktı ve kendini Jason'ın kollarında buldu. İkisi utançtan pancar kesilerek birbirlerine baktılar. Sonra Jason kızı bıraktı ve koltuklarına kadar ona eşlik etti.

"Bavulunla beraber kaybettiğin şeyleri başka bir yerden de alabilirsin" dedi karmakarışık saçlarının arasından. "Önemli olan gelmiş olman."

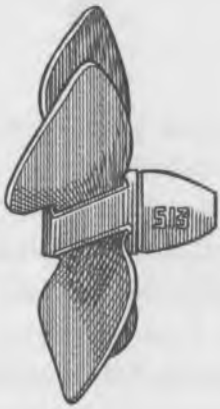

Bölüm 6

TERSANEDE

Venedik'te de sabah olmuştu. Tersanenin rıhtım çatıları, gökyüzüne uzanmış sivri ve karanlık V harflerini andırıyordu. Motorlu teknenin kaptanı, arka taraftaki takma motora benzin sıçratarak hafif bir manevrayla tersaneye yaklaşmaktaydı.

Teknenin kıçında oturan Tommaso sessizliğini koruyordu. Bir zamanlar şehrin savaş gemilerinin yapıldığı alanı çevreleyen koyu renkli çimenlere baktı önce. Sonra başını eğip suyun üzerindeki yağ lekelerini inceledi ve onlar uzaklaştıkça nasıl da genişlediklerini fark etti.

Sol taraflarında toprağa dikilmiş siyah metalden bir soru işaretine benzeyen eski bir vinç duruyordu. Daha ötede, Enrico Dandolo'nun kimsenin batıramadığı siyah yelkenlisi terk edil-

miş devasa bir oyuncak gibi çimenlerin üzerinde yatıyordu. Bugüne dek hiçbir turist Sant'Elena Bahçeleri'ni aşıp tersanenin eski teraslarına girememişti. Bu elem dolu sessizliğin içinde teknenin kaptanı dümeni ahşap çatılı bir rıhtıma doğru kırdı, yanaştı ve aceleyle tekneyi bağladı.

"İn" diye emretti Tommaso'ya.

Oğlan adamın bu lafı ikinci kez tekrarlamayacağını biliyordu. Bu adam Karaltılı Ev'de ortaya çıktığı andan itibaren hiç itiraz etmeden onun her dediğini yapmıştı.

Rıhtımın beyaz sütunlarını arkalarında bırakıp çimenlik alana doğru yürüdüler. Eski tersane, tuğladan yapılma ve lagüne bakan büyük pencereleri olan hangarlarla doluydu. Adam Tommaso'yu kapısı açık bir hangara doğru itekledi.

Yabancı içeri girdiklerinde ışıkları açtı. Hangarın içi yarı yarıya boştu. Çatısındaki tahtaların bazıları yerlerinden çıkmıştı ama kocaman ısıtma boruları ağaç kökleri gibi duvarları dolaşıyordu.

Hangarın içinde gördüğü şeyler Tommaso'nun üzerinde bir bilimkurgu filmi etkisi bırakmıştı. Ortada saydam bir plastik küp duruyordu ve onun çevresinde üzerine 17. yüzyıl kıyafeti geçirilmiş bir kukla, el şeklinde bir koltuk, iki tane cilalanmış siyah sandalye ve mobilya parçaları dizilmişti.

Ayrıca bu devasa hangarın soğuk ve steril bir havası vardı.

Adam bir el hareketiyle Tommaso'ya oturmasını emretti. Sonra alev püskürten şemsiyesini koltuğun kolçaklarından birine astı, fötr şapkasını ve pardösüsünü çıkardı. Sonra da hep-

sini yere attı.

"Venedik Bienali'ndeki bölümümüze hoş geldiniz" dedi Kundakçı kıkırdayarak. "Burası muhteşem kulübümüzün ayrı bir koludur." El şeklindeki koltuk, adamın üzerine abanmasıyla yana doğru eğilmişti. "Sizin de görebildiğiniz gibi bütün yeni fikirlerin... yakılması gerekmez."

Tommaso ses çıkarmadan adamı izlemeye devam ediyordu. Tersaneye kadar onunla gelmeyi kabul etmeden önce adam ona şöyle demişti: "Çok büyük bir belanın içindesin, evlat."

Zaten oğlanın bundan hiç şüphesi yoktu.

"Artık başlasak iyi olmaz mı?" dedi adam, bir yandan sakalını sıvazlarken. "Benim adım Eco. Ve senin adın..." Tommaso'ya cevap verme fırsatı tanımak için birkaç saniye bekledi. Sonra oğlanın sessiz kalacağını anlayıp devam etti: "Tommaso Ranieri Strambi. Sana Tommi diyorlar. Anita Bloom'un ilk göz ağrısısın."

"Onun ilk göz ağrısı" diye karşılık verdi Tommaso.

"Ah. Demek dilini yutmamışsın."

"Sadece arkadaşıyım, o kadar."

"İlk göz ağrısı değil, sadece arkadaşı. Tamam. Kesin konuşanları severim. Biliyorsun, ikimiz daha önce karşılaştık. Birkaç gün önce Caffe Duchamp'ta."

Tommaso belli belirsiz kafasını salladı. Adamı hatırlıyordu. Aynı adam onlardan Kilmore Koyu'na nasıl gidileceğini anlatan kağıdı çalmıştı.

"Seninle açık konuşmak istiyorum..." diye devam etti Kun-

dakçı. "Bana sadece arkadaşın Anita'nın kısa süre önce sana gönderdiği mesajda ne yazdığını söylemeni istiyorum..." Eco, Tommaso'nun telefonunu çıkardı ve ona gösterdi.

"Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi? Bırak da buna ben karar vereyim."

Tommaso sıkıntıyla etrafına bakındı.

"Siz kimsiniz de buna karar vereceksiniz?"

"Az önce söylediğim gibi, adım Eco. Venedik'te çalışıyorum. Ve benim mesleğim Kundakçılık. İstersen sana işimi nasıl yaptığımı gösterebilirim."

"Daha önce kimsenin Kundakçılık diye bir işte çalıştığını duymadım. Bu bir meslek değil."

"Ah, öyle mi? Peki ya itfaiyeciler? Ayrımcılık yapıyorsun gibime geldi. Biz de aşağı yukarı aynı işi yapıyoruz. Bir alarm çaldığında olay yerine koşuyoruz. Ve eğer orada gerçekten yakmaya değer bir şeyler varsa... yakıyoruz."

Tommaso hemen Morice Moreau'nun evinin üst katındaki stüdyoyu gözünün önüne getirdi. Orası da yanmıştı. Oğlan güçlükle yutkundu ve sessizliğini korudu.

Eco, parmaklarının ucuyla bir dizinin üzerinde ritim tutmaya başlamıştı. "Şimdi biraz mantıklı olmaya çalışalım, evlat. Seni ne alıkoymak, ne de öldürmek istiyorum. Sadece Anita'nın gönderdiği mesajda ne yazdığını öğrenmek istiyorum."

"Mesajı atan o değildi."

"Ah, öyle mi? Kimdi peki?"

"Bir arkadaşım."

"Bir arkadaşın demek..."

"Okuldan bir arkadaşım. Bu sabahki ödevi sormak için mesaj atmıştı."

"Çok güzel. Ama eğer sen böyle devam edersen bu sabah okula gidip ödevlerini göstermeye vakit bulamayacaksın."

"Beni alıkoymak istemediğini söylemiştin."

"Anita'nın sana ne yazığını söylersen sana hiçbir şey olmayacağını söylemiştim. Hiçbir şey olmamış gibi eve gitmene izin vereceğim. Ama gene de sana bir öğüt vereceğim: Bu olayları unut."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karaltılı Ev'de kalan arkadaşını unutacaksın... ve elbette Ulysses Moore'u da."

Bu ismi duyan Tommaso oturduğu sandalyede sıçradı.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun, öyle değil mi?"

"Kitaplarını okudum."

"Piyasada çok daha iyi kitaplar var, evlat. Mesela Morice Moreau'nun resimli defteri gibi."

Tommaso yutkundu. Bu adamı daha ne kadar oyalayabilirdi? Şimdiden çok şey biliyordu zaten: Anita'nın Morice Moreau'nun stüdyosunda bulduğu resimli defter, Ulysses Moore'un günlüklerini tercüme eden çevirmen, Anita'nın Londra yolculuğu...

Ama belki de Kundakçı hala Anita'nın Kilmore Koyu'na

ulaştığından ve orada bulduklarından habersizdi."

"Morice Moreau uzun süredir bizim kara listemizde. Ve işe bak ki, aynı listede Ulysses Moore ve onun esrarengiz günlüklerinin çevirmeni de var."

"Şimdi ben de mi o listeye girdim?" diye sordu Tommaso.

Bu soru hoşuna gitmiş olacaktı ki Eco bir kahkaha attı. Ama bu şeytani bir kahkahaydı. Adamın gür sesi tersanenin boşluğunda yankılandı.

"Hayır, elbette girmedin, Tommaso Ranieri Strambi" diye cevap verdi. "Girmedin, çünkü sen küçük bir balıksın. Ve inan bana bu yüzden çok şanslısın."

"Neden?"

"Çünkü Kundakçıların kara listesine girmişsen eğer, bu birinin Doktor Voynich'le senin hakkında konuştuğu anlamına gelir" diye açıkladı. "Ve Doktor Voynich seni iyice tanıdıktan sonra yazı masasının üzerinde L harfi yazan çekmecesini açar ve listesini dışarı çıkarır. Ardından bu kez de K harfiyle başlayan çekmecesini açar ve kalemini eline alır. Sonra da senin adını listeye geçirir ve ayrıca üzerinde İ harfi olan çekmecesindeki incelenecekler listesine de adını işler. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır" diye cevap verdi Tommaso. Aslında ne anlama geldiği hakkında bir fikri vardı.

"Bazı kararlara varmak ve kanıt toplamak için yeteri kadar zaman geçmesi gerektiği anlamına geliyor. Eğer çıkan karar, diyelim pozitifse, liste 'yok edilecekler' kısmına geçiyor ve böyle-

ce sen yok ediliyorsun. Simsiyah bir kömüre dönüşüyorsun. Zınk! Mesele çözüldü."

"Me... mesele mi?"

"Doğru. Mesele. Morice Moreau bir meseleydi. Ulysses Moore bir mesele. Onun çevirmeni bir meseleye dönüşebilir, ama şimdilik sadece küçük bir sorun. Sen ve senin ilk göz ağrına gelince... Sizlerse büyük bir meselenin minik parçalarısınız. Yani gördüğün gibi çok da ümitsiz bir durumda değilsin."

Eco konuşurken Tommaso'nun beyni bütün bilgileri kayda geçiriyordu. Doktor Voynich'in kara listesi, kömüre dönüştürülerek yok edilen insanlar, kundaklamalar... Morice Moreau bir zamanlar mesele olmuştu ve söylentilere göre evinde çıkan yangında stüdyosunda kapalı kaldığı için hayatını kaybetmişti. Oğlan zihninde tuhaf bağlantılar yaptı, fakat ortaya çıkan şey hiç hoşuna gitmedi.

"Ne kadar zamandır... çalışıyorsunuz?"

"Ah, resmi olarak elli yıldır. Londra'daki merkez büromuz açıldığından beri."

"Ya daha önce?"

"Londra'dan önce bir merkezimiz olmadan çalışıyorduk..." Kollarını açarak gülümsedi. "Rapor vereceğimiz bir merkez olmadığı için herkes kendi adına iş yapıyordu. Şimdiki gibi havalı birimlerimiz yoktu" diye açıkladı. "Hatta alev saçan şemsiyeler bile taşımıyorduk... az önce bu şemsiyenin ne işe yaradığını gördün, ama başka yararları da var. Yıldırım da ata-

bilir, bunu biliyor muydun? Her neyse, sadede gelecek olursak, Londra'daki merkez kurulmadan önce Morice Moreau'nun resimleri ya da Ulysses Moore'un hikayeleri gibi yenilikleri ve icatları sevmeyen bizim gibiler gerçek kurucumuzun hayatından ilham alıyorlardı. Bütün meseleleri yok etmek için alevlerin gücünü ilk kullanan kişi oydu."

Tommaso Eco'nun az önce anlattıklarının tek kelimesini bile anlamamıştı. Ama bakışlarını Kundakçı'nın şişman ve değerli taşlarla süslü eliyle işaret ettiği saydam küpün yanında duran kukladan alamıyordu. Üzerine eski, siyah bir pelerin geçirilmiş ve kuş gagası şeklinde bir maske takılmıştı.

Oğlanın şaşakaldığını göre Eco pis pis sırıttı. "Bu kostümü tanımıyorsun, öyle değil mi?"

"Tanımalı mıyım?"

"Belki tanımalısın. Çünkü Kül Kont'a ait" diye açıkladı Kundakçı.

Kül Kont, diye düşündü Tommaso hayretler içinde. Huzurlu Venedik Cumhuriyeti gizli polisinin üyesi olan bu adam Peter Dedalus'u yakalamış ve Maskeler Adası'ndaki icat laboratuarını yakmıştı.

"Bize 'yolu' gösteren o oldu. Ta kendisi. Yüzyıllar önce Venedik'te."

Ani bir gürültü Eco'nun sesini bastırdı. Sanki bir hangarın çatısı üzerinde koşuyordu.

Eco ile Tommaso aynı anda başlarını kaldırıp bakışlarıyla bu tuhaf gürültüyü takip ettiler. Kundakçı tek kaşını havaya

kaldırdı. "Bu da neydi?" El şeklindeki koltuktan kalkıp yavaşça hangarın kapısına doğru yürüdü. Bu sırada çatıdaki gürültü aniden kesilivermişti.

Tommaso sandalyeden kalktı. Gözünü Kül Kont'tan, Eco'dan ve çatıdan ayırmıyor ve çabucak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Geniş pencereler gökyüzündeki kara bulutları gözler önüne seriyordu. Hangarın içi dev gibiydi ama eski bir Venedik maskesi takmış şu kukla türü eşyalar dışında yarı yarıya boştu.

Kül Kont'un pelerinine bakan Tommaso bir şeyin farkına varmıştı: Venedik'te saklı hayali bir yer vardı. Ve bu yer Ulysses Moore'un günlüklerinde geçen Maskeler Adası'ndan başkası değildi.

Hayali bir yere ulaşmak için iki şey gerekirdi. Bir rehber ve o yere ait bir nesne...

Eco kapıya varmış ve ardına kadar açmıştı: Koyu renk üzerine çizgili desenleri olan kumaştan takım elbise giymiş bir sütun gibi başını yukarı çevirmişti.

Tommaso parmaklarının ucunda yürüdü ve kuklaya yaklaştı.

"Bir kedi olmalı..." diye homurdandı Eco fısıldayarak. Sonra dönüp kapıyı kapatmaya yeltendi.

Ama o daha bunu yapamadan önce bir şey bacaklarının arasına atladı.

Tommaso taş kesilmişti. Hangarın büyük pencerelerinin

birinden çatıdan atlayan bir siluetin yere düştüğünü görmüştü.

İnanmakta güçlük çeken çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu bir maymun.

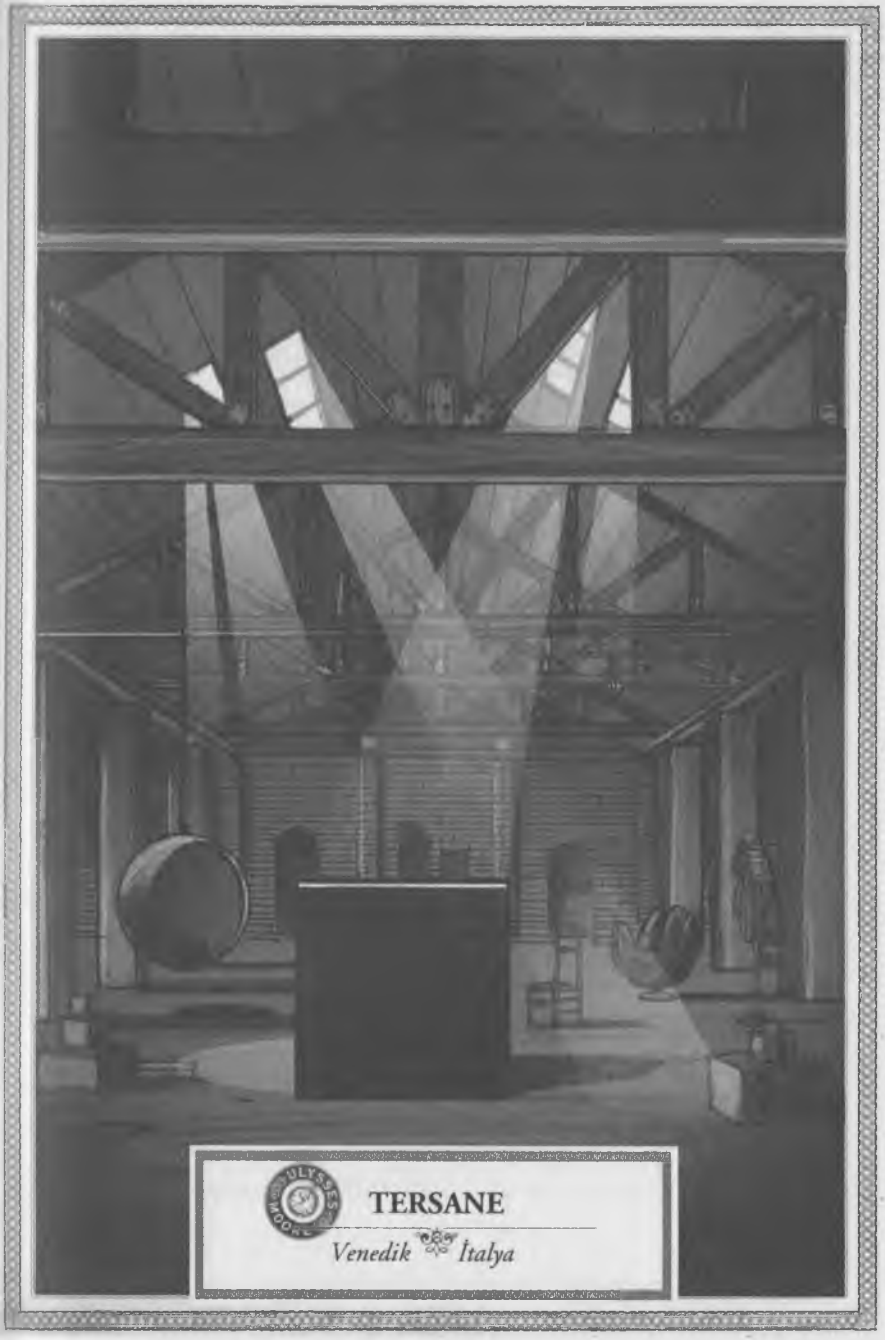

TERSANE

Venedik İtalya

Bölüm 7

KÜTÜPHANE

Gündüz güneşinin altında Argo Villası yavaş yavaş gıcırdıyordu. Julia kütüphanenin ortasında bağdaş kurarak oturmuştu. Başının üzerinde Moore ailesinin hayat ağacı uzanıyordu. Xavier'den başlıyor ve dallanıp budaklanarak ailenin son üyesi Ulysses'in üzerinde sonlanıyordu.

Julia anne babasının kasabaya kadar gitmelerini beklemiş, sonra da buraya gelip araştırmasına başlamıştı.

Jason'ın tersine Julia, süslü başlıkları olan ve tuğla kadar ağır bu ciltli kitapları pek sevmiyordu. O daha çok kendi etraflarında dönen ve gizli geçitlere açılan rafları seviyordu. Bu gizli geçitler sayesinde insan, kimseye fark ettirmeden evin farklı katlarında sessizce dolaşabiliyordu.

Julia ilk olarak pirinç plakalarla işaretlenmiş rafları inceledi. Çünkü defterin yerinin değişmiş olabileceğini düşünüyordu.

Burnu havada ve parmağı bir kitaptan ötekine yürür vaziyette iki saat geçirdi. Bu kütüphanede bulunan acayip kitapların çokluğu karşısında hayrete düşmüştü.

Defterdense elbette eser yoktu. Morice Moreau'yla bir bağlantısı olan sadece iki cilt vardı. Bunlardan *Kağıt Ressamları* adındaki ilki 18. yüzyıl ressamları hakkında bilgiler içeriyordu. Fransız ressam içinse şunlar yazıyordu.

Morice Moreau (Toulouse 1863 – Venedik 1948) Fransız ressam. Elliden fazla seyahat ve macera kitabını resimlemişti.

Eserleri arasında en ünlüleri Gulliver'in Maceraları'*nın altın baskısı. Jules Verne'in kitaplarının fildişi baskıları,* Kuzey Kutbu'ndan Ekvator'a *ve eski uygarlıklara adanan* Dünyanın Kaybolan Mitleri.

Sonra bir de defter vardı. Julia bunu kitaptan daha ilginç bulmuştu. Çünkü kapağında titrek bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

"Hayali Gezginler"
olarak da bilinen
Beyefendiler Cemiyeti
Merkez binası Frognal Sokağı, 23 Numara

Hazır bulunanlar ve Gelmeyenler Listesi
(varsayılanlar ya da hayaliler)
1908-1909 yılları arası

Defterin içinde hazır bulunanların yoklaması alınmıştı. Bütün sayfalar sütunlara ve daracık satırlara ayrılıyordu. Her satırda Hayali Gezginler Kulübü'ne katılan beyefendilerin isimleri yazılmış ve yanına imzaları attırılmıştı. Üye sayısı on ikiyle yirmi arasında değişiyordu ve Noel'e gelindiğinde neredeyse otuza çıkmıştı. Sık aralıklarla tekrarlanan isimler hep aynıydı: Evin sahibi Bay Moore'un imzası; İtalyan Marinetti'nin imzası; sonra doğal olarak iki M şeklindeki imzasıyla Fransız ressam Morice Moreau vardı.

Hayali Gezginler Kulübü'nün M harfine karşı bir zaafı vardı anlaşılan.

Arada sırada kayıtların tutulduğu sayfalarda bazı notlar alınmış oluyordu. Örneğin mart ayında kulübün redaktörü Bay Guadalupi şöyle yazmıştı: *Bay ve Bayan Soreson Curlandia gölleri arasındaki hayali yolculuklarına çıktılar. Bu yabani ülkenin kendine özgü tatlıları ve altın balıklarıyla kendilerine bir ziyafet çektiler.* Ya da on iki sayfa sonra Bay Frisch şöyle yazmıştı: *Bay Bulwer-Lytton'un Agarthi'ye olan seyahatlerini yazdığı günlükler.* Hazır bulunanlar: Aralarında Morice Moreau'nun da olduğu beş kişi.

Julia kayıt defterini dizlerine koydu ve sayfaları çevirip sonlara doğru sayıları giderek azalan farklı farklı notları okumayı sürdürdü. Böylece son sayfalara kadar geldi. Fakat görünen oy-

du ki, son sayfaların hepsi boştu. Sanki toplantılara yaz aylarının başlarında ara verilmişti. Dolu olan son sayfa 19 Haziran 1909 tarihliydi. Cemiyete üye olan beyefendilerden birinin ölümünü hatırlatarak başlıyor ve *Bay Moreau'nun hayali ülke Arcadia'yı bulmak için çıkmayı planladığı keşif gezisiyle bağlantısını* anlatıyordu.

"Bingo" diye mırıldandı Julia ve parmağını kaydın üzerine koydu. Defterin sahibi olan esrarengiz yazarın daha belirgin bir özelliğini keşfetmişti.

1919.

Julia ilginç bir şeyler bulma umuduyla kayıt defterinin sayfalarını biraz daha karıştırdıktan sonra kapağını kapattı ve yerde oturur vaziyette hareket etmeden düşüncelere daldı. Morice Moreau'nun 1909 tarihinde Arcadia'ya gittiği bilgisi çok fazla işine yaramıyordu. Adam o zamanlar kaç yaşında olabilirdi? Kırk altı mı? Bu bilgi de çok havada kalıyordu.

Öyle ya da böyle keşfettiği şeyler kaybolan defteri bulmasına yardımcı olmuyordu.

Öğrendiği şeyleri yeniden birer birer zihninden geçirmeyi denedi: Bu defter az çok bir kitaba benziyordu. Bir pencere kitaptı. Bir sayfaya baktığınızda orada beliren resimler aracılığıyla başka bir yerde defterin aynı sayfasına bakan okurları görmek mümkündü. Pencere kitapların sayısı çok azdı ve basım yerleri gizli tutuluyordu. Bilindiği kadarıyla sadece dört kopyası vardı. Bunlardan birini Anita, Morice Moreau'nun Venedik'teki stüdyosunda bulmuştu ve bitmemiş bir defterdi; hatta

son dört sayfası bembeyazdı. Bunun nedeni bu kopyanın ressama ait olduğu ve yaşamayı seçtiği son şehre onu da beraberinde getirmiş olması olabilirdi. Kağıt Ressamları adlı ansiklopediye göre Moreau 1948 yılında ölmüştü. Eğer gerçekten yedi yılını Karaltılı Ev'i fresklerle donatmaya adadıysa, Venedik'e en azından 1941 yılında taşınmış olması gerekirdi. Ve bu da demek oluyordu ki, Arcadia'ya ulaşmak için yola çıktığı tarihten Venedik'te yeniden ortaya çıkmasına kadar tam otuz iki yıl geçmişti.

"Otuz iki yıl az buz bir şey değil..." diye mırıldandı Julia, düşüncelerini toparlamaya çalışırken.

Geriye kalan son üç seyahat defteri hakkında bildiklerini de zihninden geçirdi. Bunlardan biri Moreau'nun defteri aracılığıyla yardım çağrısında bulunan esrarengiz kadındı: Arcadia'lı kadın o ülkeyi bulmak için Jason, Rick ve Anita'nın yolculuğa çıkmasının ana nedeniydi. İkinci defterse birbiri üstüne yığılmış sandalyelerden oluşan bir kulenin üzerindeki ufak tefek bir adamın elindeydi. Anita'nın dediğine göre şeytani bir adamdı. Muhtemelen bir Kundakçı'ydı. Neredeydi? Kundakçılar Kulübü'nün merkezinin bulunduğu Londra'da olabilirdi.

Geriye son bir kopya ve dördüncü bir okur kalıyordu. O kişi siyah çerçevenin içinde hiç belirmemişti. Sanki o defter kimsenin elinde değilmiş gibi... Sanki kayıpmış gibi...

Bir süre sonra Julia alt kattaki mutfağın kapısının açıldığını işitti. Kulak kabarttığında Nestor'un topallayan adımlarını he-

men tanıdı. Demek ki yaşlı adam, binlerce sesin yankılandığı evden geri dönmüştü.

Yaşlı bahçıvanın kütüphaneye çıkmasını bekledi ve sonra ona, "Bugüne kadar kütüphanene kaç kişi girdi Nestor?" diye sordu.

Adam cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Kızın dizlerinin üzerinde tutuğu kayıt defterine baktı ve onu nerede bulduğunu sordu. Julia raflardan birini işaret etti.

"Çok değil" diye cevap verdi Nestor sonunda. "Karım, Leonard..."

"Bu kadar mı?"

"Peter ve Kara neredeyse hiç kitap okumaz. Biggles kardeşlerin de okumaya karşı büyük düşkünlükleri yoktu ve sonra büyümeye başladıkça daha az görüşür olmuştuk. Kırmızı kutunun anahtarlarını aramızda bölüştüğümüz o Büyük Yaz'dan sonra... bazı konularda herkes aynı fikirde olmamaya başladı..."

"Kilmore Koyu'nu haritalardan silme gibi konularda mı?"

"Doğru."

"Peder Phoenix hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu Julia.

"Phoenix, peder olmaya karar verdiğinde uzun yıllar kasabadan uzak kaldı. Clio Biggles da bir kızı olacağını öğrenince aynısını yapmıştı. Peder Phoenix kasadaki kiliseyi yönetmek için geri döndüğünde birkaç kez gelip beni gördü, ama... ona ödünç kitap verdiğimi hiç hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun, yoksa vermediğinden emin misin?"

"Moreau'nun defterini Londra'daki evden getirmiştik" diye hatırladı Nestor. "Büyükbabamın yok etmek istediği kitap koleksiyonunun arasında duruyordu. Babam onu oradan kurtarmayı başardı. Bu yüzden onu birine göstermiş olamam. Ya da ödünç veremem."

"Öyleyse geriye sadece birinin onu sana sormadan almış olma ihtimali kalıyor" diye karar verdi Julia.

"Ama neden?"

"İçindekiler ilgisini çekmiş olabilir" diye uydurdu Julia. "Belki de Ölen Ülke'yi bulmak istiyordur, olamaz mı?" Bir saniye düşündü. "Leonard ve Calypso hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu en sonunda. "Senin günlüklerini çevirmene yollayan onlardı, değil mi? Ve Anita da Kilmore Koyu'nu yayınlanan o günlükler sayesinde buldu. Belki bu işin altında senin bilmediğin bir şeyler vardır... bir sır. Büyük Ulysses Moore'un bile ortaya çıkarmayı başaramadığı bir gizem. Sonuçta Leonard Zaman Kapıları'nı kimlerin yaptığını öğrenme umudunu asla kaybetmedi... Sır, bu olabilir."

Nestor ağırlığını kapının kirişine verdi. "Her sırrın bir çözümü yoktur, Julia. Bu tür sorulara cevap vermek için yirmi yıl uğraştık."

"Ya sonra?"

"Sonra her şey çok tehlikeli bir hal aldı ve aramayı kestik" dedi adam alçak sesle. "Hiçbirimiz kapıları yapanların kim olduğunu öğrenemedik. Ne ben, ne Penelope, ne de benim arka-

daşlarım. Benim atalarım da bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı. Elimizde sadece kapılar ve anahtarlar var. Hepsi burada. Bu yüzden sırları daha fazla kurcalamanın anlamı yok."

"Sana katılıyorum, Nestor. Ama göründüğü gibi Leonard, Calypso ve kardeşim bizimle aynı fikirde değil."

"Zaman Kapıları'nın ustaları öldü, Julia" diye karşılık verdi Nestor. "Arayıp bulabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Eğer öyleyse neden oğlanları ve Anita'yı o kadını bulmaya yolladın?"

Nestor cevap vermeden ellerini ovalamaya başladı.

"Belki hala bir yerlerde Hayali Gezginler olabileceğini umut ediyorsundur, olamaz mı?" dedi Julia, adama.

Kuledeki odanın aynalı kapısı aniden açıldı ve şiddetli bir gürültüyle arkasındaki duvara çarptı. Ani bir rüzgar fısıldayarak merdiveni çıktı ve Moore ailesinin eski üyelerinin portrelerini salladı.

Nestor camı kapatmak için ilerledi. Her zaman olduğu gibi pencere gene kendi kendine açılmıştı. Adam geri döndüğünde Julia'nın betinin benzinin atmış olduğunu gördü. Kızı korkutan bir şey vardı.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu adam.

"Bu rüzgar..." diye fısıldadı kız.

"Pencere açıldı, o kadar."

Julia hayır anlamında başını salladı. "Aşağıdan gelmiyordu... yeraltından... mağaradan geliyordu."

Nestor pencerenin kilidini çevirdi ve son kez sıkıca kapattı.

Sonra bir elini saçlarının arasından geçirdi. Derin bir yara izi alnını ikiye ayırıyordu.

"Yanılıyorsun" dedi ama buna kendisi de ikna olmamıştı.

Bölüm 8

LOKANTADAKİ MUM IŞIĞI

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Rick diğer ikisine.

Otobüs onları M. kasabasının küçük bir meydanında bırakmıştı. Kasaba insanının içi içine sığmıyordu ve yemyeşil ormanların arasından Pireneler'in gözüktüğü müthiş bir manzara vardı. Dağların zirveleri kasabanın üzerinde yükseliyordu. Öteki tarafta ise irili ufaklı tepeler Toulouse'a varana dek uzaklaşıyordu.

Anita üzerine bir süveter geçirdi.

Rick sırt çantasını yere bıraktı ve etrafına bakındı. İçinde bulundukları meydan oldukça küçüktü. Yuvarlak sayılırdı ve tam ortasında taş bir havuz vardı. Kristal sular metalden bir borunun ucundan yukarı fışkırıyor, sonra da havuza akıyordu.

Gökyüzünde kırlangıç sürüleri dönüp duruyordu.

Etrafta kimsecikler yoktu. Sadece tek bir kişi, üzerinde *Auberge de la Paix* yazan bir tabelanın altındaki masada oturan bir adam vardı.

Saksılardaki mimozalar ve yabani çiçeklerden havaya baş döndürücü bir koku yayılıyordu.

"Bir şeyler yesek mi?" diye önerdi Jason. "Böylece burası hakkında bilgi de edinebiliriz."

Rick etrafına bakmayı sürdürüyordu: Güneş tepedeydi ve dağlar onda yürüme isteği uyandırmıştı.

"Şu ihtiyara sorabiliriz..." diyerek güldü Anita. "Belki o hayali ülke Arcadia'nın yerini biliyordur..."

Masada oturan adam sanki onu duymuş gibi mavi bardağını dudaklarına götürdü ve bir dikişte bitirdi. "Selam!" dedi onlara bakıp.

"Selam!" diye cevap verdi kız.

Adam kataraktan sararmış gözleriyle onları baştan aşağı inceledi. Sonra bardağını masaya koydu ve gülümsedi.

"Yemek yiyebileceğimiz bir yer arıyorduk" diye konuştu Jason kırık dökük, ama yanlışsız Fransızcasıyla.

"Buldunuz" diye cevap verdi yaşlı adam öksürerek. "Bir şeyler atıştırabileceğiniz tek ve en iyi yer. Keh, keh, keh..."

Auberge de la Paix'nin ahşap kapısını geçince insan kendini çoktan unutulmuş bir dünyaya ayak basmış gibi hissediyordu. Koyu renkli kütüklerle desteklenen çatısı alçaktı ve içi küçük yuvarlak masalarla doluydu. Masaların üzerine kaba saba örtü-

ler serilmiş, taze çiçeklerle mumlar yerleştirilmişti. Tandır ve peynir kokuları etrafa yayılmıştı.

Karşı konulamaz bir yerdi.

İçeri girer girmez Jason, "Ne dediğinize çok dikkat edin. Burada dikkat çekmemeliyiz..." diye mırıldandı.

"Sanki içerisi çok kalabalık da!"

Lokantanın içinde in cin top oynuyordu. Tezgaha yaklaştıklarında yemek ve odun kokuları daha da kuvvetlendi. Yemek listesi karşı köşedeki karatahtaya okunmaz bir el yazısıyla yazılmıştı.

Giriş kapısından en uzaktaki masaya oturdular. Cam bardaklar ters çevrilmiş, masa örtüsünün üzerine bırakılmıştı. Bardakları çevirdiler ve içine bir şeyler konulmasını beklemeye başladılar.

Arka tarafta bir perde aralandı ve lokantanın sahibinin dinç yüzü belirdi. Eli çabuk, güzel bir kadına benziyordu. İspanyollara özgü bir burnu vardı ve masa örtüleriyle aynı kumaştan bir mendille saçlarını toplamıştı. Dağ gibi bir adımla çocukların masasına yaklaştı. Elinde içi buz gibi suyla dolu bir sürahi tutuyordu.

Sürahiyi kabaca masaya bıraktı ve çocuklara yemek için ne istediklerini sordu.

Rick karatahtada yazan yemek listesini çabucak gözden geçirdi. Sonra da ne olduğunu bilmediği halde bir *cassoulet* ısmarladı.

Kadının kılı bile kıpırdamamıştı.

"Bana da aynısından" dedi Jason.

İki oğlan dönüp Anita'ya baktı.

"Güzel bir şey mi?" diye sordu kız.

"Çok güzeldir" diye cevap verdi lokantanın sahibi. "Üç cassoulet, öyle mi?"

"Tamam" diye karşılık verdi Anita. Ama bu kadar çabuk karar vermeleri pek de hoşuna gitmemişti.

"Şarap?"

"Hayır, teşekkürler" dedi Jason. "Coca-Cola var mı?"

"Hayır."

"Gazoz?"

"Hiçbiri yok. Bizde sadece şarap var. Ya da su. Suyu zaten getirdim. Şarap isterseniz sipariş verebilirsiniz."

"Öyleyse biz su içelim" diye karar verdi Anita.

Kadın perdenin arkasında yok oldu. Adımları tahta zeminde çekiç sesleri gibi yankılanıyordu.

"Aman ne kadar nazik" diye homurdandı Rick hayretler içinde.

"En azından ne sipariş verdiğimizi biliyor musun?"

"Evet. Tahtada yazan ilk şeyi."

Perdenin arkasından şüphe uyandıran bir takırtı duyuldu. Bunu kızgın yağın cızırtısı izledi. Hemen ardından çocukların ağızları sulanmaya başladı.

Jason herkese su servisi yaptı. Sonra pencerelerin ardındaki meydana bakmaya başlayıp bir durum değerlendirmesinde bu-

lundular.

"İpuçları burada bitiyor" dedi Jason. "Şu andan itibaren doğaçlama yapmalıyız."

Rick cevap vermek yerine üç bardak taze suyu başına dikti.

"Kitap bize fazla bir şey söylemiyor" diye devam etti Jason. "Ve resimler de çok belirgin değil. Adamın aynaya baktığı resmi, adamın bir derenin kenarında yürüdüğü resim izliyor."

"İlk amaç: Dereyi bul" diye belirtti Anita.

"Ya sonra?"

"Sonrasına bakacağız."

"Muhteşem bir plan."

Sonra Anita bir süre sustu ve ardından, "Anneme bir mesaj yollamak istiyorum ama ne yazmam gerektiğini bilmiyorum" diye konuştu.

"Yanlış uçağa bindiğini söyle."

"Merhaba anne. Her şey yolunda. Yanlış uçağa binmişim. Yarın döneceğim. Muhteşem!"

Rick ve Jason da Londra'ya yapılan okul gezisi yalanının Anita'nınkinden daha inanılır olup olmadığını tartıştılar.

Perde aniden kenara savruldu. Az önce yanlarına gelen kadın elinde üzerinden dumanlar çıkan üç pişmiş toprak tabakla ortaya çıktı. Hepsini masanın üzerine bıraktı ve ardından cebinden çıkardığı kibritle masanın ortasındaki mumu yaktı. Tek kelime daha etmeden döndü ve çocukları tabaklarındaki yemekle yalnız bırakıp yanlarından ayrıldı.

Cassoulet yoğun kıvamlı bir tür çorbaydı. Tuğla rengindey-

di ve içinde kemik parçaları ile bazı sebzeler yüzüyordu.

"Çalı fasulyesi" diye belirtti Jason. Sıcacık çorbadan bir kaşık almış ve içindeki malzemeleri tanımak için çiğnemeye başlamıştı. "Patates. Sebzeler. Bir parça et. Bir parça tuhaf bir et. Amanın... bu şeye benziyor... bir domuz bacağına."

Tabağını karıştıran Rick "Ve öyle de" diye karar verdi. Çorbasından bir kaşık aldı. Yanıyordu. Ölesiye yanıyordu.

Anita endişeyle cassoulet dolu kaseyi kendinden uzaklaştırdı. "Benim damak zevkime uyduğunu sanmıyorum" dedi.

Sırt çantasından Morice Moreau'nun defterini çıkardı.

"Ben biraz çalışayım" diye açıkladı defteri açarken.

"Sandalyelerin tepesindeki tipe dikkat et..." diye uyardı onu Jason. "Bugün onu gördüm!"

"Sahiden mi? Sana bir şey söyledi mi?"

İki oğlanın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Çeneleri hızlı hızlı çalışıyor ve gözleri yaşarıyordu. Ama bir türlü yemeği bırakamıyorlardı. Jason, birbiri üstüne yığılmış sandalyelerin tepesindeki adamla yaptığı konuşmayı anlattı. Anita önce oğlanı dinledi, sonra da aynı anda başka okurların da defteri açıp açmadığını anlamak için sayfaları çevirdi. Derenin kenarında yürüyen gezginin resmine odaklandı. Sonra en sondaki boş sayfalara gelinceye kadar öteki sayfaları inceledi. Morice Moreau'nun bu sayfaları boş bırakmasının nedeni neydi? Çizecek hiçbir şeyi kalmamış gibiydi. Ya da zamanı kalmamıştı.

Jason ağzını peçeteye sildi. "Çorbanı içeceksin, değil mi?"

Anita hayır anlamında başını salladı. "Gene de çok tuhaf"

dedi. "Neden kitabı resmetmeyi bitirmemiş?"

Jason, Anita'nın cassouletini almak için uzandı. "Sen yemiyorsan, biz yeriz."

Pişmiş toprak tabağı tuttu ve masanın üzerinden kaldırdı. Fakat önüne doğru çekerken mumun alevine çok yaklaştı ve eli alevlerin içine girdi.

"Dikkat et!" diye bağırdı Anita.

Ama çok geçti: Jason tabağı tutan elinin tersiyle muma vurdu ve mum defterin sayfalarının üzerine devrildi.

Anita çok hızlı davrandı. Hemen mumu söndürdü ve Julia'nın bakışlarını aratmayacak bir öfkeyle Jason'a kükredi: "Biraz daha dikkatli olamaz mısın? Az daha bütün kitabı yakacaktın!"

"Çok üzgünüm..." diye özür diledi Jason. "Bilerek yapmadım."

Onlar konuşurken gözlerini sayfalara dikmiş olan Rick, "Hay bin dalgakıran" dedi. "Sayfalara bakın!"

Anita gözlerini deftere çevirdi. Mumun düştüğü yerdeki bölgeden fışkıran tuhaf lekeler bütün sayfalara yayılıyordu.

Yalnız bunlar leke değildi. Bunlar resimdi. Alevlerin ısısıyla yavaşça beliren bir üsluba göre çizilmiş resimlerdi.

Hemen ardından kızıl saçlı oğlan, "Limon suyu" diye ekledi. "Ne kadar aptalmışız! Bu sayfalar beyaz değilmiş! Limon suyuyla çizili resimlerle doluymuş! Daha önce hiç limon suyuyla gizli bir mesaj yazmadınız mı?"

Jason ve Anita başlarını salladı.

"Kalemi limon suyuna batırıyorsun, ne istiyorsan onu yazıyorsun ve limon suyu kuruduğu anda yazı kayboluyor. Mesajı okumak içinse kağıdı ısıtman gerekiyor."

"Limon suyu elli yıldan fazla dayanabiliyor mu?"

"Belki de limon suyu kullanmamıştır. Ama ona benzer bir şey kullandığı kesin: Sonuçta o bir ressam, öyle değil mi? Ve... şuna bakın!"

Sayfanın üzerinde bir kirpi resmi belirmişti ve SÜT ve R harfleri okunuyordu. Resmin çoğu ortaya çıkmıştı. Kirpi, Roma döneminden kalma bir sukemerinin altında duruyordu.

Biraz önce kağıdın üzerine düzensizce yayılmış gibi duran harfler, şimdi kısa bir cümle oluşturuyorlardı:

Üç sütun açılır otların yoluna,
Ulaştırır seni suyun hudutlarına.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Anita. "Lanet olsun!"

Jason neredeyse bağırarak "Çabuk olun!" dedi. "Mumu öteki sayfaların üzerinden geçirin."

Kağıdı yakmamak için olabildiğince dikkat göstererek, alevi sayfaya yaklaştırdılar. Ortaya başka yazılar ve resimler de çıkmaya başlamıştı. Beyaz sayfaların ilkinde elinde mızrak tutan kanatlı bir kadın görülüyordu.

Fakat daha ulaşmadan sınıra,
Göstermelisin belgelerini onlara.

Bir sonrakinde Morice Moreau'nun becerikli elleri küçük bir göle açılan demir parmaklıklı bir kapı resmetmişti.

Demir parmaklıklı kapı kapalıysa,
unutma imkansızdır onu çalmak,
Görgüsüzlük değildir gene de, sadece suyu kapatmak.

Sonra ortaya ağaçların arasında kaybolmuş bir kule çıktı. Kulenin üzerinden aşağı minik insanlar dökülüyordu.

En içten dileğimiz, yukarı çıkarken mola vermemen:
Gözünü boyayan barınaklara asla ama asla güvenmemen.

Lokantanın sahibi tabakları almak için geri döndüğünde çocukların üçünü ellerinde bir mumla sayfaların üzerine eğilmiş vaziyette buldu.

Kadın dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. Çocukların üçü de dönüp ona baktı.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu ruhsuz ruhsuz.

"Ah, evet... Bir şey var..." diye cevap verdi Jason. Bu sırada Anita çabucak kitabı çantaya sakladı. "Bu kasabanın yakınlarından bir dere var mı?"

"Ya da Roma döneminden kalma eski bir sukemeri?"

Auberge de la Paix
Pireneler
Fransa

Bölüm 9

MAYMUN MEVSİMİ

Bir maymun değil.

Bir sürü maymun vardı. En azından on tanesi tersanenin sayvanlarının üzerinde pıtır pıtır koşuyor, sonra patır patır yere atlıyor ve rıhtımları çevreleyen çimenlerin üzerinde sıçrayıp oynuyordu.

Aralarından biri gelip Eco'nun bacaklarının arasına daldığında Kundakçı bir hayret nidası attı ve dehşet içinde maymundan kurtulmaya çabaladı.

"Defol git, sevimsiz yaratık!"

Ama maymun dört ayağı üzerine inip reçine kaplı zeminde hızla koştu ve plastikten yapılmış saydam küpün üzerine sıçradı. Hemen ardından da sesler çıkarmaya ve dostlarını çağırma-

ya başladı.

Eco aceleyle giriş kapısını kapattı ve alev saçan şemsiyesini almak için topukları üzerinde döndü.

"Size buradan def olmanızı söylemiştim!" diye kükredi. "Çakmadınız mı? Ve sen çocuk! Olduğun yerde kal!"

Fakat Tommaso cevap olarak sadece küpün arkasına sıvışmakla yetindi. Tam bu sırada bir şeyin aşağı bastırılmasıyla açılan bir tetik sesi duydu ve hemen ardından Kundakçı'nın şemsiyesinin ucundan yayılan alevleri gördü. Maymun haykırdı ve hemencecik yere atladı.

Tommaso da kendini yere atmıştı. Buradan nasıl kaçacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"DEF OOOOLLL!" diye bağırdı Eco ve ucu tüten şemsiyesini yeniden maymuna doğrulttu.

Küp, yağ gibi erimeye başlamıştı. Yanmış plastikten etrafa insanın burnunun direğini kıracak kadar güçlü bir koku yayılıyor ve hangarın içini dolduruyordu. Maymun koşmaya başlamıştı. Eco da peşindeydi.

Tommaso yeniden ayağa kalktı ve neredeyse hiçbir şey düşünmeden Kül Kont'un maskesiyle pelerinini kapıp tabanları yağladı.

"BURAYA GEL!" diye haykırdı Eco.

Tommaso bu sözün kendisine mi, yoksa maymuna mı yöneltildiğini bilmiyordu. Ama sormayı ve zaman kaybetmeyi göze alamazdı. Bu yüzden Kundakçı'nın hareket ettiği yönün tam tersine doğru koşmayı daha doğru buldu.

Bu sırada ikinci bir alev patlaması daha oldu. Duvarın büyük bölümü dumanlardan kapkara olmuştu. Maymun bir çığlık attı. Sonra duvardaki borulardan birine tırmanmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar çatıya ulaşmıştı.

"OLDUĞUN YERDE KAL!" diye bağırdı Eco, Tommaso'ya.

Ama oğlan bu emre uymadı. Hangarı bir uçtan öteki uca koşarak kat etti ve tavandaki neon ışıklarının aydınlatamadığı bir köşeye ulaştı. El yordamıyla kaçabileceği bir delik aramaya başladı.

Hemen arkasındaki Eco çatıya doğru üçüncü kez alev püskürttü.

Hangarın duvarlarını körü körüne araştırarak yürüyen Tommaso sonunda kapalı bir kapı buldu. Açmayı denedi. Ama cevap olarak zincirin ucuna bağlı bir asma kilidin şakırtısını duydu. Hiç zaman kaybetmen yeniden harekete geçti. İkinci bir kapı daha buldu ve oradan geçip başka bir hangara girdi. Dev gibi bir hangardı ve biraz önceki gibi burada da in cin top oynuyordu. Tommaso, hangarın öbür ucunda tren lokomotifi büyüklüğünde bir gedik olduğunu fark etti ve içinden geçtiğinde öncekilerin aynısı bir hangara girdi.

Etrafını sarmalayan boşluğun gri üniforması içinde Tommaso altından bıçak kadar ince bir ışık sızan metal bir kapı gördü. Kapının sol alt köşesi, bir kitabın sayfasını çevirmek için ucundan tutar gibi hafifçe yukarı doğru kaldırılmıştı. Bu kalkık köşenin ardında çakıl taşlarıyla kaplı bir avlu görünüyordu. Bir kaçış yolu.

Tommaso kendini bu deliğe doğru attı. Ama o kadar dardı ki öteki tarafa geçmesi imkansızdı.

Oğlan arkasına baktı. Eco'nun onu çağıran sesini duyabiliyordu. "RANIERI STRAMBI! RANIERI STRAMBI!"

Yüreği güm güm atıyordu. Kül Kont'un maskesiyle pelerinini delikten dışarı attı. Sonra metal kapının yukarı kalkık ucunu tuttu ve kaldırmaya çalıştı.

VUNN! diye bir ses duyuldu. Tommaso'nun az önce geçtiği hangardan geliyordu. Eco'nun şemsiyesinden bir kez daha alevler püskürmüş olmalıydı. Bir anlığına denizanası gibi açılıp patlayan bir ışık gri karanlığı yalayıp yuttu ve sıcak dokunaçlarını oğlanın olduğu yere kadar uzattı.

Tommaso var gücüyle kapıyı yukarı kaldırdı ve ince metalin büküldüğünü hissetti. Biraz daha eğildi ve biraz daha...

Harcadığı güçten ötürü dişlerini sıkıyordu. Alnı terden boncuk boncuk terlemişti. Oğlan başarmak üzere olduğunu hissediyordu.

Neredeyse...

BAŞARACAKTI!

Sonunda elleri bu acıya daha fazla dayanamadığı için kendini bıraktı. Yüzüstü yere düştü. Parmakları güm güm atıyordu ve pastan kıpkırmızı olmuşlardı.

Genişleyen deliğe doğru sürünerek ilerledi. Başını öteki tarafa çıkartıp etrafına bakındı. Önünde otların işgal ettiği bir avlu uzanıyordu. Etraftaki hangarların çatılarında maymunlar çılgınlar gibi koşuyorlardı. Uzaklarda dokların arasından bir leylek

havalandı. Aynı petrol kuyusu kazan makinelere benziyordu.

Kendini öne doğru çekti ve omuzlarını geçirebilmek için yan döndü. Gömleği bir yere takılmıştı ve hareket ettikçe yırtılıyordu. Yanaklarının altında çakıl taşlarını ve yabani otları hissetmeye başlamıştı. Başarmak üzere olduğunu biliyordu.

Ve dışarıdaydı!

Kendini son kez ileri doğru çekip omuzlarını geçirdi. Boynunun altı hafifçe yaralanmış olsa da başarmıştı.

Delikten sürünerek vücudunun geri kalanını da geçirdi. Göğsü, beli ve kalçası.

Öteki tarafa geçer geçmez ayağa kalktı.

"Evet! "diye bağırdı Kül Kont'un kostümünü eline alırken.

Artık özgürdü.

Lagünün suyundan yansıyan ışıltıları gördü ve son sürat o tarafa doğru koştu.

Hangarın köşesini döndü. Sonra görünmemek için sırtını duvara yasladı.

Gökyüzü iki saat önce olduğu gibi karanlıktı. Anlaşılan daha sabah olmamıştı.

Duvara sürtünerek ilerlemeye başladı. Ne zaman Eco'nun sesini duyar gibi olsa hemen duruyordu. Ne zaman bir alev ışıltısı görse hemen duruyordu.

Ve her durduğunda, başına neden bunların geldiğini soruyordu kendi kendine.

Alevler saçan şemsiyeler mi? Venedik'teki maymunlar mı?

Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için etrafına

baktı ve iki hangar arasındaki mesafeyi koşarak aldı. Nefesi tıkanmıştı. Bu yerin göründüğü gibi gerçekten terk edilmiş mi olduğunu, yoksa başka Kundakçılarla dolu mu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bir gıcırtı duydu. Sanki biri tırnaklarını tuğlalar üzerinde gezdiriyordu. Derken hemen yanında bir gölge belirdi ve ondan birkaç adım ötede durdu.

Başka bir maymundu.

Bölüm 10

MEKANİK DANS

Tommaso bir türlü anlayamıyordu.

Venedik'te maymun olmazdı.

San Marco Meydanı'nda kanatlı bir aslan vardı. Katedralin ön cephesinde atlar vardı. San Teodoro'da bir ejderha vardı. O da zaten daha çok bir timsaha benziyordu.

Aslan. At. Timsah. Ejderha.

Ama maymun yoktu.

Morice Moreau'nun maymunu hariç: Karaltılı Ev'in freskleri arasında bir maymun resmi vardı.

Ve şimdi tam karşısında, gözleri fal taşı gibi açılmış amber renginde, sipsivri dişlerinin üzerine kapanmış dudaklarıyla bir maymun duruyordu.

Tommaso sola doğru bir adım attı. Maymun onu taklit etti. Sanki bir gölge gibi onu takip edeceğini ima etmeye çalışıyordu. Oğlan sağa doğru bir adım attı ve maymun gene onu taklit etti.

Elinden bir şey gelmez diyordu sanki maymun. *Buradan kaçamazsın.*

"Morice" dedi Tommaso bu kez ve elini göğsüne koydu. "Ben Morice Moreau'nun arkadaşıyım. Morice Moreau."

Maymun dişlerini göstererek tısladı: "FFFŞŞŞ! SKRİİİİ SKRİİİ!"

"Dost. Ben dostum."

"MRRRİİİK!" diye bağırdı maymun.

"Evet, evet!" diye bağırdı oğlan. İçinden maymunun ressamın adını tanımasını diliyordu. "Morice! Morice'in dostu!"

"MRRİİİK!"

İmkansız, diye düşündü Tommaso. *Bu yabani bir maymun. Tersanenin terk edilmiş hangarlarında büyümüş. Morice Moreau'nun maymunu olamaz! Moreau öleli kaç yıl oldu? Elli? Altmış?*

Başka maymunlar da vardı... Nereden geliyorlardı? Ve neden daha önce hiç kimse onları görmemişti? Binlerce soru ve sıfır cevap. Başı fırıl fırıl dönüyordu.

VUNN! diye bir ses daha duyuldu. Eco'nun şemsiyesi yeniden alev almıştı.

"Morice!" diye haykırdı Tommaso. Ümitsizce dönüp arkasına baktı. Alevlerin sıcak nefesini yüzünde hissedebilirdi. Maymuna doğru bir adım öne çıktı. "Beni Morice'e götür!"

Hayvan ayağa kalktı. Sanki ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Etraftaki çatıların üzerinde tuhaf gölgeler hoplayıp zıplıyordu.

Maymun bir anda döndü ve dört ayağı üzerinde koşmaya başladı. Yamru yumru yolda birkaç metre ilerledikten sonra durdu ve oğlana baktı.

Onu izlememi istiyor, diye düşündü Tommaso. Heyecandan kalbi güm güm atmaya başlamıştı.

Maymun kamburunu çıkardı ve biraz ötedeki lagünün çarşaf gibi sularına doğru koşmaya başladı.

Tommaso başka soru sormamaya ve sadece maymunu takip etmeye karar verdi.

Sıra sıra dizilmiş hangarların ve boş bahçelerin önünden geçtiler. Sonunda bir iskeleye vardılar. Ucuna doğru koşarlarken gölgeleri hareketsiz suya yansıyordu: Önde bir maymun, hemen arkasında ise elinde Kül Kont'un maskesini ve pelerinini taşıyan Tommaso. Lagünün öteki tarafında Venedik'in mezarlığı San Michele'nin ışıkları gözüküyordu.

Ölüler adası.

Maymun çok hızlı koşuyordu. Yolu biliyor gibiydi.

Tekneleri bağlamak iskeleye için belirli aralıklarla palamar babaları konulmuştu. Ama bağlı bir tekne yoktu.

Lagünün balçıklı suyu ahenkli bir şekilde iskelenin taşlarına vuruyor, arkasında yosunlar ve yapış yapış kabuklu hayvanlar bırakıyordu.

İskelenin ucunda üzeri kapalı bir yapı vardı; eski bir çatı, sütunların üzerine yerleştirilmişti. Tekne halatları, üzerileri kabuk bağlamış halatların yanında yere yığılmıştı. Çatının altında üzerleri plastik tentelerle kapatılmış sandallar vardı. Balık ve yosun kokusu insanın burnunun direğini kıracak kadar keskindi. Çatının gölgesinde su mürekkep rengindeydi: Öteki maymunların gölgelerin etraflarında koşuşturuyordu.

Tommaso tentelerin altındaki sandallara baktı. *Burası onların sığınağı olmalı,* diye düşündü. *Burada saklanıyorlar, suyun üzerinde.*

Bu sırada kılavuzu olan maymun da gondola benzeyen bir sandalın önünde durmuştu. Üzerini kaplayan bez parçası aradan geçen yıllar boyunca lime lime olmuştu. Gondolun bağlı olduğu halat da örümcek ağı kadar incelmişti.

"MRRRİİİK! MRRRİİİK!" diye bağırmaya başladı maymun. Bir yandan da taşların üzerinde zıplıyordu.

Sanki oğlana gondola binmesini söylüyordu.

Tommaso, Kül Kont'un maskesini ve pelerinini yere bıraktı. Sonra karanlık suya uzanıp gondolun üzerini kapatan örtünün ucunu yakalamaya çalıştı.

Örtüyü kaldıran oğlan kendini bir kefeni açıyormuş gibi hissetmişti. Örtü kalktı ve suya doğru kaydı. Büyük bir yaprak gibi önce suyun üzerinde bir süre yüzdü, ardından da sulara gömüldü.

"Ya şimdi?"

"MRRİİİK!" diye bağırdı maymun, insanın tüylerini diken

diken eden bir sesle.

Tommaso dizlerinin üzerine çöktü ve gondolu bağlayan incelmiş halatı eline aldı.

Gördüğü şey karşısında az daha küçükdilini yutacaktı. "Milyonlarca batık gemi adına..." diye mırıldandı. Parmağının ucunu gondolun siyah tahtası üzerinde gezdirdi. "Sen... bunu biliyor muydun?" diye sordu maymuna.

Hayvan burnunu önce bir tarafa, sonra öteki tarafa salladı. Amber rengi gözlerini oğlana dikmişti.

Tommaso parmağını gondolun ışıltılar saçan tahtasının üzerinde gezdirmeyi sürdürdü. Sonunda teknenin pruvasına iki süslü harf işlendiğini gördü.

Biri 'P', ötekiyse 'D' idi.

Maymun bir sıçrayışta gondola binip çığlık attı. Ardından yakınlardaki sandallara atladı ve oradan uzaklaştı.

Onun uzaklaşmasıyla beraber Tommaso'yu izleyen bütün gözler de, on saniyeden az bir süre içinde büyülü şehrin gizemli geçitlerinde gözden kaybolmuştu.

Oğlan yeniden Kül Kont'un maskesi ve peleriniyle beraber tek başına kalmıştı.

Ve Peter Dedalus'un gondolunun, zamanın dışında kalmış bir 17. yüzyıl eserinin önünde duruyordu.

Yavaşça pedalları çevirmeye başladı. Mükemmel mekanizması Kilmore Koyu'nun saat ustası tarafından üç yüzyıl önce yapılmıştı. Ama daha dün yağlanmış gibi kayarcasına yol alıyordu.

Tommaso bir rüyada yol alırcasına kalenin etrafındaki evlere yaklaştı. Bu tuhaf sabahın dakikaları hızla geçip giderken hayatı boyunca hiç bu kadar korkmadığını düşünüyordu. Ama artık korkmuyordu: Ne Kundakçı'nın onu yakalamasından, ne de okula gidemeyecek olmaktan.

Elini cebine soktu ve cep telefonunu aradı. Ama orada değildi. Sonra Eco'nun telefonunu aldığını hatırladı. Şimdi Anita'yla haberleşemeyecekti.

Pedalları çevirerek sol tarafındaki kaleyi arkasında bıraktı ve Dilenciler Kaidesi'ne geldi. Bir kanala girdi, sonra bir başkasına ve bir başkasına... ta ki aniden kendini bir yılanı andıran büyük kanalın ışıltılı sularında buluncaya kadar. Fakat burada fazla oyalanmadı. Büyük kanalı tik tik sesi çıkaran bir su piresi gibi geçti ve güneye, Dorsoduro'ya doğru yollandı.

Ne eve ne de okula gitmek istiyordu. Hayır. Bugün olmaz.

Eve dönemezdi.

Yavaş yavaş anlıyordu. Ulysses Moore'un hikayesine dahil olmuştu. Ve bu yüzden şimdi gidebileceği tek bir yer vardı. Aslında iki yer. Birincisi Karaltılı Ev'di, çünkü her şey orada başlamıştı. Eco ve Kundakçılar dönmeden hemen oraya varmalıydı. Anita'nın annesine bir mesaj bırakması gerekiyordu.

Ayrıca aklına bir fikir gelmişti.

Gideceği ikinci yer zamanın dışındaydı. Orayı Venedik haritasında bulmak imkansızdı.

Tommaso artık pedalları çok hızlı çeviriyordu. Acelesi vardı.

Önce Karaltılı Ev.

Ve sonra Amor delgi Amici Geçit'i.

Ulysses Moore'un dediğine göre, orası Peter Dedalus'un Zaman Kapısı'nın bulunduğu yerdi.

Bölüm 11

VANDAL

Gri bir Londra sabahı daha başlamak üzereydi. Güneş Malarius Voynich'in ofisine yanlışlıkla girmiş gibi ağır havanın içinde kaskatı kesildi ve sanki yumruk yemiş gibi yere çöküp söndü gitti.

Şehrin en azılı edebiyat eleştirmeni olan adam, masasına yetişmesini sağlayan berber koltuğunun tepesinde oturuyor ve kaleminin bir darbesiyle onlarca ve onlarca yazarın kaderine karar veriyordu.

Oldukça ufak bir adamdı, Malarius Voynich.

Hiçbiri birbirine benzemeyen diplomalar ve saygın sertifikalar çalışma odasının duvarlarını süslüyordu. Çağlar öncesinden kalma buluntuları andırıyorlardı. Süslü çerçevelerinin yıl-

lardır tozu alınmamıştı. Odanın pis havasının içinde koyulaşmaya bırakılmışlardı. Okunacak kitaplar bir el arabasıyla getirilip odanın bir köşesine moloz taşları gibi yığılmış gibiydi. Bir gün belki sadece merak ettiği için Malarius Voynich kitaplardan birini eline alacak, kapağına göz gezdirecek, yazarının adını okuyacak, üslubunda yanlış bir şeyler bulmak için ilk sayfalarını karıştıracak ve hiçbir neden yokken kitabı paramparça edecekti.

Belki de kitabı küçük bir başyapıt olarak göklere kaldıracaktı. Başarısız bir başyapıt. Mümkün bir edebiyat eseri. Bir fikircik. Öyle küçük bir şey ki, okunabilir bile.

Muhtemelen, evet. Böyle de yapabilirdi. Ne yapacağı o anki ruh haline bağlıydı.

Ve o sabah ruh hali her zamankinden korkunçtu. Kendini neredeyse... elektrik çarpmış gibi hissediyordu. Macera Kutuları gibi müthiş bir fikri alevlere atmak için başlattığı kundaklama olayından dolayı bu hale gelmemişti. Onu bu hale sokan şu zehir gibi çocukla yaptığı konuşmaydı. Jason'la.

Çocuğun adını önündeki listeye ekledi.

Kara listesine.

Sonra listenin yanında açık duran Avrupa haritasına baktı. Üç yerin üzeri raptiyelerle işaretlenmişti: Birincisi Cornwall'du. İkincisi Londra ve üçüncüsü de Venedik.

Ayrıca üç küçük kağıt raptiyelerle haritaya tutturulmuştu: Cornwall'un üzerindeki kağıtta Ulysses Moore ismi yazıyordu. Kurucularının yozlaşmış torunu, "romantik bir hayalperest".

Malarius Voynich'in ve Ulysses Moore'un büyükbabasının tek bir ortak yönü varsa, o da pratik sağduyularıydı. Bu da şu anlama geliyordu; rüya görmemek, uyku uyumamak, çabuk karar vermek.

Şimdi verdiği karar şuydu: Hayali Gezginlerin olası geri dönüş yollarına hemen set çek.

"Sizi elimden geldiğince çabuk durduracağım!" diye haykırdı Malarius Voynich.

Ama Doktor Voynich'in alfabetik sıraya göre etiketlendirdiği çekmecelerinde sınıflandıramadığı bir şeyler vardı.

Şüphe.

Ve şüpheler 'Ş' ile başlayan çekmecede değildi. Kafasının içindeydi ve ona yenileceğini fısıldıyorlardı.

Parmaklarının ucunu sıkıntıyla masanın üzerine vurdu. Elindeki kitap aracılığıyla az önce yaptığı konuşmayı düşünüp duruyordu.

Malarius Voynich'in eli masanın üzerinde dolaştı ve Morice Moreau'nun defterinin kendisinde olan kopyasına ulaştı. Bu kopya da ötekiler gibi yirmi sayfasında Ölen Ülke'ye nasıl gidileceğini anlatıyordu.

Arcadia'ya.

Bu defter Hayali Gezginler Kulübü'nün yıkımından şans eseri kurtulmuştu. İmkansız yolculukların, kayıp yolların, yeraltındaki kim bilir hangi imparatorluğa açılan mağaraların, denizin altında veya gezegenin en ulaşılmaz dağlarında saklı kalmış şehirlerin hesabını tutan bu koleksiyonun büyük bölü-

mü yıllar önce bir güzel yok edilmişti.

Ama bu küçük kitapçık sağ kalmayı başarmıştı. Ve kim bilir ne şekilde Doktor Voynich'in yazı masasına kadar gelmiş ve onun kabusu olmuştu.

Onun içinde şüphenin büyümesine neden oluyordu.

Bu kitapçık aynı anda aynı sayfalara bakan öteki okurlarla konuşmaya olanak sağlıyordu.

Ve işe yarıyordu.

Gerçekten işe yarıyordu.

Öyleyse... Meseleyi yok etmek için yakması gereken şey neydi? Kitabın bütün kopyaları mı?

Malarius Voynich günlerdir bunu düşünüyordu. Venedik'ten gelen o endişe uyandırıcı haberleri aldığından beri. Hemen ardından Makasçı kardeşleri Cornwall'a göndermişti.

O kızı izleyin, diye emretmişti. Ve şimdi de onların kendisine yollayacağı raporunu bekliyordu. Nasıl bir yol izleyeceğine karar vermeden önce başka şeyler olmasını bekliyordu.

Ama bir telefon beklemiyordu.

Gene de telefon çalıyordu.

Berber koltuğunun kolunu tuttu ve pompalayarak 'T' harfinin olduğu çekmeceye kadar indi. Telefon çekmecenin içindeydi.

Ahizeyi kaldırıp konuştu: "Voynich."

Arayan Eco'ydu.

"Bir mesele var, Doktor Voynich" dedi Venedik'teki Kundakçı.

"Ne meselesi?"

"Maymunlar" diye cevap verdi Eco.

"Maymunlar diyerek ne kastediyorsun?"

"Maymunlar ordusunun saldırısına uğradığımı söylüyorum, efendim. Ve küçük Ranieri Strambi'yi elimden kaçırdım. Hepsi bu değil ama. Oğlan kaçarken Kül Kont'un maskesini ve pelerini de yanına aldı."

"Onları geri almalısın!" diye bağırdı Voynich. "Derhal. Oğlanı bul!"

"Her yere baktım, efendim. Evine dönmemiş. Okula da gitmemiş..."

"Moreau'nun evine git."

"Gittim. Ama çok geç kalmıştım. Tommaso Ranieri Strambi oradaymış, burası kesin. Çünkü... Size tuhaf geleceğini biliyorum, Doktor Voynich, ama oğlan Morice Moreau'nun bütün resimlerinin üzerini beyaz vernikle kapatmış. Onları... yok etmiş!"

Malarius Voynich'in ahizeyi sıkı sıkı tutan elleri bembeyaz olmuştu. "Beyaz vernik mi? Moreau'nun resimlerini mahvettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tam bir Vandallık, efendim! Hepsini yeniden eski haline getirmek aylar alacak!"

"Peki ya restoratör kadın? Bayan Bloom?"

"Onu hala göremedim. Ama onun da zamanı gelecek, efendim. Şimdi tüm binanın restorasyonu için daha fazla para ödememiz gerekecek."

"Peki o tımarhane kaçkını çocuk neden böyle bir şey yapmış?" diye sordu Malarius Voynich. "Neye ulaşmaya çalışıyor?"

"Bilmiyorum ama..."

"Sana ne söyledi?"

"Hiç! Evin restorasyonunu bizim yaptırdığımızı bilmesine imkan ihtimal yok. Bunu kimse bilmiyor. Veyahut... Doktor Voynich... Burada, Venedik'te tuhaf şeyler oluyor. Maymunlar... Daha önce tersanede hiç maymun görmemiştim!"

"Saçma sapan şeyler söylemeyi kes, Eco. Maymunlar da sonuçta birer hayvandır."

"Doktor Voynich... kendi kendime bile açıklayamadığım şeyler var. Size doğruyu söylüyorum. 'Morice Moreau meselesini' topyekun çözmemiz gerekiyor."

"Zaten biz de aynen öyle yapmaya çalışıyoruz, Eco. Freskleri yeniden ortaya çıkarmak ve Moreau'nun neyi göstermek istediğini anlamak. Ve nedenini."

Konuşan defterin esrarını çözmek, diye ekledi Malarius Voynich içinden. *Bu lanet esrarı çözmek!*

"Emirleriniz nedir, Doktor Voynich?"

"Oğlanı bul!" diye emretti Kundakçıların şefi. "Her deliği ara! Buhar olup uçmadı ya."

"Deneyeceğim ama... Bir dakika bekleyin, Doktor Voynich" dedi Eco. Telefonun öteki ucunda Indiana Jones filminin melodisi çalıyordu. "Şu rastlantıya bakın... Bir mesaj geldi. Demek istediğim... Tommaso Ranieri Strambi'ye bir mesaj geldi."

"Bir mesaj mı? Ne yazıyor?"

"Anita Bloom yollamış. Diyor ki: *Toulouse'a geldik. Peşimizdeki iki Kundakçı'yı atlattık. M.'ye giden bir otobüse bindik. Annemin içini rahatlatacağına güveniyorum. Öpücükler. A.*"

"Toulouse mu? Toulouse'da ne var?" diye kendi kendine sordu Malarius Voynich. Fal taşı gibi açılmış gözlerini önündeki haritaya dikmişti.

"Hangi Kundakçılardan bahsediyor, Doktor Voynich?"

ULYSSES MOORE
Voynich'in Çalışma Odası
Londra İngiltere

Bölüm 12

SUYUN HUDUTLARI

M. kasabasının dağlara uzanan patikalarından birinde, sırtlarında çantalarıyla üç kişi yürüyordu. Sollarında bir dere akıyor ve onlar emin adımlarla altın rengi çalıların arasında tırmanıyorlardı. Laf lafı açıyor, sürekli konuşuyorlardı. Arada bir de yer değiştiriyorlardı. Genelde Rick hepsinin önünde yürüyor, ötekilere yolu gösteriyordu. Anita ortadaydı ve onlara Venedik'i, İtalya'daki hayatını anlatıyordu. En arkadan Jason geliyordu. Oğlan her biri birbirinden aptalca hikayeler anlatıyor ve ötekileri gülme krizlerine sokuyordu.

İlerleyişlerinde delidolu bir pervasızlık ve imrendirici bir huzur vardı. Dönüp arkalarına bakmak hiç akıllarına gelmiyordu. Rehberlerinin tarifini doğru anladıklarına güvenerek pati-

kayı takip ediyorlardı. Arada sırada Anita durup Tommi'ye bir mesaj yolluyordu. Cep telefonunu sadece mesajı yazıp gönderirken açık tutuyor, gelen mesajlara hiç bakmıyordu. Çünkü annesinin veya babasının adını görmekten ve onları ne kadar endişelendirdiğini öğrenmekten korkuyordu.

Fakat tam aksine Tommi'ye mesaj yazmak içini rahatlatıyordu: Yaşadığı şehirle olan tek bağını oğlanla mesajlaşarak koruduğunu hissediyordu.

Kafasından bu düşünceler geçerken patikanın çayırlardan çıkıp dikleşmeye başladığını fark etti. Sık ağaçlı bir ormana girmişlerdi. Ağaçların gövdeleri kalın ve koyu renkliydi ve kökleri yılanlar gibi taşların arasından fışkırıyordu.

"Sonunda ormana vardık..." dedi Jason, onlara defterdeki resmi hatırlatarak. "Gördünüz mü, doğru yoldaymışız."

Orman yosun ve ıslak eğreltiotu kokuyordu. Onlar yukarı tırmandıkça dağın zirvelerinden akan derenin suyu giderek azalıyor, hatta bazı noktalarda Jason'ın üzerinden öteki tarafına atlayabileceği kadar inceliyordu. Rick her seferinde ona yapmamasını söylemek zorunda kalıyordu: Derenin her iki kıyısındaki bitkiler parlak ve kalındı, kayıp taşların üzerine düşmek an meselesiydi.

Onları izleyen Anita gülümsüyordu: Rick'in sağduyulu davranışlarına hayrandı ve genelde onunla aynı fikirde oluyordu. Ama Jason'ın coşkusunun kendisine bulaşmasına engel olamıyor ve onun bazen muhteşem, bazen de tamamen sakarca dav-

ranışlarını çok seviyordu.

Tırmanıyorlardı.

Ve yeniden tırmanıyorlardı.

Sonunda dağdaki kayalıkların arasında bulunan bir vadiye vardılar. Önlerinde derenin üzerinden geçen bir köprü uzanıyordu.

"Ya şimdi?" diye sordu Rick, sağına soluna bakarak. "Hangi taraftan gideceğiz?"

Çıplak bir dağ önlerinde gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bir kalenin duvarları gibi dik ve yüksekti. Yürüdükleri patika burada sona eriyor ve yerini kemerli köprüye bırakıyordu.

Yerdeki yuvarlak ve yoğun izler buradan bir geyiğin geçtiğini gösteriyordu. Cırcırböceklerinin hafif gürültüsü etrafı tekdüze ve saplantılı bir havaya sokuyordu.

Jason köprüye çıktı ve dönüp onlara seslendi.

Derenin karşı kıyısında eski bir tapınağın harabeleri duruyordu. Muhtemelen bir azize için yapılmış ve zamanla terk edilmişti.

Üç küçük sütunun arasında tapınağın kutsal taşı duruyordu.

"Üç sütun açılır otların yoluna, diyordu, değil mi?" diye sordu Jason. Eliyle çiçekli düzlüğü işaret ediyordu. "Ben bu taraftan gidelim diyorum."

Ve böylece otlar denizinde yürümeye başladılar.

Bir saatlik hızlı yürüyüşün ardından yorgunluktan bitap düşmüşlerdi. Yol güney yönünde ilerlemeyi sürdürüyordu. Sol taraf-

larında vadiler uzanıyor, sağ taraflarındaysa dağlar yükseliyordu.

İçinde yürüdükleri çayırlar papatyalarla benek benek olmuştu. Ne Rick, ne de Jason daha önce bunlara benzeyen papatyalar görmüştü. Gövdeleri kalın ve etliydi. Tüylerle kaplıydı. Eflatun renkli biri hariç çiçeklerin hepsi kar kadar beyazdı. Anita hatıra olsun diye birini kopartıp yanına aldı.

Dağlarda kimsecikler yoktu. Kulaklarına gelen tek uygarlık sesi, uzaklardan geçen bir trenin gürültüsü ve koyun sürüsünün çıngıraklarıydı. Ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar koyunları göremediler.

Tam pilleri bitmek üzereydi ki, yürüdükleri vadi eski bir Roma sukemerinin harabelerinin önünde sona erdi. Antik kemerleri sarmaşıklar kaplamış ve kanal içindeki hayvan yuvaları ve otlardan görünmez hale gelmişti. Sukemeri vadi boyunca ilerliyor ve dağlara çıkıyor, sonra da dar ve kapalı bir geçidin ardında gözden kayboluyordu.

Morice Moreau'nun defterinde yazdığı gibi, 'Suyun Hudutlarını' bulmuşlardı.

Sukemerinin taşları aradan binlerce yıl geçmesine rağmen hala birbirlerine mükemmel biçimde geçiyor ve hayali bir sınır çiziyorlardı.

Bir harabe olsa da, sukemerinin antik bir etkileyiciliği vardı ve otlar vadisinde muhteşem bir işaret bırakıyordu.

Çocukların şüphesi yoktu: Patikadan ayrıldılar ve dağların gölgesini dişleyen bir ağza benzeyen sukemerini izlemeye başladılar.

"Ah, Doktor Voynich. Çok önemli bir şey oldu... alışılmamış bir şey..." dedi Toulose'daki Place du Capitole binasının telefon kabininden konuşan kıvırcık saçlı adam. "Onu havalimanına kadar takip ettik, sonra... kızın peşinden uçağa bindik ama sonra... bir anda izini kaybettik. Kardeşim kızın bir faytona bindiğini düşünüyor. Hani şu tahammül sınırlarını zorlayacak kadar kötü kokular saçan atların çektiği faytonlara."

Sarı saçlı kardeşi kabinin hemen dışında durmuş, şehre yapılan inşaata, *pan de bois* inşaatına bakıyordu: Ön cephesinde ağaç kütüklerinden dikmelerin kullanıldığı bir Ortaçağ eviydi bu.

Sonra dönüp kardeşine baktı. Kıvırcık saçlı adam telefonun kablosuyla oynuyor, başını kaldırıp indiriyor ve belki bininci kez "Çok üzgünüm, Doktor Voynich" ve "Elbette Doktor Voynich" diyordu. En sonunda telefonu kapattı.

"Nasıl gitti?"

Kıvırcık saçlı ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Nasıl gittiğini mi sordun? Ona üzgün olduğumuzu söyledim."

"O ne dedi?"

"Umurunda değilmiş. Sadece Cornwall'la ilgili konuşmak istiyordu. Kilmore Koyu'nu bulup bulmadığımızı sordu."

"Herhalde sen de bulduğumuzu söyledin."

"Evet ama bunu duyunca öfkeden küplere bindi. Bunun imkansız olduğunu söyleyip durdu. Öyle bir yer yokmuş! Var olamazmış!"

"Eğer bunu o söylüyorsa..."

"Kasabaya nasıl gidileceğini tarif ettim. O da, 'Kendi gözlerimle görmek istiyorum' dedi."

"Ne dedi, ne dedi? 'Kendi gözlerimle görmek istiyorum' mu?"

"Evet. Ve... bekle! Ona şu üç sümüklünün bizim için evi gözlediğini anlattım. Bu onu biraz sakinleştirdi. Fakat Toulouse hakkında konuşmaya başladığım anda yeniden öfkelendi. Ve..."

"Çok istiyorsa o on üç yaşındakilerin peşinden biraz da kendisi koşsun. Bazı şeyler için artık çok yaşlıyım."

"Bu da yeni çıktı!"

"Yaşım mı?"

"Hayır. Görünüşe göre takip ettiğimiz on üç yaşındakilerin mesajlaştığı bir arkadaşları daha varmış Venedik'te. Ve bir de şunu dinle: Hemen M. kasabasına gitmemiz gerekiyormuş."

"Nereye?"

"Pireneler'deki M. kasabası. Toulouse'dan oraya bir otobüs kalkıyormuş. Bizim üç kafadarlar çoktan oraya doğru yola çıkmış. Şimdiki emirlerimiz şu: Oraya gidecek ve onları takip edeceğiz."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır" diye cevap verdi kıvırcık saçlı ve otobüs istasyonuna doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı. "Emir emirdir, ne yaparsın?"

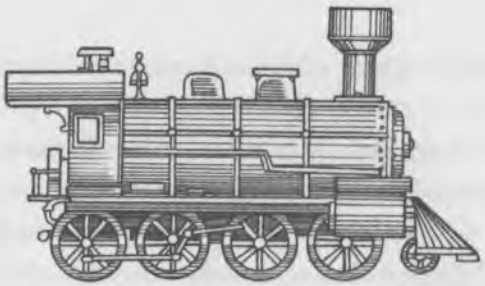

Bölüm 13

CALYPSO'NUN ODALARI

Kilmore Koyu, denize nazır tepelerde kurulmuş bir marinası olan küçük bir kasabaydı. Bir ucunda Salton Uçurumu yükseliyordu. Buraya yüzyıllık ağaçlarla dolu bahçesiyle Argo Villası'nın kuleli gölgeleri hükmetmekteydi. Öteki tarafta ise, karadan denize bir dil gibi uzanan burnun üzerinde Leonard Minaxo'nun deniz feneri binası vardı. Ortada ise kasabanın eski evleri kümeler halinde birer ikişer sıralanmıştı. Evler o kadar sıkış tepiş inşa edilmişti ki, insanlar öndeki eve geçmek istediklerinde bir balkondan ötekine atlayabiliyorlardı.

Julia, sepetli motosiklette Nestor'un yanına oturmuştu. Yaşlı bahçıvan kasabaya inen anayolun virajlarını kayarcasına alıyordu.

Birkaç dakika içinde rıhtımın karşısındaki meydana varmışlardı.

"Bir saat sonra görüşürüz" dedi Nestor. Sonra sepetli motosikletini çevirip deniz fenerine giden yolu çıkmaya başladı.

Julia bir elini saçlarının arasından geçirdi. Kendini yeniden iyi hissettiği için havalara uçuyordu.

Kasabanın içine doğru ilerleyen sokaklardan birine saptı ve birkaç dakika içinde ortasında güzel bir çeşmenin aktığı küçük bir meydana ulaştı. Meydanın bir tarafında postane binası vardı. Bunun tam karşısındaysa Calypso'nun kitabevi görünüyordu. Kitabevinin üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu:

CALYPSO
DENİZDEN KURTARILMIŞ İYİ KİTAPLAR

Kitabevi açıktı.

Julia önce vitrinin önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü ve içeride kimlerin olduğunu görmeye çalıştı. Sonra dönüp kapıyı açtı ve başının üzerindeki çıngırak çınlarken içeri girdi.

"Julia!" diye bağırdı bir ses.

"Cindy!" diye karşılık verdi Julia. Karşısındaki kız bu kasabadaki yegane arkadaşlarından biriydi. Cindy sarı saçlı, şişmanca bir kızdı. Yüzü daima gülerdi. "Burada ne yapıyorsun? Calypso'nun yerine mi bakıyorsun?"

"Sadece öğleden sonraları... birinin kitabevini açık tutması gerekiyordu."

"Açıklasana."

"Ah, açıklayacak pek bir şey yok. Calypso on beş günlüğüne kasaba dışında olacak. Benden kitabevine göz kulak olmamı istedi. Yeni gelen kitap kolilerini açmamı, arada bir vitrindeki kitapları değiştirmemi falan filan..."

Julia etrafına bakındı. Kitabevi çok düzenliydi ve etrafa yeni bir renk gelmişti.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Cindy. "Test kitapları öteki tarafta. Geçmiş derslerin özetlerini tezgahın altında tutuyoruz, ama onları arıyorsan hemen çıkarırım!"

"Yemin et! Ne zaman sorsam Calypso ders özetlerini tutmadığını söylüyordu."

"Mesleki sır!" diye cevap verdi Cindy tek gözünü kırparak. "Ama elimde bütün derslerin notları var."

"Öyleyse bu fırsatı değerlendireceğim. Peki... Bilmem gereken başka sırlar var mı?"

Cindy bir kahkaha attı. "Galiba hepsi bu kadar."

Bir süre daha şundan bundan konuştular. Sonra kısa bir sessizlik anında Julia ağzındaki baklayı çıkardı. Morice Moreau'nun defterini Cindy'ye kısaca anlattı ve kitabevinde görüp görmediğini sordu.

Cindy kısa süre düşündükten sonra, "Sanmıyorum..." diye cevap verdi.

Eski ve ikinci el kitapların durduğu bölüme doğru sallana sallana yürüdü. En dip duvardaki dört rafta duruyorlardı. Cindy parmağını kitapların üzerinde gezdirerek başlıklarını okudu.

"Bu dükkanda olduğundan emin misin?"

"Hayır, değilim. Sadece bir olasılık."

"Belki biri satın almıştır."

"Eğer öyleyse onu bulmam imkansız demektir."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Calypso bu türden işler için oldukça düzenli bir kayıt tutar."

"Aslına bakarsan... birinin kitabı satın aldığını düşünmüyorum, Cindy. Bu defter basit bir kitaptan daha değerli... Kişisel bir değeri var. Calypso'nun kendine saklamak isteyeceği türden bir şey. Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama..."

Cindy bir elini şişko ve kırmızı yanağına götürdü. "İstersen kayıt defterine bir bakalım. Veya..."

Tezgahın arkasındaki perdeyi kenara çekti ve Julia'ya kendisini takip etmesini işaret etti. Küçük bir odaya girdiler. Odanın bir ucunda ışıltılar saçan bir kilidi olan kapalı bir kapı duruyordu.

Kapıyı gördüğü anda Julia'nın tüyleri diken diken olmuştu. Renk vermemek için kendini sıktıysa da, arkadaşı bir şeylerin farkına varmıştı.

"Neyin var?"

"Hiç. Gerçekten bir şeyim yok."

Cindy duvardaki kancalara asılı duran anahtarları inceledi. "Burada evin ve postanenin anahtarları var" dedi. "Calypso tehlike anında onları nasıl kullanacağımı bana açıklamıştı."

"Cindy, bence yapmamalıyız..."

"Kişisel bir kitap olduğunu söylemiştin, öyle değil mi? İster-

sen gidip Calypso'nun evine bir bakabilirsin. Evden bir şeyler yürüteceğini sanmıyorum, haklıyım değil mi?"

Julia dudağını büktü. "Elbette. Hem böylece kitabın elinde olup olmadığını çabucak öğrenebilirim."

"Doğru. Hadi, koş git bir bak. Ben kimseye bir şey söylemem."

Julia anahtarları aldı. "Tamam. Beş dakika içinde dönerim."

Cindy ona giriş kapısını açmak için hangi anahtarı kullanacağını gösterdi. Sonra Calypso'nun evinin yerini bilip bilmediğini sordu.

"Aslına bakarsan bilmiyorum" diye kabul etti Julia.

"Sana yolu göstereyim" diyerek gülümsedi arkadaşı. "Leonard'la evlenmiş olsa da, Calypso ailesinden kalan evde oturmaya devam ediyor. Annesiyle beraber yaşıyor."

"Annesi mi? Annesi hala yaşıyor mu?"

"Evet. Herhalde Kilmore Koyu'nun en yaşlı sakini olmalı. Yüzü geçtiğini söylüyorlar. Artık kafası çalışmıyormuş."

Julia hafifçe başını salladı. Ama tuhaf bir his içini kemirmeye başlamıştı. Calypso'nun annesinden bahsedildiğini daha önce de duymuştu. O gün Kilmore Koyu'nun kitapçısıyla Leonard'ın evlilik törenindeydi, ama onunla karşılaşma fırsatını yakalayamamıştı. Ve onunla evine girdiğinde karşılaşma düşüncesi...

"O da evde mi?" diye sordu. Ama sorduktan hemen sonra bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşündü.

"Evet. Yıllardır yataktan hiç çıkmamıştır, sanırım. Kasaba-

nın kadınları sırayla gidip onunla ilgileniyor."

Julia başını salladı. "Anlıyorum."

Cindy kitabevinin kapısına kadar çıkıp Julia'ya Calypso'nun evine giden yolu tarif etti. Julia uzaklaşmak üzereydi ki durdu ve dönüp, "Cindy... Calypso'nun annesinin adı ne?" diye sordu.

"Ifigenia. Ama yaşlı kadın seni endişelendirmesin. Duvar kadar sağır."

Birkaç saniye sonra Julia'nın kulağının dibinde, "Hey, maymun surat!" diye meledi bir ses. "İyileştin mi?"

Julia yavaşça arkasını döndü. Bu sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyordu. "Kimleri görüyorum..." diye homurdandı. Flint kuzenler meydanın ortasına dizilmiş, çeşmeyi arkalarına almışlardı.

"Asıl biz kimi görüyoruz. Hastalıklıyı" dedi en küçük Flint. Bu kuzenler çetesinin başı oydu.

"Evet ya, hastalıklı..." diye tekrar etti ortanca Flint. O da çetenin iki numaralı adamıydı.

"Hastalığı bize de bulaşmaz mı, kuzenlerim?" diye sordu en büyük Flint. Üçünün arasında en şapşalı oydu.

"Ah, evet" diye gülümsedi Julia. "Hepinizi hasta etmek için bir kez hapşırmam yeter."

"Kuzenlerim, duydunuz mu?" diye sordu en büyük Flint endişe içinde kıvranarak. "Bırakalım gitsin."

"Kes sesini, sersem" diyerek susturdu onu küçük Flint. "Bı-

rak da ben konuşayım."

Büyük Flint cebinden bir sandviç çıkardı ve onu yemeye başladı.

"Kilmore Koyu'nda fıldır fıldır ne arıyorsun böyle, ha?" diye konuştu küçük Flint. "Yüksek ateşle evinde yatıyor olman geremiyor mu senin?"

"Ateşimin yüksek olduğunu kim söyledi?"

"Kardeşin."

"İyileştim."

"İyileştiysen neden okula gelmiyorsun? Ya da ödevlerini yapmıyorsun?"

"Hem sen okulun ineği değil miydin?" diye lafa karıştı ortanca Flint.

Julia ellerini beline koydu. Dayanamayacağı tek bir şey varsa, o da kendisine okulun ineği denmesiydi. "Hayır, keleşler. Ben inek değilim. Ve ödevlerimi de yapmıyorum."

"Bize 'keleş' dedi" diye belirtti büyük Flint. Lokması boğazında kalmıştı.

Küçük Flint pancar gibi oldu. Oğlanın neden kızardığını anlaması Julia'nın bir saniyesini almıştı. Ne zaman güzel bir şey söylemeye çalışsa Rick'in suratında da bu can sıkıcı kızarıklık belirirdi. Tek farkı şimdi güzel sayılabilecek hiçbir şey söylememiş olmasıydı.

"Bize cevap vermedin" diye konuştu küçük Flint.

"Evet, cevabını bekliyoruz."

"Neden kasabaya indin?"

"Hava almak istedim. Yasak mı? Yürümek için izin mi almam gerekiyor?"

Üçü birden dönüp birbirlerine baktı.

Julia, "Kimden izin almam gerekiyor? Kime soracağım? Sana mı Flint?" diye sordu ve küçük Flint'e doğru bir adım attı. Sonra bir elini kaldırıp kendini kabadayı zanneden oğlanın omzuna koyar gibi yaptı. Oğlan, sanki hastalık kapmaktan korkuyormuş gibi geri çekildi.

"Gözlerimiz üstünde, güzelim" dedi parmaklarının ucuna bakarak.

Julia bunu beklemiyordu. "Beni takip mi ediyorsunuz, yoksa? Peki neden?"

"Sadece seni değil, üçünüzü birden takip ediyoruz" diyerek konuya açıklık kazandırdı en büyük Flint. Bir taraftan da sandviçinin paketini hışırdatarak eziyordu.

Julia dikkatini topladı. "Üçümüzü mü? Kardeşimi, Rick'i ve beni mi?"

"Aynen."

"Hakikaten. Şehir sümüklüsünü. Ve kırmızı deriliyi."

"Peki neden bizi takip ediyorsunuz?"

"Çünkü bu bizim şimdiki işimiz" diye cevap verdi küçük Flint.

"Hakikaten. Bu gerçek bir iş."

Julia yeniden ellerini beline koydu. "Ah, demek birileri bizi izlemeniz için sizi görevlendirdi."

"Aynen. Önemli birileri."

"Hakikaten. Çok önemliler."

"Gerçek bir Martin arabaya biniyorlar" diye ekledi büyük Flint.

"Aston Martin, seni sersem!" diye aşağıladı onu küçük Flint.

"Hakikaten. Bir Aston Martin. Ve binmemize izin verip bizi dolaştırdılar."

Küçük Flint bir adım öne çıktı ve şeytani bakışlarını Julia'nınkilere dikti. "Aklımı kurcalayan şey ne biliyor musun? Siz Covenant'lar bir şeyler karıştırıyorsunuz. Siz ve o kırmızı derili Banner." Elini cebine soktu ve önceki gece Jason ve Rick'ten aldıkları altın sikkeyi gösterdi.

Sikke parıldıyordu. Şaşkına dönen Julia, "Bunu nasıl aldın?" diye sordu.

Altın sikke göz açıp kapayıncaya dek küçük Flint'in cebinde kaybolmuştu.

"Diyelim ki... Onu bulduk."

"Hakikaten. Dün gece."

"İstasyonun oralarda."

"Ve kendi kendimize bazı sorular sormaya başladık."

"Pek çok soru..."

"Mesela, gecenin bir yarısı Banner istasyonda ne yapıyordu?"

"Kilmore Koyu'na yıllardır tek bir tren bile gelmediğini herkes bilir."

"Hakikaten. Yıllardır buraya tren gelmez."

"Ama dün gece bir tren istasyondan hareket etti."

"Hakikaten. Sağır sultan bile trenin sesini duydu."

"İstasyonun şefi Kara Volkan da evinde değil. O da yola çıkmış gibi görünüyor."

"Hakikaten. Gidivermiş."

"Banner gibi."

"Kara Volkan bir, Banner iki. Geri dönmeyen çok fazla şey var..." dedi küçük Flint. "Anladın mı Julia?" Tehdit edercesine kıza yaklaştı. Öteki ikisi de hemen arkasındaydı. "Kulaklarını aç da bizi dinle Julia..."

Kız, oğlanları, "Olduğunuz yerde kalın. Bir adım daha yaklaşayım demeyin" diye uyardı ve yavaş yavaş meydanın bir tarafına doğru gerilemeye başladı.

"Yoksa ne yaparsın Julia? Çığlık mı atarsın?"

"Çığlık atmak mı?" diye güldü Julia. "Kızlar hakkında çok tuhaf fikirleriniz var doğrusu."

"Bak sen bizi hala anlamadın, Julia. Kötü bir niyetimiz yok. Sadece ne dolaplar döndüğünü öğrenmek istiyoruz."

"Çocuklar, biz hiçbir şey yapmıyoruz ki."

"Ama biz öyle düşünmüyoruz."

"Hayır, hiç de değil. Biz hiç öyle düşünmüyoruz."

"Zaten hiçbir şey düşündüğümüz yok" diye ekledi büyük Flint.

Julia gerileye gerileye Calypso'nun evine çıkan yokuşa dönmeyi başarmıştı. Gözünün ucuyla etrafı kolaçan etti ve her seferinde bir adım atarak geri geri yokuşu tırmanmaya başladı.

Arada bir sol tarafındaki evlerin numaralarını kontrol etmeyi ihmal etmiyordu.

Flint kuzenler ise tehditkar adımlarla kızın üzerine yürümeyi sürdürüyorlardı.

"Öt bakalım! Siz Covenant'lar ve o kırmızı derili neyin peşindesiniz?"

Bu sırada Julia, Calypso'nun evinin kapısına varmıştı. Çabucak anahtarları cebinden çıkardı ve hızla etrafında döndü. "Tamam, size her şeyi anlatacağım" diye bağırdı. "Konuşmaya yukarıda devam etmeye ne dersiniz?"

Üçü birden dönüp birbirlerine baktı.

"Sen burada oturmuyorsun."

"Evet, ya. Sen uçurumun tepesindeki..."

Julia içinden, kilide soktuğu ilk anahtarın kapıyı açmasını diledi. *Lütfen bana doğru anahtarı vermiş ol Cindy*, diye düşündü.

Anahtar kolayca kilide girdi, döndü ve kapı açıldı. Karşısında çiçek kokulu bir merdiven uzanıyordu.

Başarmıştı.

Kız kendini Calypso'nun evinin girişine attı, kapıyı ardından kapadı ve sırtını kapıya dayadı.

"Kurtuldum" diye düşündü. Sonra başını kaldırıp ilk kata çıkan merdivene baktı.

Calypso'nun Evi
Kilmore Koyu Cornwall

Bölüm 14

SINIR

Roma sukemeri, ovalık arazilere ve bayırlara inip çıkarak, giderek daha da ıssızlaşan bölgelere doğru uzanıyordu. Tırmanışları giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu. Rick ve Jason'ın kemerin devam edip etmediğini kontrol etmek için ara sıra durmaları gerekiyordu. Duvarların veya kemerlerin izini kaybettiklerinde yönlerini koruyarak tırmanmaya devam ediyorlardı. Önünde sonunda sukemerinin izini yeniden buluyorlardı.

Bütün öğleden sonrayı bu şekilde tırmanarak geçirdiler ve kısa süre sonra kendilerini dağların yükseklerinde yürürken buldular. Sıcaklık düşmüştü ve rüzgar şiddetini artırıyordu.

Jason, Anita ve Rick birbirleriyle çok az konuşuyor, enerjilerini tırmanmaya harcıyorlardı. Birkaç defa dört ayak üzerin-

de tırmanmak, dolambaçlı geçişleri atlatmak, dökülen taşlardan korunmak ve dibinde çiçeklerin açtığı obrukların etrafından dolanmak için durup birbirlerine yardım etmek zorunda kalmışlardı. Hatta bir an gelmiş ve etraflarındaki arazi yanmış, köknar ağaçlarının arasında uzayıp giden uçsuz bucaksız bir taşlığa dönüşmüştü. Kurumuş bir ağacın tepesine tünemiş meraklı bir kartalın bakışları altında her yere yukarıdan bakan bir yarın etrafından dolaşmak zorunda kalmışlardı.

Jason sarp kayalığın üzerinden taş bir köprü gibi geçen sukemerinin tepesinde yürümek için aşağı inmeye başladı. Yol arkadaşlarının itirazlarına rağmen daracık yolda dengede durmayı başardı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde kayalığın öteki tarafına ulaştı.

"Sen delisin" dedi Rick. Aradaki mesafeyi, yürümeye daha elverişli aşağılardaki bir yerden aşmayı tercih etti. Bir süre aşağı indi, sonra taşların arasında yukarı tırmandı. "Bu kemer dokunsan yıkılacak bir halde."

"Bu kemer iki bin yıldan daha eski, Rick. Yıkılacak olsaydı çoktan yıkılırdı" diye karşılık verdi Jason. Sonra dönüp Anita'ya kendisi gibi kemerin üzerinden geçmesini işaret etti.

Anita bir süre düşündü, sonra itiraz etmeden Jason'ın yaptığı gibi kemerin üzerine atladı.

"Ben ne diyorum, sen ne yapıyorsun" diye homurdandı Rick. "Sanki duvarla konuşuyorum."

Bu sırada onları izleyen kartal havalanıp uçmaya başladı. Çığlığı göklerde yankılanmıştı.

Yirmi dakika sonra dağ, kayalık, gri ve soğuk bir havaya büründü. Sukemeri eski bir duvarın kenarında sona ermişti.

"Suyolunun sonuna geldik" dedi Jason ve ağır çantasını yere bıraktı.

"Ya da başına" diye belirtti Anita.

Karşılarındaki kayanın üzerinde yatay bir çukur vardı. Çukurun dibinde bir zamanlar bir göl ya da su kaynağı olmalıydı. Sukemeri oradan başlıyor ve suyu kanala taşıyan bent sayesinde suyu vadiden aşağı kadar taşıyabiliyordu.

Ama bunların hepsi şimdi harabeye dönüşmüştü. Dağın kenarında ıssız bir halde bekliyorlardı. Başka bir şey yoktu.

Kartalın çığlığı bir kez daha yankılandı. Keskin bir rüzgar esmeye başlamıştı ve kayaların arasındaki ağaçların bellerini büküyordu.

Jason, Rick ve Anita ne yapacaklarına karar vermek için yan yana oturdular. Sonra defteri çıkarıp sayfalarını karıştırdılar. Derken Rick ayağa kalktı, kayaların arasındaki havuzun yosun tutmuş taşları arasında yürüdü ve karanlık bir yarığa ulaştı. Sonra da yarığın ardında bir geçit bulma umuduyla elleriyle taşları yokladı.

Yarığın arkasında bir mağara yoktu. Veya dağın içlerine açılan bir geçit.

"Fazla seçeneğimiz yok" diye açıkladı Jason. Ayaklarının altında uzanan kayalık araziye göz gezdirdi. Fakat vadiye inen bir sis aşağıları görmesini engelliyordu. "Sizce de sınıra mı geldik?" diye sordu.

"Bilemeyiz. Hem neyin sınırı?"

Anita defteri incelemeyi sürdürüyordu. Morice Moreau'nun tarifine göre sınıra ulaştıklarında belgelerini göstermeleri ve yola devam etmeleri gerekiyordu.

"Bu resim yanlış" diye söylendi Venedikli kız. "Burada köprüye benzer bir şey yok. Köprüye muhafızlık eden bir heykel de yok."

Bu sırada Rick de kısa keşif gezisinden dönmüştü. "Havuzun öteki tarafında bir patika var. Bir süre dağa paralel devam ediyor, sonra da çalıların arasından yukarı çıkmaya başlıyor. "Elimiz kolumuz bağlı oturmaktansa yukarı tırmanabiliriz..." Bu fikrin ne kadar saçma olduğunu göstermek için yere doksan derece açı yaparak yukarı çıkan kaya duvarı işaret etti. "Ya da geri döneriz."

"Hadi tırmanalım" diye alay etti Jason. Rick'in onlarla kafa bulduğundan emindi.

Ancak kızıl saçlı oğlanın yüzünden yorgunluk akıyordu. Gidip Jason'ın yanma oturdu. Sırt çantasından su şişesini çıkarıp Anita'ya uzattı ve kendisinden önce kızın içmesini bekledi.

"Zaten defterin hangi kağıtlardan bahsettiğini bilmiyoruz" diye ekledi kız.

Ayağa kalktı ve kurumuş su havzasının etrafında bir tur attı. Yabani çiçeklerle örtülmüş eski bir duvarın yanma geldi. Duvarın üzerine çıkıp patika boyunca yürümeye başladı. Bir süre sonra yol dağın çaprazındaki bir tepeye doğru dönüyordu.

Birkaç dakikalık zorlu bir yürüyüşün ardından çalıların ara-

sına girdi, kayaların üzerinden atladı ve öteki ikisinin görüş alanından çıktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jason, kız gözden kaybolur kaybolmaz.

"Burası hakkında mı, yoksa Anita hakkında mı?"

"İkisi hakkında da."

"Burası hakkında düşündüğüm şey şu: Doğru yol üzerindeyiz. Anita hakkında ise, eh... Özel bir şey düşünmüyorum. Tuttuğunu koparan bir kız. Ve... nasıl desem... sen de farkındasın zaten."

"Güzel, öyle değil mi?"

"Doğru. Çok güzel."

Jason kaşlarını çatıp yan gözle arkadaşına baktı. "Kulaklarıma inanamıyorum. Ben senin kız kardeşimden hoşlandığını sanıyordum."

"Jason, benim demek istediğim..."

"Ah, evet. Tamam. Başka bir şey söylemene gerek yok. Neden öyle arkamızdan melül melül geldiğini şimdi anlıyorum. Onu özlüyorsun, değil mi?"

Rick bakışlarını elerine çevirmişti. "Hey Jason, bu yaptığın haksızlık."

Jason ayağa fırladı, sırt çantasını aldı ve omzuna attı. "Kız kardeşimi özlüyorsun, değil mi?"

"Onu çok özlüyorum" diye cevap verdi Rick bakışlarını Jason'dan kaçırarak.

"Peki o bunu biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"Onu özlediğini."

"Bunu nasıl bilebilir Jason? Ama anladığını düşünüyorum. Sen anladın mesela."

"İşte burada yanılıyorsun" dedi Jason ve elini uzatıp arkadaşının kalkmasına yardım etti. "Sen kızların anladıklarını düşünüyorsun. Aslında onlar hiçbir şeyi anlamaz. Bunu biliyorum, çünkü bir kızla beraber büyüdüm... Kısaca özetlemek gerekirse, sana tek bir şey söyleyebilirim: Onu görür görmez dudaklarından öp."

Bu ani çıkış karşısında Rick neredeyse dengesini kaybedecekti. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Asla... asla yapamam!"

"Yıllar süren bir gözlemin ardından kızlar hakkındaki her şeyi kesin doğruluğu olan bir seri kuralla kodladım. Örneğin senin ve kız kardeşimin neden artık hiç konuşmadığınızı kendi kurallarıma göre açıklayabilirim."

"Hiç konuşmuyoruz da ne demek?"

"Dinle. Jason Covenant'ın bir numaralı kuralı. Biri sana bir kızdan hoşlandığını ve o kızın da senden hoşlandığını söylerse, o andan itibaren sen ve o kız bir daha hayatınız boyunca birbirinizle konuşmazsınız."

Rick kıkırdadı. "Eh, lanet olsun. Bu doğru. Ne zaman kız kardeşine baksam ve o da bana baksa... tıpkı dün bana kendisini de Arcaster'e götürmemi söylediği zaman olduğu gibi... kendimi eğitimli bir şempanze gibi hissediyorum."

Jason kuvvetlice başını salladı ve devam etti: "Jason Covenant'ın iki numaralı kuralı. Bir kızdan hoşlanıyorsan, kendini elinden geldiğince mükemmel bir sersem gibi göstereceksin."

Rick yeniden kıkırdadı. "Bu konuda filozof kesilmeyi nasıl başardın?"

"Aslına bakarsan bilmiyorum. Ama etrafımdakileri gözlemliyorum" diye cevap verdi Jason, Anita'nın gözden kaybolduğu patikaya doğru ilerlerken.

"Üçüncü bir kural var mı?"

"Şimdilik yok. Ama üzerinde çalışıyorum."

Taşların öteki tarafına geçtiler ve çam ağaçlarının yanından geçen bir çıkıntının kenarından dolandılar. Rick, Jason'ın yanı sıra yürümeye başladı. Yol yan yana yürüyebilecekleri kadar genişti.

"Anita hakkında bilmen gereken bir şey var, Jason."

"Ne?"

"Geçen gün... bana senden hoşlandığını söyledi" diye cevap verdi Rick. Sonra sırıtarak arkadaşının önüne geçti.

Jason olduğu yerde kalakalmıştı. "Benden hoşlanıyor mu?" diye düşündü.

Öyleyse Jason Covenant'ın ilk kuralı...

"Seni canavar!" diye bağırdı arkadaşına gülerek. "Sen tam bir canavarsın! Bunu uydurdun!"

"Ah, hayır, doğruyu söylüyorum!" diye bağırdı Rick kahkaha atarak.

Koşmaya başladılar. Sanki o günün bütün yorgunluğunu

birkaç kahkahayla üzerlerinden atmışlardı. Çıkıntının etrafını döndüler ve ani bir rüzgar kamçı gibi üzerlerine vurarak neredeyse dengelerini kaybetmelerine yol açtı.

Dağın etrafını döndüklerinde hiç beklemedikleri bir manzarayla karşılaştılar. Çıktıkları dağ boşluğa uzanan bir terasın önünde sona eriyordu. Terasın en ucunda kanatlı bir kadın heykeli duruyordu: Bir elinde mızrak tutuyor, öteki eliyle de uçurumu işaret ediyordu.

"Sınır..." diye mırıldandı Jason.

Rüzgar vahşice her yönden üzerlerine esiyordu. Kıyafetleri uçuşuyordu. Terasın üzerine çıkan Anita'nın saçları karmakarışık olmuştu. Kız temkinli adımlarla uçuruma doğru yaklaşıyordu.

"Belgeleri çıkar Jason."

"Hangi belgeleri?"

"Delilik sertifikalarımızı ve genç öleceğimizi açıklayan alın yazılarımızı."

"Siz buna rüzgar mı diyorsunuz?" diye bağırdı Anita, oğlanlar yanına geldiğinde. Saçları küçük yılanlar gibi yüzünün önünde dalgalanıyordu. Buz gibi bir hava akımı hiç mola vermeden karşı dağlardan onlara doğru esiyor ve onları yakalayıp boşluğa fırlatmak istercesine etraflarında fırıl fırıl dönüyordu.

"Burası ne manyak bir yer!" dedi Jason, kanatlı kadın heykeline yaklaşırken. Teras kapkaranlık bir boşluğa açılıyordu. Sanki bir dev, mızrağını dağın kalbine sokarak meydana getir-

mişti bu uçurumu.

"Burası sınır!" diye bağırdı hemen arkasından gelen Rick.

"Tercihen buraya geri döneceğimiz yer demeyi daha doğru buluyorum."

"Geri dönmek mi?" dedi Jason. Gözü pek bakışlarla kızı süzüyordu.

Kızın fındık rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Uzun saçlarını gözlerinin önünden çekip, "Neden? Yoksa daha iyi bir fikrin mi var?" diye sordu.

Jason yarığı uzun uzadıya inceledi. Uçurumun karşı tarafına atlamak imkansız gibi görünüyordu. Aradaki mesafe beş ya da altı metre olmalıydı. Ayrıca karşı taraftaki çıkıntı, onların hizasından daha aşağıdaydı: Arada en azından bir metrelik yükseklik farkı vardı.

Jason rüzgardan korunmak için yere uzandı ve başını uzatıp terasın ucundan aşağı baktı. Üzerinde bulundukları kaya, öylece havada duruyor gibiydi.

"Jason?" dedi Anita, hemen arkasından. Kız, dizlerinin üzerine çöktü. Sonra da oğlanın yanına yüzükoyun uzandı. Sesini duyurabilmek için ağzını Jason'ın kulağına iyice yaklaştırmıştı. Yanakları neredeyse birbirine değiyordu. Jason, kızın söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyordu.

Dönüp Anita'ya baktı ve sonunda şöyle dedi: "Birinci kural umurumda bile değil, biliyor musun?"

"Anlamadım?"

Jason ayağa kalktı ve bakışlarıyla Rick'i aradı. Oğlan daha

geride duruyordu. Sırtını bir kayaya dayamış ve sırt çantasını bacaklarının arasına koymuştu. Başını hayır anlamında sallıyordu.

"Sakın bunu deneme, Jason."

Jason arkadaşına doğru emin adımlarla yürümeye başladı.

Anita da ayağa kalkıp onu izledi. "Neler oluyor?"

"Bu sefer olmaz!" dedi Rick.

Anita anlamamaya devam ediyordu. "Bu sefer ne olmaz?"

"Daha önce yaptığı şey" diye cevap verdi Rick, kıza dönüp bakmadan. İğneleyici gözlerini arkadaşının gözlerinden ayırmıyordu. Oğlan hemen karşısında duruyor ve umursamazca kendisine bakıyordu.

"Daha önce NE YAPTI?" diye bağırdı Anita.

"Atlamak istiyor."

Anita kulaklarına inanamıyordu. "ŞAKA MI YAPIYORSUNUZ? SENİN AKLINDA GEÇEN..."

Atlamak mı, diyemedi bile.

Rüzgar aniden gücünü artırmış ve neredeyse kızı tutup yere devirmişti.

Veyahut havaya uçurmuştu.

Jason eğildi ve sırt çantasını açtı. "Başka bir yol yok" dedi. "Bunun kolay bir atlayış olmayacağını biliyorum. Aradaki mesafe en az beş metre."

"Bana kalırsa en az altı metre" diye düzeltti Rick. Jason'ın sırt çantasına tekme atıp uzaklaştırdı ve kendi çantasını kollarının arasına aldı. "İp benim çantamda, sersem."

"Sersem sana derler."

"Hödük Jason. İpi almayı hep ben akıl ederim. On metre. Her zaman olduğu gibi."

"Müthiş" diye gülümsedi Jason. "Öyleyse benim dediğim gibi yapalım."

"Senin dediğin hiçbir haltı yapmayacağız, Jason" diye karşılık verdi Rick.

"İpi ve karabinayı kendime bağlayacağım. Sen ipin ucunu tutarsın. İki metre sana yeter mi?"

"Jason, aç kulaklarını ve beni dinle... Bir buçuk metre."

"Eğer atlamayı başarır ve öteki tarafa geçersem tamamdır. İpi uçurumun üzerinde gereriz ve siz de ipe tutunarak karşıya geçersiniz. İpi heykele bağlayabiliriz."

"Yok, artık" dedi hayretler içindeki Anita.

"Ve eğer siz de karşıya geçebilirseniz..."

"JASON!"

"Eyvah, eyvah, eyvah..."

Oğlan dönüp Anita'ya baktı. "Lütfen biraz sakin olur musun? Eğer atlamayı başaramaz ve düşsem bile, ipin ucu hala sizin elinizde olacak ve beni yukarı çekebileceksiniz."

"Seni yukarı çekmeyi başaramam" diye cevap verdi Rick. "Eğer düşersen, gerisingeri tırmanmak zorunda kalacaksın."

Anita hayır anlamında başını saldı. "Eyvahlar olsun. Size inanamıyorum. Bu imkansız. Ciddi olamazsınız."

"Ayrıca rüzgar çok güçlü" diye devam etti Rick.

İki oğlan bakışlarını dağa çevirdi. Rick haklıydı. Rüzgar çok

şiddetliydi ve sürekli yönünü değiştiriyordu. Arada sırada Jason'ın atlayışını destekleyecek taraftan esiyor, arada sırada da tam ters yönden öfkeyle kükrüyordu.

"Ne rüzgar ama" dedi Jason.

"Hayatımda böyle esen rüzgar görmedim hiç. Sanki bir fırtınanın içinden kopup gelmiş."

"Bizim tarafımızdan esmesini bir sağlayabilsek..."

Bu dileği yerine getirircesine rüzgar bir anda şaha kalktı, gücünü artırdı ve kükreyerek kendini karşı kayalara çarptı.

"ŞUNA BİR SON VERİN!" diye haykırdı Anita. "BURADAN DEF OLUP GİDİYORUZ! EVE DÖNÜYORUZ!"

"Belgeler, Rick" diye mırıldandı Jason, buz gibi hava akımı taşlara çarparken. "Belgeleri göstermemiz gerektiği yazıyordu."

"Bana hangi belgelerin gerektiğini söyle, ben de hemen göstereyim."

"Kime?" diye sordu Jason. "Belgeleri kime göstermemiz gerekiyor?"

Rick başını salladı. "Burada kimse yok ki."

Rüzgar kükredi ve yeniden yönünü değiştirdi. Bu kez onların bulunduğu tarafa doğru esmeye başlamıştı.

"Belki de ona göstermeliyiz" dedi Jason.

"O kim?"

"*Rüzgar*. Burada bir tek o var. Hey, bir dakika bekle Rick! Defterin ilk bölümünde okuduklarımızı hatırlıyor musun? Seyahate çıkacaklar için öğütlerin yazıldığı bölümde. Morice Moreau seyahate çıkacaklara yanlarında banknot götürmemelerini

söylüyordu. Onun yerine altın ve gümüş..."

"Ve cepleri olan bir kemer, evet. Bir çadır, bir örtü ve bir de cibinlik."

"Başka?"

"Mutlaka davet edileceğimiz balolarda giymek için bir gece kıyafeti."

"Onu getirdim. Başka?"

Rick hatırlamak için kendini zorladı. "Bir de rüzgarların papatyasını geri çevirmenin ayıp olduğunu söylüyordu."

"R*üzgarların papatyası*. Rüzgarların papatyası da ne menem bir şey?"

"Deniz haritalarında rüzgarların yönünü gösteren işarete rüzgargülü denir."

"Ama ya papatya..."

İkisi birden dönüp Anita'ya baktı. Vadideki çimen denizini geçerlerken kız gövdeleri ince tüylerle kaplı o garip papatyalardan birkaç tane toplamıştı.

"Çocuklar..." dedi Anita. Gözlerinde korku vardı.

"Senin topladıkların rüzgarların papatyası olabilir mi?" diye sordu Jason.

Rick bir elini başının üzerine koydu. "Eğer öyleyse... işe yaramalarını nasıl sağlayacağız?"

Papatyaları Anita'nın sırt çantasından çıkardılar ve rüzgar alıp götürmesin diye avuçlarının arasında sıkıca tuttular. Sonra korunaklı bir yer arayıp onları incelemeye koyuldular. Bu acayip çiçekler oldukça etliydi ve taçyaprakları koyu eflatun renk-

li olan biri hariç hepsi beyazdı. Eflatun renkli olan en üstte duruyordu.

Ama sonra en alta geçti.

Ve hemen ardından sol tarafa.

"Siz de gördünüz mü?" diye sordu Jason, neler olduğunu fark ettiğinde.

Çiçeğin taçyaprağı rüzgarın estiği yöne göre yer değiştiriyordu. Bütün taç yapraklar, kalın ve tüylü gövdenin üzerinde bir dümen gibi dönüyorlardı.

"Hay bin dalgakıran!" dedi Rick.

"Rüzgarın yönünü gösteriyor" diyerek gülümsedi Jason.

Hemen yanlarına diz çöken Anita hayretten ağzı bir karış açık kalmış vaziyette çiçeğe bakıyordu.

"Fakat yanlış olan bir şeyler var..." diyen Rick ayağa kalktı ve etraflarında esen rüzgarın yönünü anlamaya çalıştı. "Bakın... papatya sağ tarafı gösteriyor, ama rüzgar tam ters yönden esiyor... soldan."

"Bakalım ne zaman değişecek?"

Saymaya başladılar.

"Üç, dört, beş saniye..."

"Şimdi rüzgar sağdan esiyor!" diye bağırdı Rick.

"Ve taçyaprak da yukarı tarafa geçti!"

"Say!"

"Üç, dört, beş..."

"Rüzgar yeniden yön değiştirdi. Şimdi dağdan aşağı esiyor!"

"Papatya yeniden aşağıyı gösteriyor!"

Bu sefer rolleri değiştiler. Jason rüzgarın yönünü hesaplıyor, Rick de papatyaya bakıyordu.

Birkaç deney daha yaptılar ve kulağa çok saçma gelse de, sonunda bir sonuca vardılar.

"Papatya rüzgarın yönünü göstermiyor!" dedi Rick. "Onun yönünü önceden tahmin ediyor! Rüzgarın beş saniye sonra ne taraftan eseceğini söylüyor."

Kısaca söylemek gerekirse, Anita tam anlamıyla afallamıştı.

"Peki bu bizim işimize yarayacak mı?" diye sordu.

Anita'nın sadece taçyaprağın hangi tarafta olduğuna bakması gerekiyordu. Ve sola geçtiği anda, sırtı ona dönük olan Jason'a bağırarak şunu söylemesi gerekiyordu: "Atla, Jason!"

Jason kızın hemen önünde diz çökmüştü. Uçurumdan on metre kadar uzakta duruyordu, çünkü atlamadan önce hızını almak için koşması gerekecekti. Rick onun hemen önünde ayakta duruyordu. İpin bir ucunu eline dolamıştı. Öteki ucu kayanın etrafında iki kere döndürülüp karabinayla bağlanarak Jason'ın hayatını sağlama almıştı.

Anita'nın sadece "Atla, Jason!" diye bağırması gerekiyordu.

Onun "Atla!" dediği andan itibaren oğlanın, uçurumun kenarına kadar koşup atlaması için beş saniyesi olacaktı. Muhtemelen bu sırada sadece rüzgarın arkasından eseceğini umut edecekti. Rick onu uçuruma doğru uzanan kayanın ucuna kadar takip edecek ve atlayış başarısız olursa Jason'ı yukarı çekmek için kendini yüzüstü yere atacaktı.

Gözlerini dikmiş rüzgarların papatyasına bakarken Anita kalbinin deli gibi attığını duyabiliyordu.

Etrafında dönen rüzgar da işleri kolaylaştırmıyordu doğrusu. O ne kadar kendini toplamaya ve sükunetini korumaya çalışırsa çalışsın, rüzgar her şeyi yeniden birbirine katıyordu.

Bir saniyeliğine gözlerini kaldırıp Jason'a baktı.

Kilmore Koylu oğlan ipi yarığın kenarındaki bir kayaya bağlarken gözlerini kızdan ayırmamıştı. Sanki kıza önemli bir şey söylemek istiyordu ama ağzındaki baklayı bir türlü çıkaramıyordu. Sonra güvenliği alma görevini Rick'e bırakıp eliyle tamam işareti yaptı ve pozisyonunu aldı.

Ve o andan itibaren kız için zaman durmuştu.

Rüzgar saçlarının arasında esiyordu. Papatyanın taçyaprağı yukarı, aşağı, sağa ve yeniden yukarı doğru hareket edip duruyordu.

Anita yeniden Jason'a baktı. Oğlan öne doğru atılmaya hazırdı. Ve kız Jason'a bakmanın hoşuna gittiğini fark etti.

Yukarı, aşağı, sağa...

Güçlüydü, tatlıydı, zekiydi. Tanıdığı öteki oğlanlardan çok farklıydı. Tommi'nin okuduğu kitapları o da okuyordu, ama...

Jason daha büyüktü.

Yukarı, aşağı, sola.

Sola.

Anita bir sıçrayışta ayağa kalktı ve bağırdı: "ATLA, JASON, ATLA!"

Ve onun sesini duyan oğlan ok gibi ileri fırladı.

On adımda kayalık terası geçti. En fazla iki ya da üç saniyesini almıştı. Dördüncü saniyede kendini boşluğa attı. Ve beşincide...

Beşinci saniyede rüzgar aniden yön değiştirdi. Oğlanın gömleğinin ve pantolonunun içine doldu. Arkasından ittirdi. Ve onu havada yakaladı.

Jason boşluğun içinde kulaç atıyordu.

Bir metre gitti. İki metre, üç metre.

Dört metre daha.

Rick kendini yüzüstü yere attı.

Rüzgar daha da güçlenmişti.

Beş metre, altı, yedi.

Anita bir çığlık attı.

Jason neredeyse öteki taraftaki kayanın ucuna ulaşmıştı.

Oradaydı. Nefes alıp verinceye kadar oraya varmıştı. Hatta daha da kısa bir sürede.

Oğlan bir kolunu kayaya doğru kaldırdı ve tutunabileceği bir yer aradı.

Sadece bunu yaptı.

Sonra da boşluğa yuvarlandı.

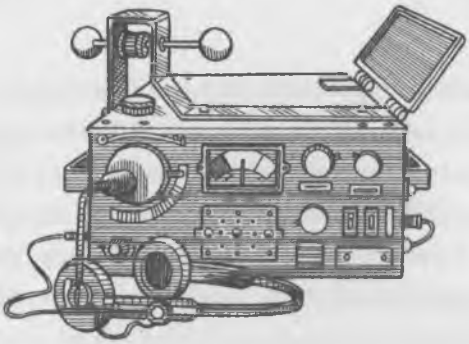

Bölüm 15

KAİNAT RADYOSU

Denizden esen haddinden fazla şiddetli bir rüzgar, bir deniz canavarı gibi fener kulesini avucunun içine alıyor ve ıslık çalan tuzlu köpükleriyle onu yutuyordu. Nestor oraya vardığında deniz fenerinin altındaki kapının kapalı olduğunu gördü. Ama Argo Villası'nın bahçıvanında anahtarı vardı. Yaşlı adam kapıyı açıp içeri girdi. Fakat döne döne yukarı çıkan taş basamakları görünce nefesi kesilir gibi oldu: Tepeye kadar çıkmanın ne kadar yorucu olduğu aklından çıkıvermişti.

"Lanet olsun, Leonard..." diye homurdandı. "Sana ve senin yolculuklarına lanet olsun. Bu seni aramaya son gelişim."

Topallayarak merdivene tırmanmaya başladı. Her seferinde bir basamak çıkıyordu.

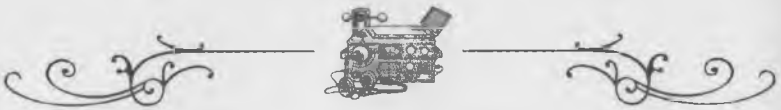

Artık bunun gibi zahmetli işler için çok yaşlıydı.

Leonard'ın odası deniz fenerinin lambasına ait otomatik mekanizmaların hemen altındaydı. Burası tıpkı Nestor'un hatırladığı gibiydi; denize bakan masaların üzerine deniz haritaları açılmıştı. Etrafta yığınlar halinde kitap duruyordu. Mantar panoların üzerine raptiyelerle farklı boyutlarda kağıtlar tutturulmuştu.

Seyahatler salonu...

Ve maceralar...

Nestor nefes alışverişlerini düzenlemek için merdivenin son basamağına oturdu ve uzun uzun masanın üzerinde açık duran karmakarışık kağıt yığınlarına, deniz feneri bekçisinin çizdiği sayfalarca rotaya ve işaretlediği pozisyonlara baktı. Sonra Calypso'yu düşünüp gülümsedi. Leonard gibi o da şimdi bu içinden çıkılması zor tutkuyu paylaşıyordu. Kasabadaki kitabevini işleten küçük ve kırılgan kadını düşündü. Sonra elli yıl önce onu ilk gördüğü anı hatırladı. Tepedeki eski parktaydı ve yanında iki küçük kaniş köpeği vardı. Nestor önce kadının inanılmaz derecede düzenli kayıt defterlerini düşündü, sonra da onu, Leonard'ı deniz fenerindeki odasını toplamaya ikna ederken gözünün önüne getirdi.

Haritaları. Seyahatleri.

"Hadi bakalım Leonard. Seni tahta kafa!" diye homurdandı Nestor, ağrıyan bacaklarının üzerinde ayağa kalkarken. "Acaba bu sefer nereye kayboldun?"

O ve Calypso, hiçbir açıklama yapmadan tekneye binip git-

mişlerdi. Kimseye bir şey söylemelerine gerek yoktu tabii. Onlar sorumluluk sahibi iki yetişkindi. Onlar ortadan kaybolur kaybolmaz, Anita Bloom'un elinde bir seyahat defteriyle Argo Villası'nda biteceğini ve Hayali Gezginler Kulübü'nün güçlenmiş bir şekilde geri döneceğini bilemezlerdi.

Nestor, Morice Moreau'nun kütüphanesinde olması gereken defterinin Leonard'da olup olmadığını bilmiyordu, ama en azından etrafa şöyle bir bakabilirdi.

Kitap yığınlarını ve Leonard'ın odanın her yerine dağılmış notlarını incelemeye başladı. Elbette hepsi seyahatler ve araştırmalarla ilgiliydi. Ve tabii araştırmaların tek amacı kapıları kimlerin yaptığını ve Zaman Kapıları'nı Kilmore Koyu'na kimlerin yerleştirdiğini bulmaktı. Bu insanlar hakkında gerçekten çok az şey ortaya çıkarmıştı; yarattıkları eserleri hayvan şekilleriyle imzalıyorlardı. Bu çoğunlukla üç kaplumbağa şekliydi. Leonard'a göre kaplumbağalar denizcilerin sembolüydü. Bu da kapıları yapanların denizden geldiklerini gösteriyordu. Peki ama kapıları neden yapmışlardı? Sonra denize mi dönmüşlerdi? Ölmüşler miydi? Kendilerinden sonrakilere bu teknolojiyi öğretmişler miydi?

Bu konuda Nestor'un emin olduğu tek bir şey vardı. Bu esrarengiz insanlar kendi yaşadıkları bazı yerler arasında köprüler kurmuşlardı ve bu yerlere ulaşmak için de kapıları yapmışlardı. Bu kapılar, en azından göründüğü kadarıyla, oldukça basit elementlerden yapılmışlardı: Tahta, kakmalı anahtarlar ve az çok

karışık bir kilit. Ama kapıların esrarı ve onları yapanların kimlikleri asla belirlenememişti.

Nestor, Leonard'ın aldığı notları dikkatlice inceledi. "Adalar, adalar ve başka adalar. Bu sefer nereye gittin? Neyi arıyorsun?"

Denizin Cornwall'la İrlanda arasına giren kolunu gösteren bir haritayı önüne çekti. Leonard haritanın üzerine Nestor'un da çok iyi bildiği bir cümle karalamıştı. Nestor'un yıllardır, hatta Penelope'nin kaybolmasından bile daha önce kendi kendine söylediği bir kelime.

Kapıları yapanların hepsi öldü.

"Aferin inatçı keçi..." diye mırıldandı bahçıvan. "Sonunda aklını başına topladın demek. Artık yapmamız gereken şey kapıların güvende olmasını sağlamak."

Veyahut...

Ne zaman kapıları düşünse Nestor'un içten içe aklını kurcalayan bir şey olurdu. Başarısız araştırmalarla geçen onca yılın sonunda... nereye... gelmişlerdi?

Fakat hepsi ölmüş olsa da...

Diye yazmıştı Leonard notlarında.

...sanatlarının sırrını kimseye öğretmemiş olmaları mümkün mü?

Nestor bu satırları okuyunca gülümsedi. Haritanın hemen yanında başlığı sadece tek bir anlama gelebilecek bir kitap duruyordu.

Ebediyetin Kaşifleri
Geçit Dünyalarının Rehberi
Gidip de dönen birinin kelimeleriyle.

Kitabın kapağında Dante Alighieri'nin bir portresi vardı. Leonard kitabın her sayfasına notlar almıştı. Bazı cümlelerin altını çizmiş, bazı yerlere küçük not kağıtları yapıştırmıştı.

"Bu kitap nereden geldi acaba?" diye kendi kendine sordu yaşlı bahçıvan. Bu sırada rüzgar iyice şiddetlenmiş, dalgalar giderek güçlenip kükreyerek deniz feneri kulesini dövmeye başlamışlardı.

Kitabı elinden bırakarak harita yığınlarını ve ciltli kitapları karıştırmaya başladı. Aradan fazla zaman geçmemişti ki aradığı şeyi buldu: Bir radyo. Üst üste yığılmış onlarca National Geographic dergisinin altında duruyordu.

Deniz fenerinin radyosu siyah bakalitten bir kutuyu andırıyordu. Küçük bir televizyon ebatlarındaydı. Peter Dedalus onu kasabayı terk etmeden hemen önce yapmıştı. Leonard'ın dediğine göre asla tam anlamıyla çalışmamıştı, ama Peter tam tersini söylüyordu.

Nestor radyoyu nasıl çalıştıracağını hatırlamaya çalıştı. Açık

olup olmadığını kontrol ederken aklına Peter'in yaptığı bütün iyi mekanizmalar gibi bunun da pille çalışmadığı geldi. Onu açmak ve güneşin altına koymak yeterliydi.

Nestor oflayıp puflayarak radyoyu kolunun altına sıkıştırdı ve odadan çıktı. Deniz fenerinin tepesine çıkan son basamakları tırmandı ve büyük lambanın döndüğü yuvarlak balkona ulaştı.

Yukarıda esen rüzgar yaşlı adamın sendelemesine neden olmuş ve saçlarını dağıtmıştı.

Nestor radyoyu yere koydu, açtı ve Peter'in kapağına monte ettiği güneş panellerinin mekanizmanın çalışmasına yetecek kadar ışık almasını bekledi. Beklerken de yuvarlak balkonun etrafında dolaşmaya başladı. Kilmore Koyu'nu ve ormanlık Sharmrock Tepeleri'ni seyretti.

Sonra radyoyu alıp yeniden içeri girdi. Kapıyı ardından kapadı, saçlarını düzeltti ve sırtını kalkerli beyaz duvara dayadı.

Bir düğmeye bastı ve istasyon ayarı bozuk bir kanaldan gürültü şeklinde klasik müzik sesi geldi. Böyle olunca radyonun kontrol düğmesini önce sağa, sonra sola çevirmeye başladı. Doğal olarak Kilmore Koyu'nda çok fazla radyo istasyonu çekmiyordu. Sinyal veren tek radyo istasyonunu da kendileri on beş sene önce, Kara Volkan'ın plaklarını günde yirmi dört saat yayın yapan bir müzik kutusuna bağlayarak kurmuşlardı. Sonuçta işe yaramıştı. Kasabada kimsenin radyoda çalan şarkılar yüzünden yakındığı duyulmamıştı. Ne de olsa Kara'nın muhteşem bir plak koleksiyonu vardı.

Frekanslar arasında gidip gelirken Nestor bir sinyal yakaladı ve birkaç saniye yetmişlerin bu epik parçasına kulak kabartmadan edemedi. Çalan, King Crimson adlı müzik grubunun *In the Wake of Poseidon* adlı şarkısıydı.

Koleksiyon falan.... Volkan'ın plaklarında çalan şarkıların da zamanı geçmeye yüz tutmuştu. Bir gün gelecek ve kendilerinden sonrakiler müzikleri değiştirmek zorunda kalacaktı.

Nestor kontrol düğmesini sonuna kadar çevirdi. Sonunda sadece sessizliğin duyulduğu bir kanala ulaşmıştı.

Burası dedi kendi kendine. *Sıfır frekansı.*

Peter ona bu frekansın nasıl çalıştığını açıklamak için her yolu denemişti. Ama Nestor bilimsel keşiflerden veya mantık sınırlarını zorlayan açıklamalardan pek anlamazdı. Altmışlı yıllarda iki beyefendinin radyo antenleri kullanarak yaptıkları ve adına "mikrodalgalar halinde yayılan kozmik radyasyon" dedikleri keşfi hatırladı. Peter bu radyo sinyalinin uzaydan ve her yönden geldiğini anlatmıştı. Bunun dünyanın oluşmasına neden olan büyük çarpışma sırasında ortaya çıkan sesin yankısı olduğunu söylemişti.

Fakat Nestor'a şu an için elindeki siyah bakalit kutunun doğru frekansı yakalaması ve karşı taraftaki Leonard'la iletişimini sağlaması yetiyordu aslında.

Başını mikrofona yaklaştırdı ve iletişim kurmaya yarayan düğmeye bastı. "Leonard? Leonard Minaxo, beni duyuyor musun? Ben Nestor. Leonard? Cevap ver. Ben Kilmore Koyu'ndan Nestor."

Sonra elini düğmeden çekti ve dinledi. Fakat hiç ses yoktu. Sanki kendi sesi katı bir sessizliğin içinde kaybolup gidiyordu.

Aynı denemeyi on defa daha yaptı. Fakat hiç cevap alamıyordu. Bu yüzden doğru düğmelere basıp basmadığına baktı ve birkaç defa kontrol düğmesini çevirdi. Sonra yeniden iletişim kurmayı denedi. Ancak gene başarısız olunca radyonun işe yaramadığına kanaat getirdi.

Belki de en iyisi gidip Julia'yı almalı ve Toulouse'daki çocuklarla iletişim kurmanın başka yollarını aramalıydı. Hatta Anita'yı cep telefonundan aramayı denemek için binlerce sesin yankılandığı eve gidebilirdi. Çünkü orası kasaba *dışına* telefon açabileceği tek yerdi.

Radyoyu yeniden kolunun altına sıkıştırdı ve onu bulduğu odaya doğru merdivenlerden inmeye başladı.

"Senin ekipmanlarının güzel bir tamire ihtiyacı var, Peter..." diye mırıldandı. "Burada artık hiçbir şey çalışmaz oldu."

Kutuyu masanın üzerine bıraktı. Sonra Volkan'ın Müzikleri adlı istasyonu bulmak için kontrol düğmesini çevirmeye başladı.

Tam o sırada "...OR!" diye hışırtılı bir ses yükseldi radyodan.

Nestor korkudan olduğu yerde sıçradı. Doğru mu duymuştu?

Hızlıca kontrol düğmesini geriye doğru çevirdi ve yeniden sıfır frekansına getirdi. Konuşma düğmesine bastı ve "Leonard?" dedi. "Beni duyuyor musun? Tamam."

Düğmeden elini çekti. Aradan beş saniye geçti ve karşı tarafın sesi duyuldu. "N...STOR! ...EN ...EO...ARD! ...TÜ DU...YORUM! ...MAM!"

Nestor tekrar düğmeye bastı. "Ben de kötü duyuyorum. Neredesiniz? Tamam."

"Söylesem de inanmazsın, tamam" diye cevap verdi Leonard. Veya Nestor öyle anladı. Kulağını radyoya dayamış, kelimeleri duymaya çalışıyordu.

"Sen bir söyle hele. Tamam."

"...NİZDEYİM. Size ne oldu? Neden beni arıyorsun? Tamam."

"Buraya küçük bir kız geldi. Benim günlüklerimi okumuş. Bu arada onları yayınlattığınızı söylemediğin için teşekkürler. Tamam."

Radyonun karşı tarafından bir kahkaha yükseldi. "Ne demek. Bizim için şereftir. Beni bu yüzden mi aradın yoksa? Tamam."

"Hayır. Başka şeyler de oldu. Uzun hikaye, ama bize ihtiyacı olan birini aramak için harekete geçtik. Siz ne zaman döneceksiniz? Tamam."

"Bize ihtiyacı olan kişi kim? Anlamıyorum. Biraz açık konuş. Tamam."

Leonard'ın sesi cızırtılaşmaya başlamıştı. Sanki radyonun pilleri yavaş yavaş bitiyordu. Eli ayağına karışan Nestor siyah bakalit kutuyu salladı ve konuşma bitinceye kadar yeterli ışık girmesi umuduyla pencerenin kenarına koydu.

"Buraya geldiğinizde açıklarım. Şimdi dinle, bir kitap arıyoruz. Morice Moreau adı sana ne hatırlatıyor? Tamam."

"Ne dedin? Hangi kitap? Seni duyamıyorum. Tamam.

"Bir seyahat defteri. SEYAHAT. Tamam.

"İsmi tekrar et. Tamam."

"MORICE MOREAU! Tamam."

"Bekle. Tamam."

Nestor bekledi. Ama hiçbir şey olmuyordu.

"Leonard? Calypso? Orada mısınız? Tamam."

Leonard'ın sesi bir rüzgar gibi gelip gitti. Aniden irkilen Nestor dengesini kaybetti ve radyoyu elinden yere düşürdü.

"...IYORUZ! TAM DEĞİL ...YORUZ! ... KİM O!"

"Hayır!" diye bağırdı Nestor. Leonard'ın ne dediğini anlamaya çalışıyordu. Düşmenin etkisiyle radyo kırılıp ikiye ayrılmış ve vidaları dışarı fırlamıştı. "Lanet olsun, hayır!"

Konuşma düğmesine bastı. "LEONARD! DEFTERİ SEN Mİ ALDIN? MORICE MOREAU KİM?"

Sonra kutunun yanma diz çöktü ve en küçük sese kadar her şeyi duymaya çabaladı.

"...YPSO!" diye konuştu Calypso'nun sesi. "Morice Moreau ...DEM!"

Düğmeye bastı. "Calypso ne diyor? Morice Moreau kim? Tamam."

Cevap olarak sadece uzak bir zırıltı duyuldu. Sanki hayaletler krallığından gelen zayıf, ulaşılmaz bir ses gibiydi.

Sonra o da kesildi.

Nestor alnındaki terleri sildi.

Yanlış mı duymuştu?

Calypso, Morice Moreau'nun kendi dedesi olduğunu mu söylemişti gerçekten?

Fenerdeki Oda

Kilmore Koyu *Cornwall*

Bölüm 16

AİLE MESELELERİ

Giriş holünün duvarları oldukça neşeli bir havası olan kayısı rengi duvar kağıdıyla kaplanmıştı.

Julia, Flint kuzenlerin sokaktan gelen bağırışlarını duymazdan geldi ve yavaş yavaş ilk katın merdivenlerini tırmanmaya başladı. Hala şokun etkisini üzerinden atamamıştı. Böyle hissetmesine yol açan şey, o holiganların elinden kıl payı kurtulmuş olmasının yanı sıra, kendisinin olmayan bir eve hırsız gibi girmek üzere olmasıydı da.

Ve daha önce bu eve hiç davet edilmemişti.

Sessizce merdiveni çıktı. Her seferinde bir basamak, ta ki alçak tavanlı geniş bir salona ulaşana kadar. Sonra durup etrafına baktı. Birbirinin aynısı iki pencere az önce güç bela kurtul-

duğu yola bakıyordu. Kepenkleri açıktı ve içeri yumuşak bir ışık doluyordu. Merdivenin yanında iki paten duruyordu. Yerler koyu renkli ahşap döşemeydi ve öyle güzel cilalanmıştı ki, neredeyse ayna gibiydi.

Julia etrafı kirletmemek için ayakkabılarını çıkardı.

Parmaklarının ucunda salonu geçti ve öteki odalara açılan kapılardan birini açtı. Mutfağa girmişti. Tavanı kırmızı tuğladan yapılmış devasa bir mutfağa hem de. Rafların hepsinden taze çiçekler sarkıyordu ve termosifonun önüne güzel kokular saçan bir lavanta torbası asılmıştı. Upuzun bir rafın üzerine titizlikle yemek kitapları yerleştirilmişti.

Julia topukları üzerinde döndü. Araştırmasına devam mı etmesi gerektiğine, yoksa merdiveni inip, Flint'lere iki tekme savurup Argo Villası'na dönmesi mi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Buna rağmen ikinci kapıyı açtı ve uzun bir salona girdi. Buradaki duvarlar eflatun rengi bir duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Tertemiz tül perdelerin asıldığı pencereler ise ince, uzundu. Dört duvarın üçü boydan boya tahta raflarla kaplıydı. Rafların içlerine kitaplar karmaşık bir boy sırasına göre düzenli bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Bu salonun da iki kapısı vardı. Bir tanesi kapalıydı, ama öteki büyük bir banyoya açılıyordu. Julia olduğu yerden içerideki lavaboyu ve süslü aynayı görebiliyordu.

Elleri titreyerek kitaplara yaklaştı. Çorapları cilalı zemin üzerinde kayıyor ve kız ses çıkarmamak için büyük dikkat gös-

teriyordu. Tül perdeler omuzlarının arkasında dalgalanıyorlardı. Güneşli ve sıcak bir gündü. Kasabanın günlük gürültüleri kızın içini öyle rahatlatmıştı ki, Flint kuzenler uzak bir hatıra halini almışlardı.

Gene de içinden bir ses yanlış bir şeyler olduğunu fısıldıyordu. Bu düzenli ve mutlu evde yanlış bir şeyler vardı.

Fakat bu düşünceyi kafasından atıp defteri bulmak için parmağıyla kitapların isimlerini taramaya başladı.

"Calypso?" diye seslendi incecik bir ses.

Kız korkudan olduğu yerde zıpladı.

Bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. Tıpkı titreyen ipek bir kağıdın sesine benziyordu. Ama gene de sırtından yukarı şiddetli bir ürpertinin geçmesi için yeterli olmuştu.

"Calypso, tatlım. Sen misin?" diye sordu aynı titrek ses. "Döndün mü yoksa?"

Julia tir tir titremeye başlamıştı. İçindeki korku vücudunu ele geçirmiş ve ona hükmetmeye başlamıştı. Bu cılız sesin Calypso'nun yaşlı annesine ait olduğunu biliyordu. Muhtemelen birkaç adım ötesindeki o kapalı kapının ardından geliyor olmalıydı.

Beni duydu, diye düşündü Julia.

Hareket etmeden bekledi ve kulak kabarttı. İçeriden yatak yaylarınınkine benzer bir ses geliyordu. Bunu, insanı anında etkileyen bir iç çekiş izledi.

Belki bir şeye ihtiyacı vardır, diye düşündü Julia. Calypso'nun yaşlı annesinin yatalak olduğunu hatırlamıştı. *Belki ses-*

lenmesinin nedeni...

Julia'nın elleri çaresizce vücudunun iki yanında sallanıyordu. Sonunda bir karar verdi ve parlak zemin üzerinde iki adım atıp elini kapalı kapının bakır tokmağına koydu. Kapıyı azıcık araladı ve içeri bir göz attı. Tam karşısında üst kısmı beyaz mermerden bir komodin duruyordu. Yatağın sadece bir kısmı görülüyordu. Üzerinde bembeyaz bir kol vardı.

"Calypso? Tatlım?" diye sordu cılız ses.

Julia cesaretini toplayıp kapıyı biraz daha araladı. Bakışlarını kolun üzerinden kaldırıp yastığın üzerindeki küçük yüze çevirdi. Yaşlı bir kadının kırış kırış yüzüydü karşısındaki. İncelip seyrelmiş fildişi rengi saçlarını başının üzerinde toplamıştı. Yüzünde koyu renkli lekeler vardı. Sanki küçük bir çocuk gibi yüzü gözü mürekkep lekesi içinde kalmıştı. Kadının kocaman gözleri koyu maviydi.

Yatakta öylece yatıyordu. O kadar zayıftı ki, yattığı döşek sanki üzerinde bir beden yokmuş gibi neredeyse hiç kırışmamıştı. Büyük yastığın ortasındaki başı bir bastonun sapına benziyordu.

Julia kadına gülümsedi. "Ben Calypso değilim, Hanımefendi..." dedi. "Benim adım Julia. Size yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yaşlı kadın yavaşça başını kaldırdı. Lacivert gözlerini kapattı ve tekrar açtı. Yüzünde rüyadaymış gibi bir gülümseme belirmişti. Kazayla aklına gelen hatıralarını bir hayal gibi karşılayan birinin gülümsemesiydi.

"Ah, anneciğim, sen mi geldin?" dedi yaşlı kadın, dondurucu bir saflıkla.

Julia'nın kanı donmuştu. Calypso'nun annesi zaman kavramını tamamen yitirmiş olmalıydı.

Yaşlı kadın Julia'nın gözleri önünde küçük bir çocuk gibi elini ağzına götürdü ve özür diledi: "Çok üzgünüm, anne. Öyle olsun istememiştim."

Kız donakalmış bir halde kadına bakmayı sürdürüyordu. Kaçıp gitmek istiyordu ama bacakları ona adeta ihanet etmişti. Hareket edemiyordu.

"Anneciğim, özür dilerim" dedi ihtiyar. "Gerçekten çok üzgünüm!" Sonra da içini çeke çeke ağlamaya başladı.

Julia bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Sadece kaçmak istiyordu ama ikisi arasındaki bu diyalogun saçmalığı onu olduğu yerde hapsetmişti. Hoşuna gitmeyen bir oyunun içinde kapalı kalmış gibiydi. Zalim bir cesareti olan bir oyun.

"O kapıyı açmak istememiştim, anne..." dedi kadın yeniden elleriyle gözlerini kapatarak. "Biliyorum. Bana söylemiştin. Yapmamam gerektiğini biliyordum."

Julia elleriyle kulaklarını kapatmak istiyordu.

"Affet beni anne..."

Bu kadarı yeterdi artık.

"O kapıyı yapmak için ne kadar zahmet çektiğini biliyorum."

Hangi kapıdan bahsediyordu bu kadın?

"Tehlikeli olduğunu biliyorum. Orada kapalı kalabilirim!"

diye ağladı ihtiyar, yüzünü ellerinin arasına saklayarak. Sonra aniden yüzünü açtı ve başını şiddetle sallamaya başladı. Saçları örümcek ağları gibi yastığa döküldü. "Hayır, kapıdan kimseye bahsetmedim. Kimseye. Sana yemin ederim! Kimseye, kimseye, doğruyu söylüyorum!"

Julia yarım adım geriledi. Bu kadarı çok fazlaydı. Durup daha fazla dinlemek istemiyordu.

"Ne kadar cesur olduğumu görüyor musun?" diye devam etti dev gibi yatağın içinden. "Lütfen gitme! Anne! Buraya gel! Bana bir masal anlat."

Julia başını sallamaya çalıştı ama başaramadı. Boynu tutulmuş gibiydi. Kendini baston yutmuş gibi hissediyordu.

"Buraya gel, anne!" diye ısrar etti yaşlı kadın.

Julia'nın ayakları kendi kendine hareket etti. Kız, kukla gibi kaskatı kesilmiş bir halde yatağa yaklaştı.

"Güzel bir masal olsun ama, olur mu anne? Babamın yazdıklarından biri."

Julia'nın dudakları ve elleri buz kesmişti. Giderek de soğuyordu.

"Babam masallarını komodinin üzerine koyar."

İhtiyarın sesi cılız ve zayıftı, ama bir o kadar da ısrarcıydı.

"Komodini aç, anne."

Komodin Julia'nın birkaç adım ötesindeydi.

"Ve kitabı al."

Küçük bir mobilyaydı ve bir tane çekmecesi vardı. Beyaz mermer yüzeyinde bir abajur duruyordu. Julia hiçbir şey dü-

şünmeden ve karşı koyamadan komodine yaklaştı.

"Güzel bir seyahat masalı olsun, tamam mı?" diye devam etti ihtiyar kadın. "Benim hoşuma gidenlerden biri. Bana güzel bir seyahat masalı anlat, anne. Ben artık seyahate çıkamıyorum. Çünkü biliyorsun, çok tehlikeli."

Calypso'nun annesi elini salladı. O kadar inceydi ki, bir iskeletin eline benziyordu.

Elini Julia'nın yüzüne yaklaştırdı.

O sırada kız komodinin çekmecesini açmıştı.

"Güzel bir masal..."

Çekmecenin içinde küçük bir kitap vardı.

Bir seyahat defteri.

Morice Moreau'nun kitabı.

"Ölen Ülke'nin masalını dinlemek istiyorum..." İhtiyarın eli Julia'nın yanağını okşadı.

Sonra her şey kaskatı kesildi; yaşlı kadının eli, kolu, kırışık yüzü. Gözleri camdan bilyeler gibi donup kaldı.

Biraz evvel tatlılıkla bakan o yüz, şimdi dehşetle dolmuştu.

"SEN BENİM ANNEM DEĞİLSİN!" diye haykırdı ihtiyar, ağzını sonuna kadar açarak.

Julia da kendine gelmişti.

"KİMSİN? KİMSİN?" diye bağırmaya devam ediyordu Calypso'nun annesi. Ve her nefes alıp verişinde altındaki döşek de sallanıyordu.

Julia hayır demek istercesine başını sallamaya çalıştı, ama bir türlü hareket edemiyordu.

"İMDAT! CALYPSO! İMDAT!"

Julia defteri eline alıp komodinin çekmecesini kapattı. Sonra da kafası karışmış ve dehşet içinde kalmış bir şekilde oradan kaçtı.

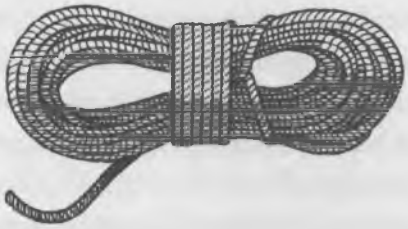

Bölüm 17

BOŞLUKTA

Anita şimşek gibi öne atıldı.

Rick'in üzerine atladı ve ipin ucunu yakaladı. Uçuruma açılan kayanın bir metre kadar aşağısında Jason boşlukta sallanıyordu.

İp gözlerinin önünde boşluğa doğru akıyordu. Oğlanın düşmesinin üstünden belki bir, belki iki saniye geçmişti. İp manyakça bir şiddetle kendini bir aşağı bir yukarı vuruyordu. Rick ve Anita karınlarının üzerine yatıp boşluğa doğru sarktılar.

"AAAAAAAAAHHHH!"

Anita aşağı akan iple beraber boşluğa düşmemek için vücudunun her santimetresiyle kendini yukarıda tutmaya çalışıyordu. Ama ipi tutan elini asla gevşetmedi. Rick de. Oğlan dişle-

rini sıkmıştı ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Uçurumun birkaç santim uzağında duruyorlardı. Ellerinin arasındaki ip çok ağırdı ve yavaşça sağa sola yalpa vuruyordu.

Rick başının bir hareketiyle Anita'ya yardıma ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalıştı.

Kız hemen itaat etti. Oğlanı bırakmadan aşağı kaydı ve ayak bileklerini yakaladı. Sonra var gücüyle onu geri çekmeye başladı.

Bu öyle yavaş bir işlemdi ki...

Her seferinde bir santimetre olmak üzere geri geri giderek yeniden terasın üzerine çıktılar. Ucu boşlukta kaybolan ipi de kendileriyle beraber yukarı çekiyorlardı.

Sonunda Jason'ı da yukarı çektiler.

Oğlan terasın kenarına tutundu, kendini yukarı çekti ve karnının üzerinde yuvarlandı. Nefes nefeseydi.

"Jason!"

"İyi misin?"

Jason böğürürcesine nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı. Parmakları sıyrıklarla doluydu ve alnında kötü bir kesik vardı.

"İyiyim" dedi horultulu bir sesle.

Gözlerini açtı ve onları Anita'nın gözlerine dikti. Sonra dönüp Rick'e baktı.

Sağ elinin işaretparmağıyla başparmağını on santim birbirine yaklaştırdı. "Şu kadar kalmıştı" dedi. "Şu kadar farkla kaçırdım."

"İmkansız bir atlayıştı" diye belirtti Rick. "Daha iyisini yapamazdın. Doğru zamanda atladın. Rüzgar senin tarafındaydı."

Jason öksürdü, yuvarlanıp sırtüstü yattı ve ayağa kalkmak istercesine ayaklarını kendine doğru çekti.

"Jason Covenant'ın üçüncü kuralı..." dedi. Bir dakika kadar sustu. Yavaş yavaş rengi geri gelmeye ve düzgün nefes alıp vermeye başlamıştı. "Gerçek bir erkekle işe yaramaz bir adamın arasındaki tek fark şudur: Gerçek erkek asla pes etmez. Ve en sonunda istediği şeyi elde eder."

"Jason..."

Fakat genç Covenant çoktan ayağa kalkmıştı. Hafifçe topallıyordu.

Anita oğlanın yanına geldi ve gülümseyerek onu kollarına aldı. Yaralı alnını okşadı ve canının yanıp yanmadığı sordu.

Jason kıza bakarak başını salladı. "Bir hata yaptım. En başta."

"Sadece bir delilik yaptın" dedi kız. "Üçümüz de deliyiz."

Jason hayır anlamında başını salladı ve güldü. "Ah, hayır. Oraya kadar her şey iyi gidiyordu. Yaptığım hataya gelince, sanki basit bir kahramanlık yapacakmışım gibi başlamamalıydım."

"Peki ya nasıl başlayacaktın?"

"Şöyle" diye cevap verdi Jason. Sonra kızı kendine doğru çekti ve dudaklarının üzerine bir öpücük kondurdu.

Anita kaskatı kesilmişti, ama Jason güçlü ve kararlıydı. Sonra kızın ilk anda yaşadığı şaşkınlık yerini başka bir duyguya bıraktı... hoş bir duyguya.

Öpücük o kadar ani ve utanç vericiydi ki, kızın kanı donmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama yüzünü uzaklaştıra-

cak kadar kötü hissetmemişti.

Hatta oğlanın kendisini öpmesine izin verdi.

Rüzgar etraflarında dönüp duruyordu.

Ve kız gözlerini kapattı.

"ATLA JASON! KOŞ!"

Oğlan ilk seferinde yaptığı gibi var gücüyle koşmaya başladı. Ama bu kez kalbi hafiflemişti.

"Buraya kadar geldiysem" diye düşündü Jason. "Gelmek zorunda olduğum içindir. Gelmek zorundaysam, atlayabilirim de. Atlayabilirsem..."

Katı toprağı ayaklarının ardında bıraktı. Rüzgar etrafında deliler gibi dönerken boşluğa doğru atladı. İkinci defa altındaki karanlık uçurumun kendisini yutmaya hazırlandığını hissetti ve bir kez daha hiç şüphe duymadan bu yarığın dipsiz olduğunu düşündü.

Hava bir yumurta kabuğu gibi üzerine kapanmış, rüzgarın onu yakalamasına ve atladığı tarafa taşımasına olanak sağlamıştı.

Rüzgarın kanatları üzerinde uçtu ve sonunda uçurumun öteki tarafına uzandı.

Hiçliğin kenarında bir panter gibi diz çökmüştü. Altı metre ötesinde duran Rick bir elinde ipin ucu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde arkadaşına bakıyordu. Jason dudaklarının yandığını hissetti. Önce sol elini, sonra sağ elini öptü ve ayağa kalkıp yumruğunu gökyüzüne kaldırdı.

Rüzgar istediği kadar gürlesin, kasırgalar istediği kadar kop-

sun, yıldırımlar istediği yere düşsündü.

O atlamıştı ya.

Arkasına bakmak için döndü.

Jason Covenant cesur olduğunu kanıtlamıştı.

Hem de Anita'nın cesareti ve yardımlarıyla başarmıştı bunu.

Bölüm 18

VENEDİK'TEN KAÇIŞ

Venedik'te öğle güneşinin ışıklarında büyülü ve gerçekdışı bir şeyler vardı. Sanki gökyüzünden altın tozları dökülüyor ve bir avuç konfeti gibi lagünün sularında kayboluyordu. Tommaso Strambi, Peter Dedalus'un gondolunun pedallarını yavaşça çeviriyordu. Yorulmuş ve korkmuştu.

Ama bir keşif yapmıştı.

Çok önemli bir keşif hem de.

Karaltılı Ev'e geri dönmüştü. Kapıyı, Eco tarafından kaçırıldığı sırada bıraktığı gibi açık bulmuş ve Fransız ressamın fresklerine bakmak için yukarı çıkmıştı. O evin insanların içinde neden bu kadar büyük bir korku uyandırdığını anlamak istiyordu. İçeri ışık girsin diye bütün pencereleri açmıştı ve...

Gördüğü şey neydi?

Yüzler. Karanlıktan sıyrılan yüzler.

Maymun yüzleri.

Ve başka hayvanların yüzleri.

Şimdi anladım... diye geçirmişti içinden. Ama henüz anladığı bir şey yoktu.

Çünkü bir dakika sonra gerçekten titremeye başladı. Bu lanetli eve her girişinde duyduğu korku benliğini yeniden sarmıştı. En üst katında bir adamın asılarak öldüğü ve her şeyin bir yangında yok olduğu bu eve karşı beslediği korku, şimdi şimdi anlamaya başladığı şey yüzünden duyduğu korkunun yanında hiç kalırdı.

Bütün bu hayvanlar...

Maymun.

Kirpi.

Çalıkuşu.

Kurbağa.

Timsah.

Istakoz

At.

Ejderha.

Mamut.

Balina.

Kedi.

Aslan.

Morice Moreau'nun dehşetengiz ve karmaşık freskinde, dal-

ları gökyüzüne uzanan bir ağacın sık yapraklarının arasından yüzlerini çıkarmışlardı. Merdivenin karanlık boşluğuna bakıyorlardı. En altta, elinde çekiç ve örs tutan bir demirci görülüyordu. Yunan efsanelerindeki gibiydi. Tanrıların demircisiydi.

O freskte bir hayvan daha vardı: Bir karga. Geriye kalan tek boş yerde uçuyordu. Ölümcül ve ürperticiydi.

Bu hayvanların hepsi Zaman Kapıları'nın anahtarlarına konulmuşlardı. Karga hariç, hepsi.

Ve şimdi de onlarla Karaltılı Ev'in duvarında karşılaşıyordu.

Bu tesadüf olamazdı.

Her şeyi enine boyuna düşünen Tommaso sonunda bu evin basit bir freskten daha fazlasını sakladığını anladı. Bu ev, baştan aşağı bu evin *tümü*, bir mesaj vermek için yapılmıştı. Sadece onu anlayacak kişiye verilecek bir mesaj.

Tommaso bir yandan pedalları çevirmeye devam ediyor, bir yandan da az önce keşfettiği şeyleri anlatabilmesi için Anita'nın bir an evvel yanına gelmesini umut ediyordu.

Karaltılı Ev'deki fresklerin içinde bir mesajın saklı olduğunu fark ettiği andan itibaren Kundakçıların bu maceraya kafayı neden bu kadar taktıklarını da anlamaya başlamıştı. Morice ve Ulysses. İkisi de Hayali Yerler'le ilgili işler yapmışlardı: Bir tanesi o yerlerin resimlerini çizmiş, öteki ise var olmayan bir kasabada yaşamaya başlamıştı.

Tommaso içi içine sığmayarak bir koşu Karaltılı Ev'in ikinci katına çıkmış ve birkaç gün önce Anita'nın annesinin sayfa-

larını çevirirken gördüğü bir şeyi aramaya başlamıştı. Devasa bir fotoğraf albümüydü. Şimdi gondolun içinde ve ayaklarının dibinde duruyordu. İşinin ehli bir kadın olan Anita'nın annesi restorasyon çalışmalarının her anını fotoğraflamayı ihmal etmemişti.

Albümü bulduktan sonra Tommaso onu da yanına alıp bir koşu evin alt katına inmişti. Fakat sonunda bir an gelmiş ve beynine saplanan ani bir düşünceyle durmak zorunda kalmıştı.

Freskleri bu halde, herkesin görebileceği bir şekilde bırakmak çok tehlikeliydi...

İşte o anda fotoğraf albümünü yere bırakmış ve yeniden üst kata dönüp içleri beyaz vernikle dolu bidonları almıştı. Kapaklarını açmış ve hepsini fresklerin üzerine dökmüştü. Onları sonsuza kadar saklayabilmek için merdivene kadar her yeri vernik içinde bırakmıştı.

Sonra alt kata dönmüş ve fotoğraf albümünü yeniden eline almıştı. Koşarak kanala varmış ve arkasına bile bakmadan mekanik gondola atlamıştı.

Bir Vandal gibi davranmıştı. Bir suçlu gibi.

Bir sanat eserini lekelemiş, hatta belki sonsuza dek mahvetmiş olmalıydı.

Karaltılar.

Anahtarlardaki hayvanlar.

Kökleri olmayan bir ağacın yapraklarının arasından kendisini gözleyen o yüzler.

Tommaso Ranieri Strambi her şeyi ardında bırakmıştı ve

şimdi Peter Dedalus'un gondoluna binmiş bir halde Amor delgi Amici Geçidi'ne doğru suyun üzerinde kayarcasına ilerliyordu.

Tahmin edilebileceği gibi Amor delgi Amici Geçidi diye bir yer yoktu.

Tommaso'nun yaşadığı Venedik'te yoktu en azından.

Oğlan, Centani Geçidi'nden Frari Kampı'na ve Saoneri Geçidi'ne kadar suyun girdiği her yeri karış karış aramıştı. Ama Ulysses Moore'un kitaplarında okuduğu dar sokağı ve kapıyı bulmayı başaramamıştı.

Saat neredeyse bire geliyordu ve Tommaso kesinlikle çok yorgundu.

Lagünün akıntısının onu çok az insanın uğradığı bir kanalın kıyılarına sürüklemesine izin verdi ve düşünmeye koyuldu. Önce Anita'yla birlikte Ulysses Moore'un günlüklerinin çevirmenine Kilmore Koyu'na nasıl ulaşabileceklerini sorduğu günü düşündü. Adam Anita'ya saatini hediye etmiş ve bunun yararının dokunabileceğini söylemişti.

Gidilmek istenen yere ait bir nesne...

Tommaso halihazırda o yere ait olan bir nesnenin içindeydi zaten: Peter Dedalus'un gondolu o yere aitti. Ayrıca yanında gelmiş geçmiş ilk Kundakçı'nın maskesiyle pelerini de vardı. Yani gereken her şeye sahipti.

Çevirmen ayrıca onlara kılavuzluk edecek bir tekerleme söylemişti.

Kılavuz.

İşte sahip olmadığı şey buydu. Tommaso'nun bir kılavuzu yoktu. Gondol dışında tabii. Kendi kılavuzu gondol olabilir miydi? Gondolun alt kısmındaki mekanizmalara göz gezdirdi. Belki burada Peter'in bıraktığı bir kumanda makinesi olabilirdi. Mesela bir otomatik pilot.

Derken eline bir manivela kolu geldi. Küçük, kırmızı bir koldu ve ucuna seramikten yapılmış bir top takılmıştı. Topun üzerinde 'K' harfi göze çarpıyordu. *Kilmore Koyu'nun 'K'sı mı?* diye kendi kendine sordu Tommaso.

Kolu çevirdi ve onun bu hareketiyle gondol yavaşça kendi başına ilerlemeye başladı. Doğru şeyi yaptığından emin olan Tommaso Kül Kont'un pelerinini sırtına aldı ve kuş gagasına benzeyen maskeyi yüzüne geçirdi.

İnanmalıyım diye düşündü oğlan, içinde bulunduğu gondol tek başına hareket ederken. Frari çan kulesini soluna almıştı.

İnanmam yeter.

Gondol sola döndü ve Tommaso'nun o sabah iki kere geçtiği dar bir kanala saptı. Oğlan gözlerini kapattı ve yüzündeki maskeyi düzgünce burnuna oturttu.

Derin bir nefes aldı ve gondolun kendisini istediği yere götürmesine izin verdi.

Tok, diye bir ses duyuldu, gondolun tahtası kıyıdaki taşlara çarptığında.

Tok. Tok.

Tommaso gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Uzun ve dar bir kanaldaydı. Sağ tarafında bir sokak vardı.

"Hiçbir şey olmamış..." diye mırıldandı sessizce.

Her şey ilk seferinde olduğu gibiydi. Su çamur gibiydi ve yan yana dizilmiş evlerin yüzleri kanala dönüktü.

Oğlan dudağını büktü.

Herhalde yeteri kadar inanmamıştı. Belki de yanılıyordu. Belki de Zaman Kapıları yoktu. En azından Venedik'te.

Evlerin bacalarına ve televizyon antenlerine bakmak için yavaş yavaş gözlerini çatılarına doğru kaldırdı...

Aynı anda gondolun içinde ayağa fırladı. Neredeyse dengesini kaybedecekti. Hayretler içinde etrafına bakındı: Evlerin çatısında anten yoktu. Sokakta tek bir elektrik ya da telefon direği bulunmuyordu.

Karaya atlayıp, "Gözlerime inanamıyorum..." diye mırıldandı. Aceleyle gondolu bir palamar babasına bağladı ve sokağa doğru yürümeye başladı.

Sokağın dibinde, sol tarafta bir merdiven vardı. Sanki bir evin yan cephesine çizilmiş gibi duruyordu. Ve basamakların tepesinde bir kapı vardı.

Yıllardan 1751'miydi?

Tommaso merdiveni çıkıp kapıyı açtı ve karanlık bir odaya girdi. İçerisi kırık dökük eşyalarla ve bir köşeye yığın halinde kümelenmiş mobilyalarla doluydu.

Oğlan neredeyse düşüp bayılacaktı.

Mobilyaların arkasında küçük bir kapı vardı. Bir Zaman Kapısı'ydı ve hala açık olabilirdi. Ulysses Moore'un kitaplarına göre onu en son Fred Ayaktauyur kullanmıştı. Tommaso daha

sonra neler olduğunu bilmiyordu. Fred aynı kapıdan geçip Kilmore Koyu'na dönmüş olabilirdi. Belki de... belki de dönmemişti. Ve bu durumda kapı hala açıktı.

Tommaso odanın her yerine yayılmış binlerce kırık dökük eşyanın arasından geçti ve arkada saklı duran küçük kapıyı açmayı denedi.

Kapı açıldı.

"Şimdi en iyi ihtimalle kendimi birinin yatak odasında bulacağım..." diye mırıldandı.

Sonra kendi kendine tek bir soru daha sormadan kapıdan geçti.

Karaltılı Ev

Venedik İtalya

Bölüm 19

VOYNICH'İN VALİZİ

Malarius Voynich en son ne zaman seyahate çıktığını hatırlamıyor, ama bunun oldukça zahmetli bir iş olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bir de seyahat hazırlıkları vardı ki, ondan tamamen nefret ederdi.

Orada ne kadar zaman kaybedecekti? Kilmore Koyu Cornwall'daydı ve Cornwall uzaktı.

Bir gün mü?

İki gün mü?

Üç mü?

Bu da bir pansiyonda uyumak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Aman ne güzel.

İskoç desenli valizini kılı kırk yaran bir titizlikle hazırlama-

ya başladı. İçine bir robdöşambr, bir pijama, bir göz maskesi ve iki tane kulak tıkacı koydu.

İlaçlar. Bütün ilaçlar.

Valize.

Gömlekler. Üç gömlek.

Valize.

Pantolonlar. İki pantolon.

Valize.

Sekiz çift çorap. Hepsinin desenleri aynı ve aynı uzunlukta.

Valize.

Başka?

Orada başka neye ihtiyaç duyabilirdi?

Diş ipi. 15 santimetre.

Valize.

Mükemmel bir şekilde ısıtılan konağının dışında hava, tahminlerin dışında değişebilirdi. Hava durumu sunan adam o tahminleri külahına anlatsındı zaten. Cornwall aniden değişen hava sıcaklıklarıyla ünlüydü.

Su geçirmeyen kıyafetler almalıydı. Hafif bir süveter. Kalın bir süveter. Hepsi gri.

Valizde.

Başka?

Çalışma masasının önüne geldi, elini siyah deri kapaklı ve fiyonkla bağlanmış bir dosyanın üzerine koydu. Bir süre düşündü, sonra fiyongu çözdü ve dosyayı açtı. İçinde daktiloyla yazılmış 57 adet A4 kağıt vardı. Hepsi 30 satıra ayrılmış ve Ti-

mes New Roman harfleriyle iki satır aralığı bırakılarak 60 vuruşta yazılmıştı. İlk sayfaya başlık atılmıştı:

Kalp Söz Dinlemez
-Yazan-
M. Voynich

Sonraki 56 sayfada söz konusu romanın başlangıcı yazılıydı. Kusursuz, mükemmel bir eserdi. Salt bir roman. Voynich'in elli yedi yıldır büyük bir gizlilikle üzerinde çalıştığı kati bir eser. Her seneye bir sayfa düşüyordu. Sükunet, dikkat ve titizlikle yazılmış bir sayfa.

Bu eserin varlığını kimse bilmiyordu. Malarius Voynich onu kendi yaratısı olarak görüyordu. Ve aynı zamanda var olan tek zayıf noktası.

Tam o sırada çalan telefon Kundakçıların şefini irkiltti. Bir parmağı reçel kavanozunda yakalanmış küçük bir çocuk gibi telaşla dosyanın sayfalarını yeniden bağladı.

"Voynich!" diye bağırdı ahizeyi eline alır almaz.

Arayan Eco'ydu.

"Karaltılı Ev'in önündeyim, Doktor Voynich. Evin restorasyonunu yapan Bayan Bloom da burada" diye konuşmaya başladı Venedik'teki Kundakçı.

Malarius Voynich cevap vermedi.

"Kadını buraya çağırdım, çünkü küçük Bloom bir mesaj daha attı. Şöyle diyor: *Sınıra vardık, çok sevgili Tommi. Ve Jason*

az önce öteki tarafa atladı. Çok korkuyorum ama şimdi kolayca karşıya geçebileceğiz. Beni duydunuz mu, Doktor Voynich? Siz ne düşünüyorsunuz? Doktor Voynich?"

"Seni duydum."

"Bana önemliymiş gibi geldi."

"Beni iyi dinle Eco. Kilmore Koyu'na doğru yola çıkmak üzereyim. Tüm bu işleri başımıza açan adamla bir çift laf edeceğim."

"Biliyorum, Doktor Voynich. Ve ben de burada işlerim biter bitmez Londra'ya döneceğim..."

"SAKIN Bayan Bloom'la işleri yoluna koymadan buraya geri döneyim deme! Ve maymunlar efendisi küçük Vandal'ı da bul. Ve sakın ben seyahatteyken küçük Bloom'dan gelen her mesajla beni rahatsız etmeye kalkma."

"Önemli olduğunu düşünmüştüm, çünkü..."

"Şu andan itibaren bütün mesajları Makasçı kardeşlere ilet. Küçük Bloom'u onlar takip ediyor."

"Doktor Voynich, ben..."

"Makasçı kardeşler kendi fonlarından çektikleri parayla Fransa'dan bir cep telefonu aldılar. Numaraları şu: +33 3648 39327. Onlardan son haber aldığımda bir ormandaydılar. Hemen onları ara. Çünkü en son bir koyun sürüsünün içine düşmüşlerdi. Anladın mı?"

Bunu der demez konuşmayı bitirdi ve telefonu kapattı.

Etrafına baktı. 57 sayfalık dosyayı valize yerleştirdi.

Sonra belki birinci defa yanına aldığı eşyaları kontrol etti ve

hepsinin üzerine "platinyum" model alev saçan şemsiyesini yerleştirdi. Sonunda valizini kapatabilmişti.

"Ulysses Moore..." diye mırıldandı. Sesi öfkeden titriyordu. "Sadece ikizim olacağız."

"İmkansızı eledik..." dedi kıvırcık saçlı. "Olanaksız görünmesine rağmen geriye sadece gerçek kalıyor."

"O kolay" diye karşılık verdi hemen yanındaki sarışın. "Sherlock Holmes."

Makasçı kardeşler Pireneler'deki boşluğa açılan terasa ulaşmışlardı. Rüzgar etraflarında fır dönerken o ikisi uçurumun iki ucuna gerilmiş ipin yanma gelmişlerdi. İpin bir tarafı kanatlı kadın heykelinin kaidesine bağlanmıştı. Ötekiyse karşı kayaların arasındaki bir çıkıntıya.

Kıvırcık saçlı dönüp kardeşine baktı ve şemsiyesini salladı. "Yanlış: Sör Arthur Connon Doyle, demen gerekiyordu."

"Ne fark eder? Cümleyi Sherlock Holmes kuruyor. *Baskerville Tazısı* adlı romanda."

"Bu da ikinci yanlışın kardeşim. Sherlock Holmes cümle mümle kurmuyor. Sör Arthur Connon Doyle o cümleyi bir karakterine kurdurtuyor."

Canı sıkılan öteki kardeşinden uzaklaştı. "Bu ince işleri tartışmak için uygun zaman değil. Devam edip etmeyeceğimize ve bunu nasıl yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Yönümüz belli" dedi kardeşi esen rüzgara karşı kendini korumaya çalışarak.

Kıvırcık saçlı uçurumun üzerinde uzanan ipin kendi tarafındaki ucunu kontrol etti. "Sence bizi taşır mı?"

"Bilmiyorum. Ama lütfen, önden sen buyur."

"Nedenmiş?"

"Çayırda önden ben yürüdüm. Pantolonumun şu haline bak. Belki binlerce ot yapıştı. Onu çıkarıp çöpe atsam yeridir!"

"Öyleyse kesinlikle sen önden gideceksin. Çünkü zaten pantolonunu çöpe atacaksın. Aşağıdaki kayaların üzerine düşüp parçalaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

İkisi de durup aşağı baktı.

"Kayalar demişken. Şu aşağıdaki kayaları gördün mü?"

"Hayır kardeşim. Tam olarak göremiyorum."

"Gerçekten karşıya geçmemiz gerekiyor mu? Uçurumun öteki tarafına geçince ne yapacağız?"

"En ufak bir fikrim bile yok, kardeşim. Ama lütfen, önden buyur."

Bölüm 20

GİZLİ KAPI

Gölün kıyısına vardıklarında bulutlar incelmişti.

Uçurumun üzerine gerdikleri ipten geçtiklerinden beri Rick, Anita ve Jason neredeyse hiç konuşmamışlardı. Bu arada Anita cep telefonunun artık çekmediğini fark etmişti. Aynı şey Kilmore Koyu'na vardığında da başına gelmişti. Acaba bu, hedeflerine varmak üzere olduklarının bir göstergesi miydi?

Üzerinde yürüdükleri patika dağların arasından aşağıdaki sarp kayalıkların çevrelediği vadiye inmeye başlamıştı. Çok haşin bir manzara uzanıyordu önlerinde. Ama daha aşağıdaki yamaçlar ormanlarla kaplıydı.

Öğle güneşi dağların arasında alçalıyordu.

Daima doğuya doğru yürüyorlardı. Sonunda üç şelalenin

döküldüğü bir göle ulaştılar.

Böyle bir manzarayla karşılaşmayı hiç beklemiyorlardı; önlerindeki göl yusyuvarlak bir havuz oluşturuyordu. En az on metre yüksekliğindeki kayaların çevrelediği dairesel bir havza. Gürül gürül çağlayan üç şelale gölün masmavi sularına dökülüyor ve etrafa sular fışkırtıyordu.

Çocukların üçünün de saçları kafalarına yapışmış, kıyafetleri sudan sırılsıklam olmuştu.

"Görünürlerde demir parmaklıklı bir kapı var mı, arkadaşlar?" diye sordu şelalelerin önünde duran Jason.

Anita sesini duyurabilmek için, "Hayıııır!" diye bağırdı.

"Beni burada bekleyin!" dedi Rick ve sırt çantasını onlara teslim etti. Sonra başka bir şey söylemeden kaygan kayalara tırmanmaya başladı. Düşmemek için ağaçların dallarına ve fundalara tutunuyordu. On beş dakikadan kısa bir süre içinde havuzu çevreleyen kayaların üzerine ulaştı. Tepeye vardığında heyecandan nefes nefese kalmıştı.

Kendini bir nehrin işgal ettiği, yüzük şeklinde bir vadide buldu. Üç şelaleyi oluşturmak için üçe bölünen su, silindir şeklinde bir dağın etrafını dolaşıyordu. Rick başını kaldırıp dağa baktı. Tıpkı bir paskalya çöreğini andırıyordu. Kayalardan yapılmış bu paskalya çöreğinin tepesinde sık ağaçlardan oluşan bir ormanın yeşilliği seçiliyordu. Su bulutları ve köpükler Rick'i çevreleyen havada fırıl fırıl dönüyor, bu yabani ve ilkel tabiat manzarasının ayrıntılarını ondan gizliyorlardı. Kırmızı ve turuncu tonlarına bürünmüş gökyüzünde büyük bir kasvet vardı.

Kayaların arasında dengede durmaya çalışan Rick nehre doğru yürüdü. Ormanın içinde onu bekleyen Jason ve Anita'nın yüzlerini görme umuduyla arada bir aşağıya bakıyor, ama onları bir türlü seçemiyordu. Onların da kendisini gördükleri konusunda şüpheleri vardı. Ama o kadar da önemli değildi. Zaten görmek istediği tek bir kişi vardı, o da Julia'ydı. Ve bütün bildiği, Julia'nın şu anda Kilmore Koyu'ndaki yatağında, ateşler içinde yattığıydı.

Suyun içinden ucunu gösteren kaygan bir kayanın üzerine bastı, az daha kayıp düşüyordu. Dengesini korumak için sağa sola yalpa vururken korkuyla bağırdı. Bunun bir eğlence olmadığını kendi kendine hatırlattı. Dikkatini kaybetmemeliydi.

Daha büyük bir dikkatle yürümeye koyuldu. Bu sırada etrafına bakınmayı da ihmal etmiyordu. Morice Moreau'nun tarifini çok iyi hatırlıyordu: *Demir parmaklıklı kapı kapalıysa, unutma imkansızdır onu çalmak. Görgüsüzlük değildir gene de, sadece suyu kapatmak.* "Hangi kapıyı çalmak imkansızdır?" diye sordu kendi kendine. Fakat cevabı hemen buldu: "Sudan yapılan bir kapıyı, elbette!"

Ve ayrıca suyu kapatmak görgüsüzlük sayılmıyordu. Demek ki bunu başarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Biraz önce olanları düşündüm de Jason..." diye konuşmaya başladı Anita, yalnız kaldıklarında.

Oğlan gözlerini kızdan kaçırıyordu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Neden öyle yaptığım hakkında en ufak bir fikrim

yok."

"Ya" dedi Anita. "Neden öyle yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok demek?"

"Evet" diye devam etti Jason. "Bilmiyorum. Ama bu kadar büyütmene gerek yok."

"Ne büyütmesi?" diye sormak istedi Anita. Ayrıca kendisini öpmesinin hoşuna gittiğini de söylemek istedi. Öyle doğrudan doğruya söyleyemezdi elbette, ama... kelimeleri güzelce çevirip, şüpheye yer bırakmayan bir cümle kurabilirdi.

Sadece oğlanın anlamasını istiyordu. Bir sorun yoktu, sadece öpüşmüşlerdi işte.

Ve bu onun ilk öpücüğüydü.

Ve şansa bak ki, çok çılgınca bir öpücüktü.

Anita sadece şunu söylemek istiyordu... yaşadıkları şeyler onu mutlu etmişti. Ama şimdi dönüp de Jason'a baktıkça... hepsini zihninden silmek istiyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu.

Uçurumu aştıkları andan itibaren Jason Covenant'ın ilk kuralı işleme girmişti. O ve Anita birbirleriyle konuşmuyor, birbirlerine bakmıyorlardı. Hatta birbirlerine değmiyorlardı bile.

Sanki Anita bir anda... mikrop saçmaya başlamış gibiydi.

"Seni anlamıyorum, Jason" dedi Anita sesini oğlanın duyabileceği kadar yükselterek.

"Ben gidip bir Rick'e bakayım. Belki yardıma ihtiyacı vardır" diye karşılık verdi oğlan. "Sen gözünü sırt çantalarından ayırma."

"Tabii. Ben sırt çantalarına göz kulak olayım."

Jason ağaçların arasında gözden kayboldu. Fakat bir saniye sonra sanki binlerce tebeşir aynı anda dünyanın en büyük karatahtasına sürtünüyormuş gibi bir gürültü koptu.

Anita elleriyle kulaklarını kapattı. Bu sırada Jason kızın iyi olup olmadığını kontrol etmek için geri dönmüştü.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Galiba... bilmiyorum... ama..."

"Jason, şuna bak!"

Şelalelerden dökülen sular yavaş yavaş azalıyordu. Sonunda kesildi. Az önce sulardan bir duvarın olduğu yerde şimdi siyah, demir bir kapı vardı. Bir yarığın önüne kapatılmıştı. Ve kapının üzerine 'A' harfi işlenmişti.

"Arcadia" diye mırıldandı iki çocuk aynı anda.

Bölüm 21

KUMSAL

Julia koşar adımlarla Calypso'nun evinden ayrıldı ve kendini güç bela yola attı. Flint kuzenler tam zamanında görmüşlerdi kızı. Julia, çoraplı ayaklarıyla önlerinden ok gibi geçip gitmiş ve kasabanın meydanına doğru koşmaya başlamıştı.

"Siz de benim gördüğüm palyaçoluğu gördünüz mü?" diye sordu büyük Flint.

"Hakikaten. Ne palyaçoluk ama."

Küçük Flint ötekilere kendisini izlemelerini söyledi ve hep beraber kızın peşine takıldılar.

Az önce yüreği ağzına gelen Julia, Kilmore Koyu'nun yollarını geçiyor ve hayatının en büyük hatasını yaptığını düşünüyordu. Kasabanın ana caddesine daldı ve sahile uzanan yola

saptı. Köprüden geçip kumlara atlayarak sahile ulaştı. Sonra da nefes nefese kumsalın denizle buluştuğu yere kadar koştu. Ancak denizin soğuk suyunu ayaklarında hissettiğinde biraz olsun kendine gelebildi.

Morice Moreau'nun defterini kollarının arasında tutuyordu.

Defteri saldı, güneşe doğru kaldırıp bir de ışıkta inceledi ve onu tanıdı.

Aynısıydı.

Anita'nın getirdiği defterin aynısı.

Defteri açtı.

Aynı çizimler. Aynı çerçeveler.

Tam bu sırada, "Hey, maymuncuk!" diye bağırdı Flint kuzenler.

Julia hemen defteri kapattı ve arkasına sakladı. Kuzenler üç baykuş gibi köprünün korkuluklarının üzerinden ona bakıyorlardı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hakikaten burada ne yapıyorsun?"

"Arkanda sakladığın şey ne?"

Julia'nın konuşacak hali yoktu. Yatakta yatan yaşlı kadının görüntüsünü zihninden atamıyordu. Ve ona anne diyen. Ve küçük bir kitaptan kendisine masallar okumasını isteyen. Babasının masallarını.

Bir defada anlayamayacağı kadar çok şey olmuştu. Bu yüzden, Flint kuzenlerden biri ona arkasında ne sakladığını sorduğunda Julia cevap vermek yerine arkasına bile bakmadan deniz

fenerine doğru koşmaya başladı.

"Durun onu!"

"Koşun!"

"Kaçıyor!"

Kumsalın devamında yol tam anlamıyla bir dayanıklılık sınavına dönüşüyordu. Julia çoraplı ayaklarıyla kumlara bata çıka koşuyordu. Kuzenler ise onu gözden kaybetmemeye çalışarak sahil yolundan takibe başlamışlardı. İskelenin bulunduğu kumsal sona erip önce deniz fenerine, ardından da kasabanın dışına uzanan sahil yoluyla birleştiğinde, Julia o üç canavarın kendisine yaklaştıklarını fark edip adımlarını hızlandırdı. Küçük Flint'in hemen gerisinde onu yakalamak için eliyle havayı tokatladığını hissedebiliyordu.

"Dur!"

"Hakikaten, dursana!"

Ve daha da arkalardan: "Lütfen siz de durun kuzenler!"

Ama Julia'nın durmak gibi bir niyeti yoktu. Hatta bacaklarında o kadar çok benzin vardı ki hala, kısa sürede üçünü birden geride bıraktı. Bunu kolayca, hatta hiç zorluk çekmeden başarmıştı. Çünkü yüzünde rüzgarı hissederek koşmayalı aylar oluyordu.

Sonunda durdu ve onlarla yüzleşmek için döndü. "Hala yorulmadınız mı, kuzenler?' diye meydan okudu.

Küçük Flint kıza doğru nefret dolu bir bakış fırlattı ve yumruğunu salladı.

"Bize meydan okuma... maymuncuk... meydan... okuma!"

"Nedenmiş? Bana asla ulaşamayacaksınız nasıl olsa!"

Flint'lerin ikisi yavaşlamıştı. Bu sırada üçüncü ve kafilenin en büyüğü, yüz metre kadar geriden yana yakıla onlara doğru geliyordu. Julia yeniden tabanları yağlamaya hazırlandı. Fakat küçük Flint'in yüzünün bembeyaz kesildiğini ve aniden yolun ortasında durakladığını fark etti.

Julia neler olduğunu hemen anlayamadı. Sonra ikinci Flint de koşmayı kesti ve korku dolu gözlerle Julia'nın arkasında bir noktaya bakmaya başladı. Jason'ın ikiz kardeşi neler olduğunu anlamak için dönüp arkasına baktı.

Ve bir canavarla yüz yüze geldi.

Flint'ler bağırıp çil yavrusu gibi kaçıştı. Bir saniye sonra ortadan kaybolmuşlardı. İki saniye sonra ise kasabaya varmışlardı.

Yalnız kalan Julia bir adım geriledi. Morice Moreau'nun defterini korumak istercesine sıkıca göğsüne bastırmıştı. Ama karşısındaki dehşetengiz şeye karşı ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Önünde baştan aşağı siyahlara bürünmüş bir yaratık vardı. Pelerini yerlerde sürünüyordu. Ve yüzünde kuş gagasına benzeyen bir maske takılıydı. Bu ona korkunç bir ifade kazandırıyordu.

Yaratık elini salladı.

"Sen Julia'sın, değil mi?" diye sordu. Sesi korkunç olmaktan uzak, küçük bir çocuğun sesini andırıyordu.

İyice şaşıran Julia ne yapması gerektiğine bir türlü karar ve-

remiyordu. Kaçabilirdi, veya... cevap verebilirdi.

"Öhm... evet. Ben Julia'yım."

Siyah yaratık maskeyi kaldırdı ve altından kızla aynı yaşlarda bir oğlanın yüzü çıktı.

"Benim adım Tommaso Ranieri Strambi" diye kendini tanıttı. "Ve hay aksi. Bu kadar uzun boylu olduğunu bilmiyordum."

Julia'nın kelimeleri tükenmişti. Palyaço gibi giyinmiş bu palyaço sadece adını bilmekle kalmıyor, ayrıca onun... farklı göründüğünü mü düşünüyordu?

"Affedersin ama... kim olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Ah, tabii ki. 1751 yılı Venedik'inden geliyorum. Maskeler Adası'ndan."

Julia hayretten bayılacak gibi oldu ama oğlan konuşmaya devam ediyordu. "Bu üzerimdeki Kül Kont'un kostümü. Herhalde onu tanıyorsundur."

"Ama..."

"Ve bu elimdeki albümde... Karaltılı Ev'in fotoğraflarını görebilirsin. Morice Moreau'nun bütün fresklerinin fotoğrafları var... Beni dinliyor musun?"

"Evet... ama..."

"Anita size her şeyi anlattı mı?"

"Galiba..."

"Harika. Çünkü ben şimdi sana ikinci bölümü anlatacağım. Duyduklarına inanamayacaksın... Duyduklarınıza inanamayacaksınız..." Sonra gözlerini Julia'nın üzerinden önce rıhtıma,

sonra Kilmore Koyu'nun eski evlerine ve en sonunda da uçurumun tepesindeki Argo Villası'na kaydırdı. "Ah, işte orada. Tıpkı hayal ettiğim gibi."

"Affedersin ama neyin ikinci bölümünden bahsediyordun?" diye sordu Julia. Defteri sıkıca göğsüne bastırmayı sürdürüyordu.

Tommaso kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Eh... Zaman Kapıları'nın sırrını çözdüm, o kadar. Onların nasıl yapıldıklarını biliyorum."

Fotoğraf albümünü kıza doğru salladı.

"Hepsi bu fotoğraflarda."

Bölüm 22

MERDİVEN

Biraz önce şelalenin aktığı yarığa ulaşmak için gölün etrafından dönen kaygan patikada yürürlerken Rick iki arkadaşına kayaların orada gördüğü şeyi ve kapıyı ortaya çıkaran ilkel mekanizmayı nasıl bulup harekete geçirdiğini anlatıyordu.

"Suyun devinimini sağlayan dişli bir tekerlek vardı ve buradaki şey... kurumuştu."

"Peki, sence ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Belli bir süresi olduğunu zannetmiyorum."

Aslına bakılırsa onlar demir parmaklıklı kapıya yaklaşırken yukarıdan akan suların giderek arttığını duyabiliyorlardı. Fakat yürümeye devam ettiler ve şelale yeniden köpürmeye başladığında onu arkalarında bırakıp demir parmaklıklı kapıya ulaştı-

lar. Büyük bir şiddetle akan suyun gürültüsü altında birbirlerinin sesini duyamaz hale gelmişlerdi.

Demir parmaklıklı kapıyı ittiler. Kapı geçmelerine izin verecek kadar aralandı. Böylece kayaların içine oyulmuş uzun koridorda yürümeye koyuldular.

Koridor yukarıya, yüzeye doğru meylediyordu. Bir süre sonra Rick'in gördüğü dağın karşısında yeryüzüne çıktılar.

Güneş ufukta büyük bir daire şeklini almıştı. Kırmızı ve turuncu ışınlar, etrafından bir nehrin dolaştığı paskalya çöreği şeklindeki dağın üzerine dart okları gibi düşüyordu. Etrafa köpükler saçılıyor, sular çağlayarak akıyordu. Sanki nehir dağın kapladığı alanı yeniden ele geçirmeye çalışıyordu.

Artık yapabilecekleri tek bir şey kalmıştı.

En içten dileğimiz, yukarı çıkarken mola vermemen... diye konuştu Rick. *Gözünü boyayan barınaklara asla ama asla güvenmemen.*

Dağın etrafını dolaştılar ve sonunda kendilerini kalkerli taşlara oyulmuş, yukarı çıkan bir dizi oyuğun önünde buldular.

"Galiba Morice Moreau bize aşağıda vakit kaybetmememizi ve hemen... tırmanmaya başlamamızı söylemeye çalışmış..." diye mırıldandı Jason. "Bu basamaklardan yukarı çıkmamız gerekiyor."

"Günü sonlandırmak için çok doğru bir adım" diye karşılık verdi Anita, alay edercesine.

"Yukarı tırmanamayız" diyerek dikkatlerini çekti Rick. "Tırmanmak için hiçbir şeyimiz yok."

"İpimiz var. Ve karabinalarımız" diye karşılık verdi Jason. Alnındaki yara kabuk bağlamıştı.

"Peki ya sırt çantalarımızı ne yapacağız? Leş gibi ağırlar."

Jason yukarı bakmayı sürdürüyordu.

"Ölen Ülke'ye varmamıza bir adım kaldı..." diye fısıldadı. "Yukarıda olduğundan adım kadar eminim."

Elini oyuklardan birinin içine soktu. Taş hala sıcaktı.

"Zor görünmüyor" dedi. "Oyuk oldukça derin. Tutunması kolay olsa gerek."

Öteki elini uzattı ve kolayca bir sonraki oyuğa uzandı. Bu dağa tırmanmak çocuk oyuncağıydı.

"Jason..." diye seslendi Anita.

"Yukarı çıkana kadar hiç mola veremeyiz" dedi Jason ve tırmanmaya başladı. "Zaten benim de kaybedecek zamanım yok. Gelmek istemiyorsanız beni burada bekleyebilirsiniz."

"Çok tehlikeli" diye uyardı onu Rick.

"Biraz evvelki atlayış kadar değil. İpe tutunarak uçurumu geçmek kadar da değil."

"Jason... sırt çantaları çok ağır."

"Öyleyse orada bırakın ve onlarsız çıkalım."

"Ya seninki?"

"Ben kendiminkini bırakmam. İçinde altın sikkeler var."

Biraz bocaladıktan sonra diğer ikisi de Jason'ın arkasından tırmanmaya başlamışlardı.

Hepsinin önünde giden Jason ellerini oyuklara yerleştiriyor ve sanki evinin merdivenini dört ayak üstünde tırmanıyormuş

gibi kendini sakince yukarı çekiyordu. Taşlar ellerini çiziyordu.

Anita, ortada tırmanıyordu. Bazı şüpheleri vardı. Jason'a karşı bir rahatsızlık duymaya başlamıştı. Küstah ve başına buyruk birine dönüşmüştü! Fakat yukarı çıktıkça, kendini yukarı çekmenin o kadar da zor olmadığını fark etmeye başlamıştı. Uyması gereken tek bir kural vardı: Asla aşağı bakma. İsterse dünya başına yıkılsın, ama sen aşağı bakma.

Anita aşağı bakmıyordu. Yukarı da bakmıyordu.

Sadece önündeki kayaya bakıyordu. Beyaz ve toz gibiydi.

En arkadan Rick geliyordu.

Güçlü kolları kaya boyunca vücudunu yukarı çekmek konusunda hiç sorun yaşamıyordu. İri elleri kayaları sağlam bir şekilde kavrıyordu. Ve oğlan ne zaman Anita'nın bocaladığını görse, şöyle diyordu:

"Aşağı bakma."

"Neredeyse geldik."

"Çok az kaldı."

Üç çocuk tırmanmaya devam etti. Tepelerinde güneş, etraflarındaysa suyun bir şarkıyı andıran gürültüsü vardı.

Boşlukta asılı kalmış üç yarasaydı onlar.

Fakat Anita nefes almak için azıcık durmaya kalktığında çok büyük bir hata yaptığını anlayacaktı.

Aniden bacaklarının ağırlaştığını hissetti ve geriye doğru itildiği hissine kapıldı. Sanki sırtına bir ağırlık vardı ve onu arkaya doğru çekiyordu.

Hemen altında duran Rick, "İyi misin?" diye sordu.

Anita gözlerini yumdu. Yüzünü beyaz duvara dayamıştı ve bacaklarıyla kayayı kavramıştı. Önce bir kolunu, sonra diğerini indirdi. Gerilimden dolayı kaslarının şiştiğini hissediyordu, bilekleri yanmaya başlamıştı.

"Ha gayret!" diye seslendi Jason, yukarıdan. "Yolun yarısını geçtik!"

Kızı durduran muhtemelen bu cümle oldu. Anita duvarın yarısını tırmanmış bir halde gözünün önüne getirdi kendini. Aynı anda başı dönmeye başladı. Ayaklarını oyuklara sokmuştu ama şimdi onları oradan çıkarıp yukarı tırmanamıyordu.

"Anita? Orada mısın?" diye sordu Rick.

Hayır, diye düşündü kız. *Hiçbir yerde değilim. Ve bacaklarımı hareket ettiremiyorum.*

"Anita?"

Anita kayaya biraz daha yapıştı.

O ana kadar her şey iyi gitmişti.

Şimdi duramazdı.

Ama başka bir şey yapamıyordu.

"Jason, geri dön!" diye seslendi Rick. "Anita'nın bir sorunu var."

"Hayır, sorun yok. Her şey yolunda" diye cevap verdi kız. "Bana sadece bir dakika verin. Şimdi kendime gelirim."

Çok yakınlarından uçan bir kuşun gaklaması kızı kendine getirdi. Bir karga, iki kanatlı kara bir leke gibi saçlarını yalayıp geçivermişti.

Anita kuşa baktı.

Sonra aşağı baktı.

Rick elini kızın ayak bileğine koydu.

"Sakin ol" dedi. "Önemli değil. Şimdiye kadar yaptığın gibi tırmanmaya devam et sadece."

Ama kız ona cevap vermedi. Ne kadar yüksekte olduğunu görmek olduğu yerde taş kesilmesine neden olmuştu.

"Daha... fazla... tırmanamam..." diye mırıldandı. "Yapamıyorum."

"Her seferinde bir adım atacaksın" diye ısrar etti Rick.

Kırmızı güneş testere dişini andıran dağların ardında batıyordu. Bulutlar eflatun rengi gölgelere bürünmüştü.

"Kımıldayamıyorum Rick."

"Ama kımıldamak *zorundasın*."

Kızın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yapamıyorum..."

"Ama yapabilirsin. Yukarı geldik sayılır. Nefes al. Sakin ol" diye devam etti Rick. "Sadece sakin olmalısın. Burada bekleriz ya da yukarı çıkarız. İstersen aşağı da inebiliriz."

Anita başını sallıyordu. Kendini tam bir salak gibi hissediyordu. Oysa Rick çok nazikti, düşünceliydi ve dikkatliydi. Asla çabuk karar vermiyordu. Başardığı şeyleri doğal karşılıyor, böbürlenmiyordu Örneğin asla düşmanını öldüren bir gladyatör gibi yumruğunu göğe kaldırmazdı. Rick katıydı. O bir kayaydı.

Kendisi ise un ufak olan bir kumtaşıydı.

Neden Venedik'te kalmamıştı ki? Evinde oturur, Mioli'yi dizlerinin üzerine alıp ödevlerini yapabilirdi. Mioli gene boruların üzerine çıkar ve çatının altındaki stüdyonun ardında gözden kaybolurdu.

Kedisinin yükseklik korkusu yoktu. Aşağı bakmadan çevik hareketlerle yukarı tırmanırdı. Bir kedi. İşte onun gibi olmalıydı. Mioli gibi olmalıydı.

Hiçbir şey düşünmeden tırmanmalıydı.

"Ben bir kediyim" dedi.

"Evet" diye onayladı Rick hemen ardından. "Böyle işte. Sen bir kedisin."

Anita takılı kaldığı yarıktan çıkardı elini. Uzandı ve hemen üzerindeki yarığı aradı.

"İşte böyle! Aferin!"

"Bir kedi!"

Anita elini bir sonraki yarığa geçirdi ve kendini yukarı çekti. Vücudu ağırdı. Külçe gibiydi. Anita dev gibi ve ağır bir kediydi. Hantal ve biçimsizdi.

Ama yüksekten korkmayan bir kediydi.

Gözlerini kapatıp aynı hareketleri tekrarlamaya başladı.

Ve yeniden tırmanmaya koyuldu.

Sonra birinin onu yakaladığını hissetti.

Jason'ın ellerini, kollarını hemen tanıdı. Oğlan onu yukarı çekiyordu. Kendini tamamen oğlanın kollarına bıraktı ve onun kendisini bir ağacın altına kadar taşımasına izin verdi.

Anita yataktan kalkmak istemediğinde yaptığı gibi kendi et-

rafında döndü. "Anneciğim..." diye mırıldandı. "Anneciğim."

Jason hemen yanında diz çökmüştü. Anita uzun süre oğlanın gözlerine baktı ve kendisini öptüğü sırada gördüğü bakışları hemen tanıdı. Sonra gerilerden bir yerden Rick'in kafasının belirdiğini gördü. O da kendini yukarı çekiyordu. Ve o huzur verici an başladığı gibi bir anda kayboldu.

Anita minnettarlıkla gülümsedi.

"Vay canına! Başardık!" diye bağırdı kızıl saçlı oğlan. Sonra sırt çantalarını yere attı.

Anita koşup kollarını Rick'e doladı. Yanağını onun yanağına dayadı ve nefesini kesecek kadar sıkarak oğlanı kucakladı.

Katı, güçlü ve anlayışlı Rick.

"Harikaydın" diye karşılık verdi Rick. Kızın kendisini kucaklaması ve biraz ötede hiçbir şey söylemeden kendisine bakan Jason'ın dik bakışları onu utandırmıştı.

Bölüm 23

ET *in* ARCADIA EGO

Gürleyen gök yaklaşan fırtınayı haber veriyordu. Üç çocuk ağaçların altında oturmuş güneşin batışını seyrediyor ve dinleniyorlardı. Gökyüzü kararmaya yüz tuttuğunda ufukta eflatun rengi şimşekler çakmaya başladı. Jason ayağa kalktı. Ağzını bıçak açmıyordu. Sanki boğazına bir şey düğümlenmişti. Tek kelime etmeden ormanın karanlığına doğru yürümeye koyuldu.

Rick ve Anita onu takip etti. Sık otların ve çalıların arasında ilerleyen taş kaplı bir patikada yürüyorlardı. Etraflarındaki orman, hareket eden küçük hayvanların ve kırılan dalların sesleriyle doluydu.

"Tüylerim diken diken oldu..." dedi Anita birkaç dakika sonra. "Siz de duyuyor musunuz?"

Rick gözlerini önlerinde yürüyen Jason'ın sırtına dikmişti.

"Evet. Bir de sanki biri bizi gözetliyor."

Jason da durdu. Ağaçların arasında bir şeyin hareket ettiğini görmüştü.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

İleride patika genişliyor ve paralelkenarlı bir taşın önünde sona eriyordu. Üzerini tuhaf bir bitkinin kapladığı kaya bir zamanlar bir heykelin kaidesiydi muhtemelen. Üzerini kaplayan bitkinin birbirine dolanmış kökleri üzerini kapatmış ve sarmaşık dalları büyük bir bölümünü kaplamıştı. Jason dalları ve kökleri eliyle kenara çekti ve taşın üzerindeki basit yazıyı ortaya çıkardı:

ET IN ARCADIA EGO

İşte o anda üçü birden Morice Moreau'nun defterindeki resimde görülen yerde olduklarının farkına vardılar. O resimde ormanda dolaşan birileri vardı ve hemen yanlarında bir taş duruyordu. Resmin adının *Et in Arcadia Ego* olduğu yazıyordu.

"Ben de Arcadia'dayım..." diye mırıldandı Jason ve parmaklarını taşa kazınmış harflerin üzerinde gezdirdi. Paralelkenarlı taşın etrafından dolanmak istedi, ama bitkinin sık dalları bunu engelliyordu. Bu yüzden taşın üzerine çıktı ve yukarıdan etrafa baktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Rick aşağıdan.

Jason parmak uçlarında yükseldi ve güneşin son ışıkları dağların arasında yitip giderken önlerindeki yolu işaret etti. "Orada, aşağıda... Bir şehir var."

Orman yerini tek tük ağaçlara, çimenlik alanlara, gri ve alev rengi gökyüzünden fışkıran ışınlara bırakarak açılmaya başlamıştı. Bitkilerin arasında antik sütunlar beliriyordu ama hepsi sarmaşıkların içinde boğulmuştu. Eski bir tapınaktan geriye sadece dört sütunun üzerinde duran ön girişi kalmıştı. Bir kadın heykeli vardı. Kaidesinde hiçbir şey yazmıyordu. Daha ötede zamana karşı koymayı başarmış bazı yapılar vardı. Pencerelerinden dışarı çiçekler taşıyordu. Yüksek çan kulesi olan bir kilisenin üzerinden mor salkımlar sarkıyordu. Gözlemevine benzeyen başka bir kule ise yeşilliğin içinde yitip gitmişti. Sokaklar, caddeler, patikalar, hepsi yabani otlarla kaplıydı. Ağaçlar evlerin içinde büyüyordu.

Jason, Anita ve Rick terk edilmiş, bitkilerin hükmüne bırakılmış eski bir kasabada dolaşıyorlardı. Ortaçağ evlerinin çatılarından dallar fışkırıyordu. Uzun zamandır susuz olan havuzların içini yüz yıllık ağaç kökleri kaplamıştı. Kalın bir yosun türü, halı gibi gölgeli yerlere serilmişti. O da diğer her şey gibi koyu yeşil renkteydi. Beyaz çiçeklerle benek benek olmuş uçsuz bucaksız çimenler meydanları dolduruyordu.

Etraflarını çevreleyen şehir, farklı çağlardan ve tarzlardan kalma yapılara sahipti ve içinde yaşayan halkı sadece hayvanlardan meydana geliyordu: Çatılardaki bacaların üzerindeki kuş

yuvaları saymakla bitmezdi. Tavşanlar kilerleri basmıştı. Kemirgen hayvanlar, şehrin bir tarafında sanki karıncalar tarafından yapılmış gibi başıboş şekilde duran sarayların kirişli çatılarını ele geçirmişlerdi.

"Karşınızda Ölen Ülke" dedi Anita ve bir heykelin kolundan sarkan bir filizi yüzünün önünden çekti.

Kepenkleri sımsıkı kapalı evlere bakan Jason, "Tamamen terk edilmiş bir yer..." dedi.

Hemen önünden sarı ve yeşil tüylü bir kuş sürüsü havalandı. Çırpılan kanatlar çocukların yüreğini hoplatmıştı.

"Ödüm koptu!" diye bağırdı Anita.

Otların içinde kaybolmuş bir Roma tiyatrosunun önüne geldiler. Tiyatronun hemen arkasında Rönesans'tan kalma iki tane devasa yapı vardı. Onların yanında da 16. yüzyılda yapılmışa benzeyen bir çeşme duruyordu. İçi sapsarı bir yosunla kaplanmıştı, ama hala içine bir miktar su dökülüyordu. Başka evler de vardı. Hepsi yerle bir olmuş ve ağaçların, yaprakların, çiçeklerin arasında boğulmuşlardı.

Burasının öyle bir havası vardı ki, sanki taş ustaları ve mimarlar dağların zirvesindeki bu yeri binlerce yıldır bir sığınak olarak kullanmış ve kendi imzalarını bırakmışlardı. Ölen Ülke tam bir çizgiler ve yapılar karmaşasıydı.

Akşamın inişiyle kuş sesleri yavaş yavaş kayboldu. Terk edilmiş evlerde yaşayan hayvanlar çocukların gelişiyle ortalıktan kaybolmuşa benziyorlardı.

"Çocuklar?" diye seslendi Anita ve Jason'ın kolunu tuttu.

"Ne var?"

"Şu tarafta yürüyen büyük bir şey gördüm" diye işaret etti kız.

"Orada biri mi var?" diye bağırdı Rick. Sonra yosun tutmuş çeşmeye yaklaştı.

Su içmek için elini uzattı. Tadı güzeldi.

Dudaklarını ıslattı.

"Orada biri mi var?" diye bağırdı bir kez daha.

Çiçekler, otlar. Komşu evin üzerine yıkılmış evler. İçlerinde yaşayan rengarenk mantar aileleri. Harabeler, sütunlar, heykellerin dikildiği bulvarlar.

"Acaba öbür tarafa mı gitti?" diye sordu Rick bulvarı işaret ederek.

Ancak Anita, "Bekleyin" diye karşılık verdi. "Bir deneme yapalım."

Yere oturdu ve sırt çantasından Morice Moreau'nun defterini çıkardı. Hızlıca sayfalarını çevirdi ve kaçmaya çalışan kadının gözüktüğü çerçeveyi açtı.

Ama kadın orada değildi.

"Defterini aç!" diye bağırdı Anita. Birkaç hayvan onun sesini duyunca korkup etrafa kaçıştı. "Beni duydun mu? Buradayım! Defterini aç!"

Jason ve Rick etraflarına bakındı. Şehrin üzerine gölgeler inmişti.

"Buradayım!" diye haykırdı Anita. "Beni duydun mu?"

Kız defteri kapattı ve tekrar açtı.

Ve bu sefer kadın çerçevenin içinde belirdi.

Onu görür görmez Anita gülümsedi. Elini resmin üzerine koydu ve "Geldim işte, gördün mü? Burada, yanındayım" dedi.

"Seni duydum."

Bu sırada Jason başka taraftan gelen bir ses duyar gibi oldu. Dalların çıtırtısı mıydı? Yoksa bir ses miydi? Rick'in elini yakaladı ve sesin nereden geldiğini anlaması için yardım etmesini işaret etti.

"Yalnız değilim" dedi Anita. "Üç kişiyiz. Ben ve arkadaşlarım. Sana yardım etmeye geldik."

"Bana yardım etmek mi? Yıllardır buraya kimse gelmiyor."

Jason ağzında bir şeyler geveledi, Rick gözleriyle tamam işareti yaptı. Sesi o da duymuştu. Farklı yönlere doğru birbirlerinden ayrıldılar ve en ufak sese bile kulak kabarttılar. Sonra dönüp Anita'ya konuşmaya devam etmesini işaret ettiler. Kız başıyla onayladı.

"Ama biz geldik işte. Bizi görebiliyor musun?"

"Hayır. Görmüyorum."

"Biz de seni görmüyoruz. Neredesin?"

"Saklandım."

Jason dar ve yüksek bir evin önüne gelmişti. Bu sırada Rick de tam ters taraftaki sütunlu bir yolda yürüyordu.

"Ama ben saklanmıyorum. Çeşmeli meydanın oradayım" dedi Anita. "Yere oturmuş seninle konuşuyorum. Gelip be-

nimle tanışmak istersen, burada olacağım. Adım Anita Bloom."

"Yolu nasıl buldunuz?"

"İyi bir kılavuzumuz vardı: Morice Moreau'nun defteri."

"Ah, Morice" diye fısıldadı sayfanın karşı tarafındaki kadın.

Bu sırada Jason dar ve yüksek evi terk etmiş, meydanın öteki tarafındaki saraya benzeyen üç katlı devasa binaya doğru yürümeye başlamıştı. Rick'se sütunların arasında dikkatlice yürümeye devam ediyordu.

"Morice'i tanıyor muydun?"

"Evet" diye cevap verdi sayfadaki kadın. "Buraya son gelenler arasındaydı. Ama o günlerin üzerinden uzun yıllar geçti. Upuzun yıllar. Geri döneceğine söz vermişti. Ve ben... onu bekledim. Ama..."

"O dönmedi."

"Hayır."

"Kaç yıldır onu bekliyorsun?"

"On, yüz, bin? Tek başına kaldığında zamanın ne önemi var?"

Jason şimdi bir ses duyduğundan iyice emin olmuştu. Ses yakından geliyordu. Çok yakından. Sesin nereden geldiğini anlamak için başını iki yana çevirdi. Sarayın içinden mi geliyordu? Yoksa...

"Tuhaf olan ne, biliyor musun?" dedi Anita. "Ben senin adını hala bilmiyorum."

Resimdeki kadın cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Artık bir adım yok. Çok istiyorsan bana Sonuncu diyebilirsin."

Anita kısa süreliğine parmağını sayfaya bastırdı. "Kimlerin sonuncusu?"

Kadın o kadar gürültülü bir kahkaha attı ki, Anita bu sesi sayfanın dışından da duyar gibi oldu. "Çok fazla soru soruyorsun, Anita Bloom. Çok fazla!"

Kahkahayı Jason da duymuştu: Güçlü ve açık seçikti. Önünde durduğu binanın arka tarafına koştu ve...

"Benimle oyun oynuyorsun" dedi Sonuncu sayfanın karşı tarafından.

"Bu doğru değil!"

Aynı anda Sonuncu'nun resmi kayboldu.

"Sonuncu!" diye bağırdı Anita.

Sarayın arka tarafında bir bahçe vardı ve içi diz boyu yabani çiçeklerle doluydu. Fakat Jason bahçe duvarını atlar atlamaz bir kadınla yüz yüze geldi.

Bu karşılaşma o kadar ani olmuştu ki ikisi de hareketsiz kalmışlardı. Jason ellerini havaya kaldırdı. Sonuncu'nun üzerinde kolsuz, lacivert bir tunik vardı. Saçları kısacık kesilmişti. Kulakları hareketli ve küçüktü. Parmakları çok uzundu. Hiç beklemediği bir anda yakalanmış gibi gözüküyordu. Ve elinde Morice Moreau'nunkinin aynısı bir defter tutuyordu.

Jason'ın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Kadının derin kuyuları andıran siyah gözleri, düz ve ince bir

burnu vardı.

"Ben..." diyerek konuşmaya çalıştı Jason.

Her şey sadece bir saniye sürdü. Kadın çevik bir hareketle sıçradı, göz açıp kapayıncaya kadar sık ağaçların arasında kayboldu. Sanki hiç var olmamıştı.

Jason hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Gözleri ona bir oyun mu oynamıştı? Yoksa bir hayaletle mi karşılaşmıştı?

Kadının derisi pürüzsüz ve beyazdı. Mermerden heykelleri andırıyordu; geçmişin gölgeleri arasından sıyrılan heykelleri. Kaç yaşında gösteriyordu? Yirmi mi, otuz mu? Yoksa yüz yaşında mıydı?

Anita koşarak yanına geldi.

"Şu tarafa doğru kaçtı" dedi oğlan.

Ve Anita koşmaya devam etti.

Kız, çiçeklerle benek benek olmuş çimenleri geçip ormanın karanlığına daldı. Yapraklar önünü görmesini engelleyecek kadar sıklaştığında durup elini salladı. "Buradayım, beni duyuyor musun? Sonuncu? Beni görebiliyor musun? Benim, Anita Bloom! Seninle oyun oynamıyorum! Bana bak! Ben sadece küçük bir kızım! Ve bu..." Defteri yukarı kaldırdı. "Bu da benim defterim!"

Fakat hiçbir şey olmuyordu.

"Sonuncu!" diye seslendi Anita yeniden. "Sana yalvarırım! Bizden kaçma! Biz senin dostlarınız! Buraya kadar sadece sana yardım edebilmek için geldik! Çok uzun bir yolculuk yaptık.

Senin için! Sadece senin için!"

Anita'nın hemen önündeki yapraklar şüpheye yer bırakmayacak ölçüde dalgalandı. Bunu, kırılan bir dalın sesi takip etti. Sonra bir ses daha duyuldu: Kendine yol açan bir bedenin sesi.

Anita yavaşça kolunu indirdi.

"Sonuncu?.."

Önce bir el göründü. Sonra bir tane daha. Ve yapraklar aralandı. Sonunda mermerden yapılmışa benzeyen bir yüz belirdi. Sonuncu bir süre bitkilerin arasında durup ne yapması gerektiğini düşündü. Başını önce sola, sonra sağa yatırdı. Karasız bir hayvan gibi kızı inceliyordu.

Anita gülümsedi. "Dost" dedi.

Sonra hiçbir karşılık beklemeden otların üzerine oturdu.

Ve kadının onu istediği kadar incelemesine izin verdi.

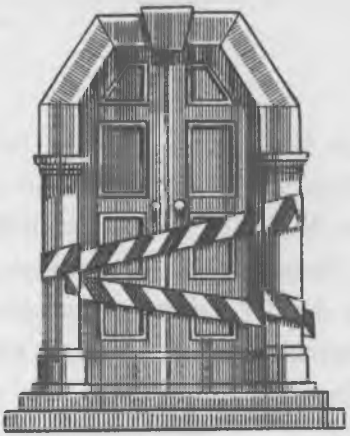

Bölüm 24

BAY VE BAYAN BLOOM

"Seni anlamakta güçlük çekiyorum..." dedi Anita'nın annesi. Telefonda Bay Bloom'la konuşuyordu. Bir yandan yürüyor, öte yandan da adama sitem ediyordu. "Bana, kızımızı kaybettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Onu kaybetmedim" diye karşılık verdi Anita'nın babası. Londra'daki ofisindeydi. Elini öfkeyle yazı masasına vurdu.

"Benimle bu ses tonunda konuşma. Hiç günümde değilim."

"Tekrar söyleyeyim öyleyse: Kızımızı kaybetmedim. Onu havalimanına kadar geçirdim. Tam vaktinde oraya ulaşmıştık."

"Onu uçağın kalkış vaktinden üç saat önce havalimanına bırakmışsın."

"Onun bana söylediği saatten bir saat önce bıraktım!"

"Benimle bu ses tonunda konuşma!"

"Sen de biraz beni dinle!"

"Hayır, asıl sen beni dinle! Adamlar elli litre verniği yanlış adrese bırakmış, bütün günümü onları geri getirmekle geçirdim. Bu kadar da değil! Karaltılı Ev'in anahtarlarını Anita'nın bir arkadaşına bırakma hatasına düştüm. O da kapıyı açık bırakmış ve kim bilir nereye kaybolmuş..."

"Dinle..."

"Ve bu yüzden Vandal'ın biri içeri girmiş ve vernikleri merdivenden aşağı boca etmiş. Dolayısıyla bütün freskler zarar görmüş. Şimdi bir de sen kalkmış bana kızımızı kaybettiğini söylüyorsun."

"Kaybolmadı! Toulouse'a gitti.

"Neden?"

"Yanlış uçağa binmiş!"

"Onunla beraber havalimanına girip uçağa bindiğinden emin olmalıydın! Venedik uçağına binene kadar onun yanında durmalıydın! Venedik! Toulouse değil!"

Bay Bloom uzun uzun içini çekti. "Peki ama bütün o kontrollere rağmen bir kızın Venedik yerine Toulouse uçağına binmesi nasıl mümkün olabiliyor?"

Bayan Bloom göz ucuyla Karaltılı Ev'i çevreleyen kırmızı beyaz renkli şeride baktı. "Bilmiyorum!"

"Sen ne yapıyorsun?"

"Şeridin öteki tarafında boş boş dolanıyorum! Evin sahibi tarafından uzaklaştırıldım. Çünkü bundan benim sorumlu ol-

duğuma inanıyor! İnanabiliyor musun? Vandallar! Moreau'nun fresklerini mahvetmekten başka yapacak daha iyi bir işi olmayan Vandallar!

"Bence o adamın üzerinde bir lanet var."

"Saçma sapan konuşma lütfen."

Bay Bloom çalışma masasının önünden kalktı ve ofisin öteki tarafına doğru koştu. "Beni duyuyor musun?" diye bağırdı. "Venedik'e geliyorum."

"Bu hiçbir işe yaramaz. Toulouse'a git ve kızımızı bul, daha iyi."

"Cep telefonu cevap vermiyor mu?"

"Hayır. Telefonla aramanın çok pahalı olduğunu söyleyen bir mesaj atmış. Mesajlaşmamızı söylüyor. Ve her şeyin yolunda olduğunu, Venedik'e giden ilk uçağa bineceğini söylüyor. Ayrıca onu merak etmememi, yeteri kadar parası olduğunu..."

"Ama sen onu merak ediyorsun. Ben de merak ediyorum" diye ekledi kocası.

Bu sırada adam bankadan çıkmıştı.

"Bir şey daha var..." dedi karısı fısıldayarak.

"Nedir?"

"Verniği fresklerin üzerinden temizlemeye çalışırken Bayan Strambi'yi aradım."

"Bayan Strambi adında birini tanımıyorum."

"Anita'nın erkek arkadaşının annesi."

"Bu sabah evi kapatması için anahtarı verdiğin oğlanın mı?"

"Ta kendisi."

Bay Bloom'un içine kötü bir his doğmuştu. Sanki sırtından aşağı buz kalıpları dökülüyormuş gibi ürperdi.

"Bugün okula gitmemiş" diye konuştu Bayan Bloom. "Öğlen yemeği için eve de dönmemiş."

"Bunun anlamı?.."

"Sen anladın."

Bay Bloom kızının kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı. "O ikisinin beraber... Bu mümkün mü?"

"Beraber kaçmış olmaları mı?" Anita'nın annesi histerik bir kahkaha patlattı. "Sana ne dememi bekliyorsun?"

"Hemen oraya geliyorum" diye bağırdı Bay Bloom.

Cep telefonunu kapattı ve kaldırım boyunca hızlı adımlarla yürümeye başladı. İlk başta birkaç metre arkasından yürüyen adamı önemsememişti. Ama sonra omzunda güçlü ve iri bir el hissetti. Bay Bloom başını çevirdi ve kalın ensesiyle bir boğayı andıran kir pas içindeki adamla göz göze geldi.

"Özür dilerim, Bay Bloom" dedi yabancı. "Ama kızınızın nerede olduğunu biliyorum galiba."

"Siz kimsiniz?"

"Karşılığında sizden sadece ne olursa olsun eve gitmemenizi isteyeceğim."

Başlarının üzerinde şimşekler çakmaya başlamıştı.

"Gördünüz mü? Bir fırtına yaklaşıyor. Ve fırtına koptuğunda en iyisi sakin olmaktır."

"Siz neler söylüyorsunuz böyle?"

"Sizin kim olduğunuzu ve nerede yaşadığınızı bildiklerini

söylüyorum." Adam gözlerini kıstı. "Ama şansımız var ki, biz de onların kim olduklarını ve nerede yaşadıklarını biliyoruz. Şu anda eşit durumdayız, anlıyor musunuz? Size düşen görev, eve dönmemek. Sizi orada bekliyorlar."

Bay Bloom'un yüreği ağzına gelmişti.

"Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Benim adım Kara Volkan, Bay Bloom. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bölüm 25

KAYBOLAN KOLLAR

Arcadia'nın meydanının ortasında küçük bir ateş çıtır çıtır yanıyor, etrafa göz kamaştırıcı bir ışık yayıyordu. Ateşin etrafında dört kişi oturuyordu. Yüzlerinin üzerinde gölgeler ve kırmızı ışıklar dans ediyordu.

"Biriyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştur herhalde?" diye sordu Anita, az önce ateşi yakan kadına.

Sonuncu evet anlamında başını salladı.

"Başta bize güvenmemenin sebebi bu, öyle değil mi?"

Kadın hayır anlamında başını salladı. Mısırları kızartıp çocuklara uzattı. "Bu güven meselesi değil" diye cevap verdi. "Galiba insanlarla nasıl konuşulduğunu unuttum."

Ateşin üzerinden bir mısır koçanı uçtu ve Jason'ın dizlerinin

ortasına düştü. "Vay canına. Teşekkürler" dedi oğlan.

"Ötekiler nereye gitti?" diye sordu Anita.

Sonuncu hemen cevap vermedi. Kederli yüzünü alevlere döndü ve bir süre düşündü. "Birçoğu sizin geldiğiniz yoldan gitti. Ötekiler... ötekiler başka bir yol buldu, ama..."

"Ama ne?"

"Ama başarılı olamadılar. Sonra geri dönemediler."

"Ne demek istiyorsun?"

Kadının yüzüne büyük bir hüzün çömüştü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Şimdi olmaz."

Anita bu sefer de, "Buraya Ölen Ülke denmesi çok tuhaf..." dedi. "Çünkü aynı zamanda burası hastalıkların olmadığı bir yer."

Kadın başıyla onayladı. "Doğru. Ama belki de hastalığın olmamasının nedeni hastalanacak kimsenin olmamasıdır."

"Kimsenin yaşamadığı bir ormanda, düşen bir ağaçtan ses çıkar mı?" diye sordu Jason ve mısır koçanını ağzına götürdü. Sonra Rick'in tuhaf bir ifadeyle kendisine baktığını gördü ve "Aynı şey, değil mi? Bir Zen atasözü" diye cevap verdi.

Sonuncu bir süre sessizliğini korudu. Sonra cevap verdi: "Bu ülke su yüzünden yavaş yavaş yok oluyor. Ülkenin üzerine kurulduğu kaya günbegün ufalıyor... ve parçalanıyor. Birçoklarının burayı terk etmesinin sebebi bu. Geriye kalanlarsa ya yaşlanıp burada öldü, ya da... başka bir yol seçtiler... ve içeride kapalı kaldılar."

"Nerede kapalı kaldılar?"

"Söz veriyorum, size göstereceğim. Ama sizin için de bir sorun yoksa, şimdi göstermek istemiyorum."

"Ah, tabii..." diye karşılık verdi Jason. Ama meraktan içi içini yiyordu. "Bekleyebiliriz."

"Morice Moreau dışarıdan buraya gelenlerin sonuncusuydu. Bir süre burada kaldı, resimlerini tasarladı... ve... bana cevabını bilmediğim birçok soru sordu. Sonra bana defterini bıraktı ve onu bu sayfalar arasında aramamı söyledi. Çünkü bana şeyi bitirmemde... şeyi... yardım etmişti."

Sonuncu'nun konuşması, bir kez daha hikayenin anlatmayı sevmediği bir yerine gelip takılmıştı.

Hepsi suspus olmuştu. Sessizce mısırlarını yemeye koyuldular.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Anita.

"Elbette."

"Kendi defterindeki çerçevede beni nasıl görüyordun?" diye mırıldandı kız. "Benimkinde sen koşan bir kadındır. Kaçan bir kadın."

Sonuncu çenesini ellerine dayadı ve gülümsedi. "Çok garip... Gerçekte ben asla kaçmadım. Hatta kaçmayı başaramayan tek kişi bendim." Saçlarını savurdu, sonra ekledi: "Gene de... ben seni bana bakan bir kız olarak görüyordum... ve elinde bir anahtar vardı."

"Bir anahtar mı?"

"Doğru."

"Bir dakika..." dedi Jason yüksek sesle.

Sırt çantasını önüne çekti ve içini açtı. Tutma yerinde bir çalıkuşu oyması olan bir anahtar çıkardı ve onu Sonuncu'ya gösterdi.

"Bunun gibi mi?" diye sordu.

Anahtarın görüntüsü Sonuncu'yu rahatsız etmişti ama başını salladı. "Benziyor, evet, ama bu değil."

"Yoksa bunun gibi mi?" diye sordu Rick. O da üzerinde kirpi olan kendi anahtarını çıkarmıştı.

Kadın bir kez daha başını salladı. Ama gözlerinden alevler saçılıyor, dudakları titriyordu.

"Bu anahtarları nerede buldunuz?" diye sordu.

"Bize postayla geldiler" diye cevap verdi Jason.

"Ve bizden önce onlara sahip olan kişiye de postayla gelmişler."

"Ulysses Moore adını daha önce duydun mu?"

Sonuncu başını yavaşça hayır anlamında salladı.

"Ya Zaman Kapısı'ndan söz edildiğini?" diye sordu Rick.

"Sen ne dedin?" diye atıldı kadın.

"Zaman Kapısı? Zaman Kapısı'ndan söz edildiğini duydun mu?"

Sonuncu şimdi onlara endişeyle bakıyordu.

"Galiba... size söz verdiğim şeyi göstermenin vakti geldi." Kadın ayağa kalktı. "Beni takip edin."

Tek kelime daha etmen çimenlerin üzerinde yürümeye başladı. Çıplak ayakları otların üzerinde onları hiç ezmeden ilerli-

yordu. Sanki kadın tüy kadar hafifti. Çocuklar onu takip etti. Başlarının üzerinde küçücük yıldızlarla dolu etkileyici bir gökyüzü manzarası uzanıyordu. Dördü birden binaların, ağaçların ve sarmaşıklarla kaplı sütunların gölgesinde hızlı adımlarla yürüdüler.

Kimsenin tek kelime etmeye cesareti yoktu.

Daire şeklinde tuhaf bir binanın önünde durdular. Kiliselerdeki vaftiz yerine ya da devasa bir kaplumbağanın sırtına benziyordu. Giriş kapısının üzerinde bir fresk vardı. Ama güneş ışığı olmadan neye benzediğini anlamak mümkün değildi.

"İçeride" diye açıkladı Sonuncu, giriş kapısını işaret ederek.

"İçeride ne var?" diye sordu Jason cılız bir sesle.

Sonuncu hayır anlamında başını salladı. "Onlar buradan içeri girdi..." diye cevap verdi. "Ve bir daha dönmediler."

Anita zorlukla yutkundu. Bu yer hiç hoşuna gitmemişti. Ve gecenin bir yarısı buraya girmeyi hiç istemiyordu.

Jason dönüp Rick'in gözlerini aradı. Kızıl saçlı arkadaşının başıyla onay verdiğini görünce bu tuhaf yapının girişine yaklaştı.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Sizinle gelemem" diye cevap verdi Sonuncu. Gözlerinde tuhaf bir ışık belirmişti.

"Neden?"

"Korkuyorum."

"Ama..." diyen Jason binanın kapısını işaret etti. "İçeri de ne var?"

"Gidin de kendiniz görün."

Anita bir ses işitir gibi olmuştu. Döndü ve uzaklarda yanan, az önce etrafında oturup yemek yedikleri ateşe baktı.

Karnının içinde kelebekler uçuşmaya başladı.

Ateşin etrafındaki çimenlerde koşan iki kişi görmüştü sanki.

Bölüm 26

KARGALI ANAHTAR

Jason ile Rick kapıdan geçti.

Kendini terk edilmiş bir kilisede bulmak gibiydi. Zemin taşları gelişigüzel dizilmişti ve yamuk yumuktu. Kaplumbağa sırtı şeklindeki tavan dört ayrı pencereye bölünmüştü ve içerisinin dört ayrı yerden gelen huni şeklinde, gümüş rengi ışık huzmeleriyle dolmasını sağlıyorlardı.

İçerisi tam takırdı. Taş duvarlar süsten yoksundu. Yıllar öncesinden kalma metal eşyalar, kazmalar, bıçaklar, kancalar ve ince levhalar çoktan pas tutmuş olsalar da, işe yaramaz bir halde hala duvarda asılı duruyorlardı. Büyük salonun içindeki tek mimari özellik fildişi renginde bir kapıydı. Sanki baştan aşağı kemikten yapılmış gibi görünüyordu. Acayip bir resimle süs-

lenmişti. Çizgilerle birbirine bağlanmış on tane dairenin karmaşık bir resmiydi bu. Resimler kemiğin üzerine bir matkapla çizilmiş olmalıydı, kapının büyük bir bölümünden parçalar kopartmıştı. Fildişi kapı, odanın taş duvarına geçirilmiş tane menteşeyle yerine oturtulmuştu. Metal kilidi dev gibiydi ve kaba bir üslupla yapılmıştı.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu Jason, arkadaşına.

"Ben bunun... bir Zaman Kapısı olduğunu düşünüyorum."

"Sence *bizim* kapılardan biri mi?"

"Ona benzer bir şey, evet, ama..." Oğlanın sözcükleri tükenmişti. "Ama... bilmiyorum, Jason... Bu bana biraz... yanlış gözüktü."

Jason ve Rick kapıya yaklaştı. Bu kapı oğlanların üzerinde tuhaf bir izlenim bırakmıştı. Sanki birileri kapıyı yapmaya... "başlamış" ama asla bitirememişlerdi. Sanki bu önünde durdukları bir Zaman Kapısı'nın bitmemiş haliydi, henüz tamamlanmamıştı.

Etraflarına baktılar. Yerde tahta parçaları vardı. Kapının üzerinde çalışmak için kullanılan planyalar ve alet edevatlar da yıllar önce nasıl bırakıldılarsa o şekilde duruyordu.

Bir gürültü duydular ve Anita'nın Sonuncu'yla beraber kapının ağzında durduğunu gördüler. Girip girmemek konusunda kararsız görünüyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Anita. "Belki buradan çıkıp gitsek iyi olur."

"Biraz sonra" diye cevap verdi iki oğlan hep bir ağızdan.

Jason elini fildişi kapının üzerinde gezdirdi. Yüzeyi buz gibiydi. Oğlan resmi inceledi. Dairelerden her biri bir çizgiyle öteki dairelere bağlanmış, bir harf ya da bir sembolle işaretlenmişti. Ama Jason ne yazdığını okuyamıyordu.

"Acaba bunlar Zaman Kapıları'nın bağlandığı yerler mi?" diye mırıldandı Rick. "Her bir daire bir yeri sembolize ediyor olabilir. Ve çizgiler de... kapıların arasındaki yollar."

"Buna göre on tane yer olmalı" diye ekledi hemen ardından.

"On" diye tekrar etti Jason. Elini uzatıp rastgele bir tanesine dokundu. "Acaba bu Kilmore Koyu'na açılıyor olabilir mi?"

"Ya da Venedik'e."

"Belki de Punt topraklarına."

"Papaz Gianni'nin Bahçeleri'ne."

Durdular. Öteki yerlerin hiçbirine gitmemişlerdi. En azından şimdilik.

Bu olabilir miydi? Birbirlerine döndüler ve yeniden kapıya bakmaya başladılar. Bu resmin ne ifade ettiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Tam bu sırada boğuk bir bağırış duydular ve dönüp baktılar. Anita gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde onlara bakıyordu. Elinde bir şey vardı.

"Ne oldu?"

"Sonuncu az önce bana bir şey verdi."

Fakat kızın yanma vardıklarında Sonuncu ortadan kaybolmuştu.

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum!" dedi Anita, neredeyse bağırarak. "Bir gürültü duyduk..." Sonra kadının kendisine verdiği şeyi göstermek için avucunu açtı. "Onu benim açmamın doğru olacağını söyledi..."

"Neyi açacaksın?"

Anita elinde bir anahtar tutuyordu. Tutma yeri karga şeklinde olan bir anahtar."

Uzaklarda kopan bir fırtınanın gürültüsü onlara kadar geliyordu. Çocuklar birbirlerine baktı. "Onun ne söylediğini duyamadım..." diye fısıldadı Anita.

Karga şeklindeki anahtar Anita'nın elinden önce Jason'a, ardından da Rick'e geçti. Sonra yeniden kıza geri döndü.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Fildişi kapıyı açmayı denemeni."

"Ya sonra?"

Fildişi Kapı

Pireneler *Fransa*

Bölüm 27

YILDIRIMLARIN EFENDİSİ

Kıvırcık saçlı adam ormanın içinde çevik hareketlerle yol alıyordu. Sonunda çayırlık alanın sınırına ulaştı.

"Ne görüyorsun?" diye fısıldadı sarışın, hemen arkasından.

"Bir kamp ateşinden geriye kalanları. Başka bir şey göremiyorum."

"Emin misin?"

"Evet. Son kararım."

Bir binadan ötekine doğru gürültü yapmadan ilerlediler. Sonra köhnemiş bir duvarın üzerine çıkıp ne yapmaları gerektiğini konuştular. "Şimdi ateşin etrafında dört kişi görüyorum. Üç çocuk ve bir kadın. Yemek yiyorlar."

"Mısır."

Kıvırcık saçlının midesi guruldadı.

"Mısır sevdiğini bilmiyordum."

"Ben de öyle" diye cevap verdi kardeşi. "Ama şu yaşadıklarımızı düşünecek olursam... şelaleyi ve... tırmanışı diyorum... her şeyi yiyebilecek halde olmama şaşmam."

"Keşke bize de biraz verseler."

"Keşke hemen ne yapmamız gerektiğine karar versek. Karnımızı doyurmayı sonra düşünürüz."

Kıvırcık saçlı cep telefonunu çıkarıp ekranına baktı, sonra yeniden cebine koydu. "Bunu daha yeni aldım ama burada çekmiyor!"

"Suya düştüğü için olabilir mi?"

"Nasıl olduğu umurumda bile değil."

Kardeşi dönüp yeniden duvarın öte tarafına baktı.

"Ne yapıyorlar?"

"Bilmiyorum. Sırt çantalarını kamp ateşinin yanında bırakıp uzaklaştılar. Onları göremiyorum. Bir dakika... işte oradalar. Aşağı taraftaki yuvarlak bir binanın içine giriyorlar."

Gök bir kez daha gürledi.

"Fırtına yaklaşıyor" diye belirtti kıvırcık saçlı.

"Bizim için iyi haber" diye konuştu kardeşi.

"Nedenmiş?"

Kıvırcık saçlı adam yanından hiç ayırmadığı şemsiyesini açtı. "Birkaç iyi yıldırım işimize yarayabilir. Etrafına bir bak, her yerde ağaçlar var. İki saniyede alev alırlar."

"Ne yazık ki biz de ortalarındayız."

"Çan kulesinin tepesindeki paratonerin altına bırakabiliriz. Sonra da kendimize güvenli bir yer bulur ve..."

"*VUNN!*"

"Aynen: *Vunn!* Doktor Voynich bizimle gurur duyacak. Burada bulunan şeylerden geriye sadece küller kalacak."

"Ve daha az mesele."

"Daha az olacağı kesin."

Makasçı kardeşler duvardan kayarak indi ve çocuklarla kadını gözetleyebilecekleri daha iyi bir yer aramaya başladılar. Yıkık dökük bir bina buldular ve içine girdiler.

Kıvırcık saçlı adam gözleri karanlığa alıştığında, "Ne güzel bir sürpriz..." diye mırıldandı. "Etrafımızdaki terk edilmiş şeylere bir bak."

Sığındıkları odanın içinde yüzlerce eşya vardı: Eski elbiseler, mücevherler, çanak çömlekler.

"Birilerinin çok acelesi varmış. Her şeylerini bırakıp arkalarına bakmadan kaçtıklarına göre..."

İncilerle süslü bir kolyeyi eline aldı ve parmaklarının arasından geçirdi.

"Hey, o da neydi?" dedi kıvırcık saçlı.

"Ne oldu?"

"Bir ses duydum. Sen duymadın mı?"

"Sanmıyo..."

Aynı anda Sonuncu karşılarında belirdi.

Kıvırcık saçlı adam korkudan elindeki inci kolyeyi yere düşürdü.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye haykırdı kadın. Sesi göğün gürlemesini bile bastırmıştı.

Anita, arkasında Jason ve Rick'le beraber fildişi kapının önüne geldi. Kargalı anahtarı kilide yaklaştırdı, içine soktu ve çevirdi.

Trak! yaptı kapı ve yavaşça açıldı.

"Anneciğim..." diye mırıldandı kız. "Kapı açıldı."

Beyaz kapının aralığından öte taraftaki zifiri karanlığın bir kısmı görülebiliyordu.

Bu sırada yağmur damlaları Ölen Ülke'nin binalarının çatılarına düşmeye başlamıştı. Önce okşarcasına muntazam bir şekilde düşüyorlardı. Fakat kısa süre sonra hızlarını artırdılar. Uzaklardan yaklaşan yıldırımların sesi duyuluyordu.

"Kapının öteki tarafında ne olduğunu görebiliyor musunuz?" diye sordu Rick. Anita'nın arkasından parmak uçlarına kalkıp içeriyi görmeye çalışıyordu.

Hiçbir şey. Sadece karanlık vardı. Zifiri bir karanlık.

"Ben kapıyı kapatalım ve yarın yeniden açalım diyorum" diye önerdi Anita. "Gün doğduktan sonra."

VUNN! Bir yıldırım düşmüştü. Muhtemelen çok yakınlarında bir yere. İçinde bulundukları bina bir parıltıyla aydınlandı. Ve ses o kadar şiddetliydi ki, neredeyse kulakları sağır olacaktı.

Anita kendini Jason'ın kollarına attı. Jason ise hala fildişi kapıya bakıyordu.

"Sadece bir fırtına..." dedi oğlan. "Elimi tutabilirsin."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Jason parmaklarını Anita'nın parmaklarının arasına geçirdi ve fildişi kapının girişine iyice yaklaştı. Kapıyı araladıktan sonra yavaş yavaş içeri uzanmaya başladı. Karanlık üzerine bir mürekkep gibi akıyordu.

"Jason? Ne görüyorsun?" diye sordu Anita.

"Hiçbir şey" diye cevap verdi oğlan. Kızın elini güçlü ve kararlı bir şekilde tutuyordu. "Ama galiba bir tünel var. Bir adım daha atsam görebileceğim."

"Jason" diye hıçkırdı Anita. "Korkuyorum..."

Jason bir adım daha attı. Sonra bir tane daha.

Artık ondan geriye sadece Anita'yı tutan eli kalmıştı. Rick kızın öteki elini tuttu ve gülümsedi. "Siz ikinizi tutmaya alışıyorum galiba."

"Su var" dedi Jason karanlığın içinden. "Su ve... dalgaların sesi."

Oysaki dalgaların sesini duyması imkansızdı. Pireneler'in ortasında, bir dağın tepesindeydiler.

"Ve ışıklar görüyorum... el feneri ya da... meşale olmalılar" diye ekledi Jason. "Evet meşaleler... uzaktaki meşaleler!"

VUNN!

İkinci bir yıldırım öncekinden daha yakına düşmüş ve içinde bulundukları ülkede yer yerinden oynamıştı. Dağ baştan aşağı titredi ve havaya sert bir ozon kokusu yayıldı.

Aynı anda bir parıltı her tarafı aydınlatmıştı. Aniden irkilen Anita da Jason'ın elini bıraktı.

"Jason!" diye haykırdı kız.

Tam bu sırada şiddetli bir rüzgar esti ve kapıyı yüzlerine kapattı. Büyük fildişi kapı bir ağız gibi Jason'ı yutup kapanmıştı. Rick Anita'yı çabucak geri çekti ve kızın kolunu kapının arasında kalmaktan kurtardı.

"Kapıyı aç! Hemen anahtarınla kapıyı aç!" diye bağırdı.

Anita elinden gediğince çabuk davranarak anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı.

Rick rahat bir nefes aldı. Bir an için var olan bütün Zaman Kapıları'nın içeri giren kişi geri dönmedikçe açılmayacağını düşünmüştü.

"Jas..." diye bağırdı. Çünkü kapının öteki tarafında birini görür gibi olmuştu.

Fakat aldığı rahat nefes ve arkadaşının ismi boğazında takılıverdi.

Çünkü kapının öteki tarafında gördüğü kişi en az iki metre boyundaydı.

DEVAM EDECEK...

İÇİNDEKİLER

1. Macera Kutuları *5*

2. Sıcak Çikolata *13*

3. Londra'dan Kaçış *19*

4. Mucizevi Bir İlaç *31*

5. Fransa'da *43*

6. Tersanede *57*

7. Kütüphane *69*

8. Lokantadaki Mum Işığı *79*

9. Maymun Mevsimi *89*

10. Mekanik Dans *95*

11. Vandal *103*

12. Suyun Hudutları *111*
13. Calypso'nun Odaları *117*
14. Sınır *129*
15. Kainat Radyosu *147*
16. Aile Meseleleri *159*
17. Boşlukta *167*
18. Venedik'ten Kaçış *173*
19. Voynich'in Valizi *183*
20. Gizli Kapı *189*
21. Kumsal *195*
22. Merdiven *201*
23. Et in Arcadia Ego *209*
24. Bay ve Bayan Bloom *219*
25. Kaybolan Kollar *225*
26. Kargalı Anahtar *231*
27. Yıldırımların Efendisi *237*

www.ulyssesmoore.it

Ulysses Moore

Macerayı, gizemleri ve
sırları seven çocuklar için
bir kitap serisi

1. Zaman Kapisi
2. Unutulmuş
Eski Haritalar Dükkani
3. Aynalar Evi
4. Maskeler Adasi
5. Taşlarin Muhafizlari
6. İlk Anahtar

7. Saklı Şehir
8. Yildirimlarin Efendisi

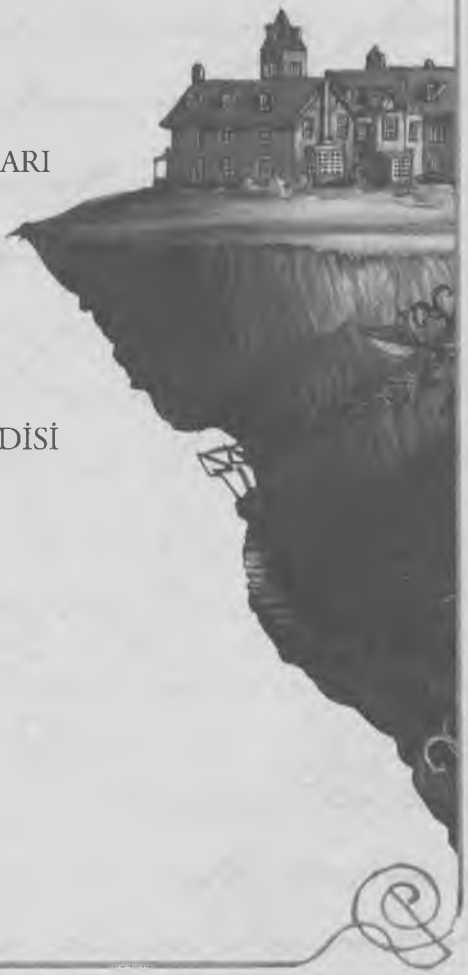

PLAN DE LONDRES ET DE WESTMINSTER et de leurs Fauxbourgs

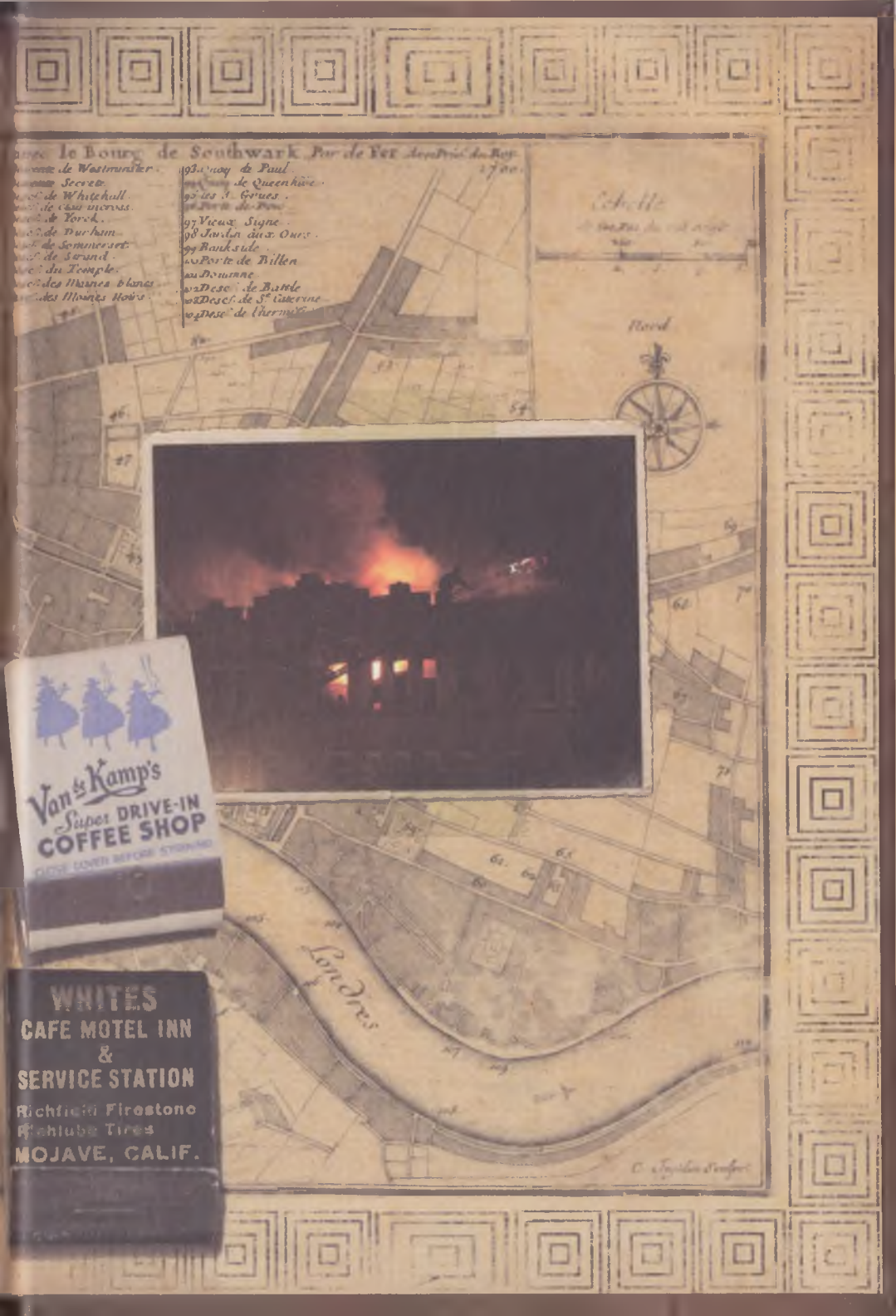
Van de Kamp's
Super DRIVE-IN
COFFEE SHOP
WHITES
CAFE MOTEL INN
&
SERVICE STATION
Richfield Firestone
Richlube Tires
MOJAVE, CALIF.

Tamise
Riviere

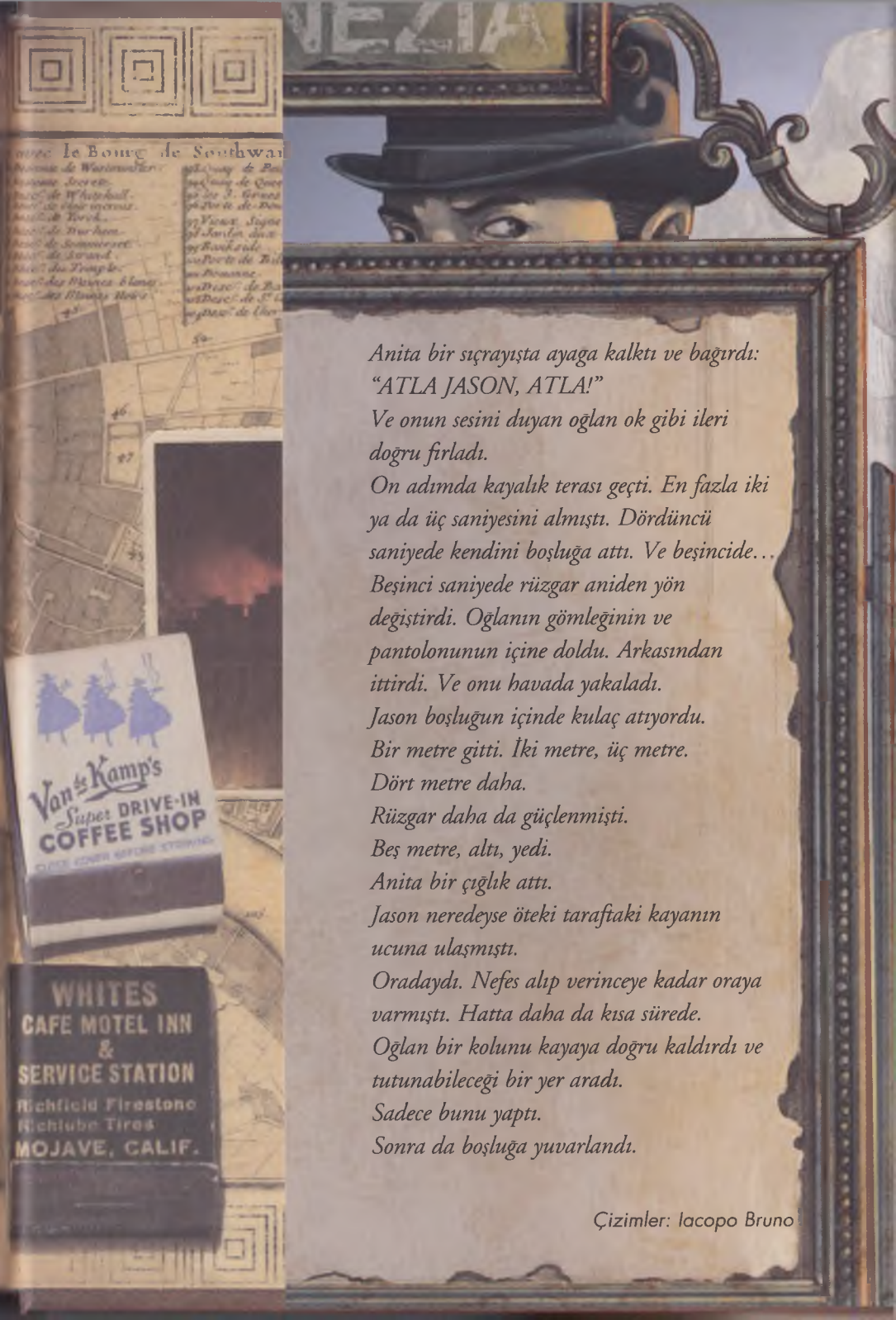

Anita bir sıçrayışta ayaga kalktı ve bağırdı:
"ATLA JASON, ATLA!"
Ve onun sesini duyan oğlan ok gibi ileri doğru fırladı.
On adımda kayalık terası geçti. En fazla iki ya da üç saniyesini almıştı. Dördüncü saniyede kendini boşluğa attı. Ve beşincide...
Beşinci saniyede rüzgar aniden yön değiştirdi. Oğlanın gömleğinin ve pantolonunun içine doldu. Arkasından ittirdi. Ve onu havada yakaladı.
Jason boşluğun içinde kulaç atıyordu.
Bir metre gitti. İki metre, üç metre.
Dört metre daha.
Rüzgar daha da güçlenmişti.
Beş metre, altı, yedi.
Anita bir çığlık attı.
Jason neredeyse öteki taraftaki kayanın ucuna ulaşmıştı.
Oradaydı. Nefes alıp verinceye kadar oraya varmıştı. Hatta daha da kısa sürede.
Oğlan bir kolunu kayaya doğru kaldırdı ve tutunabileceği bir yer aradı.
Sadece bunu yaptı.
Sonra da boşluğa yuvarlandı.

Çizimler: Iacopo Bruno